P. G. WODEHOUSE

AZ ARANYRÖGÖCSKE

hazel Kiadó
Budapest

A mű eredeti címe:
P. G. WODEHOUSE: The Little Nugget

© Hungarian Translation: Vitéz Ágnes, 2009

hazel Kiadó és nyomda

Fordította: Vitéz Ágnes
Borító: Kelemen Czakó Rita

ISBN 978 963 88566 0 9

Felelős kiadó: Korándi József

I. rész

Amelyben megismerjük az Aranyrögöcskét, és megtudjuk, hogy számos érdekelt fél szövöget terveket a jövőjéről. Említés esik továbbá Mr. Peter Burns életútjáról is, majd az egész egy döntő fontosságú telefonhívással zárul.

1

Ha London egyik legjellegzetesebb szállodájának, a Hotel Guelph-nek a vezetői jelen lettek volna e kora januári délutánon a Mrs. Elmer Ford számára kiutalt lakosztály nappalijában, minden bizonnyal kissé sértve érezték volna magukat. Ha ráadásul eme érintettek között akadt volna filozofikus hajlamú is, akkor az nagy valószínűséggel eltűnődött volna az emberi teljesítmény korlátairól és a gyarlóság mibenlétéről: a szálloda menedzsmentje ugyanis minden tőle telhetőt megtett Mrs. Ford kényelméért. A hölgyet jól lakatták, sőt: naponta jóllakatták; Serény szolgákkal vették körül, akik lestek a vendég minden kívánságát. Ő pedig mindezek ellenére nemhogy elégedett nem volt, hanem olyan nyugtalannak látszott, és olyan türelmetlenséget tanúsított a környezete iránt, amely még egy ketrecében ide-odázó tigrist vagy egy Bastille-ba bebörtönzött rabot is megszégyenített volna. Most is: leült, fogott egy regényt, majd félredobta, és felkelvén ismét járkálni kezdett. Amikor a lakosztály órája ütött, Ford asszony a karórájára nézett, pedig az mindössze két perccel mutatott többet annál, mint amikor utoljára rápillantott. Kinyitotta a nyakában aranyláncon függő medaliont, és sóhajtva nézegette a tartalmát. Végül sietve bement a hálószobába, a bőröndjéből elővett egy bekeretezett olajfestményt, és visszatért vele a nappaliba. Egy székre állította,

majd hátralépett, és áhítattal vette szemügyre. Máskor kemény és ellentmondást nem tűrő tekintete most különös módon ellágyult. Ajka megremegett.
- Ogden! - suttogta.

Egy elfogulatlan szemlélőből a kép feltehetően nem váltott volna ki ilyen mély érzelmeket. Mindössze egy gyöngécske, amatőr portrét látott volna, mely egy meglehetősen visszataszító, tizenegy év körüli kisfiút ábrázol, aki félig flegmatikus, félig nyafka kifejezéssel néz le a vászonról; egy túltáplált, sőt kövér gyereket, akit a festmény pontosan annak mutatott, ami az valójában volt, olyan szülők elkényeztetett gyermeke, akiknek sokkal több pénzük van annál, mint ami egészséges.

Mrs. Ford a képet bámulta, az meg visszabámult rá. Egyszer csak megszólalt a telefon. Izgatottan vette fel a kagylót. A szálloda recepciója volt a hívó, egy látogatót jelentett be.
- Igen? Igen? Kicsoda? - Mrs. Ford hangja csalódott volt, mintha tulajdonosa nem a bemondott nevet várta volna. - Ja, igen. Kérje meg Lord Mountryt, hogy fáradjon fel hozzám.

Visszatért a portréhoz. A türelmetlenség, amely a telefon hangjára eltűnt, most ismét megjelent az ábrázatán. Minden önuralmát latba kellett vetnie, hogy legyűrje idegességét, amikor a látogató belépett.

Lord Mountry szőke, rózsaszín képű, bajuszos, huszonnyolc év körüli fiatalember volt. Zömök alkat és fennkölt modor jellemezte. Hunyorgott, amikor meglátta a képet, amely a lakosztályba belépve azonnal szemet szúrt neki, ezért inkább gyorsan elfordította a tekintetét.
- Minden rendben Mrs. Ford - a lord nem az az ember volt, aki holmi üdvözlésekre vesztegeti az idejét. - Sikerült megcsípnem.
- Sikerült megcsípnie! - Mrs. Ford hangja meglepettnek tűnt.
- Stanborough-t, tudja.
- Jaaa. Azt hittem, másra gondol. Nem ülne le, kérem?

Lord Mountry leült.
- Tudja, a festőt. Emlékszik, ugye, hogy az egyik ebédnél azt mondta, meg akarja festetni a kisfia portréját, mivel csak egyetlen képe van róla, még tizenegy éves korából...
- Ez a vászon itt Ogdenről készült, Lord Mountry. Magam festettem.
Őlordsága, aki úgy választott széket, hogy lehetőleg háttal üljön a képnek - és némileg mogorva arckifejezése azt sugallta, hogy a szíve fél, remeg - s ha visszafordul: futni kezd s többé nem állna meg, mert tudja: mögötte iszonyatos ördög fut és liheg" -, mégis megfordult, és annyi hidegvért erőltetett magára, amennyit csak tudott.
- Hát, izé... öööö... igen.
Elhallgatott.
- Helyre kis fiatalember, ugyebár - vette fel újra a beszélgetés fonalát.
- Maga is úgy látja, ugye?
Őlordsága lopva felvette az előbbi, kellemesebb ülőpozíciót.
- Ha emlékszik rá, ajánlottam magának ezt a fickót, ezt a Stanborough-t. Igen jó barátom, és szeretnék kissé a hóna alá nyúlni. Úgy tartják, hogy rendkívüli tehetséggel megáldott művész. Jómagam nem tudom ezt megítélni, mert vajmi keveset értek a festészethez. Ön azt kívánta, hozzam el ma délután, hogy megbeszélhessék a dolgot. Odalent várakozik.
- Ó, hát persze, igen. Természetesen. Csaknem elfeledkeztem erről. Nagyon köszönöm, Lord Mountry.
- Remek ötletem támadt, már ha nem gondolta meg magát a jachtkirándulást illetően, és nem tart attól, hogy halálra unja magát, ha velünk tart. Még mindig úgy érzi, hogy szívesen elkísérne minket?
Mrs. Ford gyors pillantást vetett az órára.
- Már alig várom azt a kirándulást.

- Nos, ebben az esetben miért is ne üthetnénk két legyet egy csapásra? Elegyítsük a kirándulást a portréfestéssel! Elhozhatná a kisfiát - a gyermek biztosan nagyon élvezné az utat -, én meg magammal hozom Stanborough-t. Na, mit szól hozzá?

Ez az ajánlat nem holmi hirtelen önzetlenségi roham megnyilvánulása volt Lord Mountry részéről. Alaposan végiggondolta a dolgot, és arra a következtetésre jutott, hogy bár vannak hibái, ez mégis a lehető legjobb terv. Pontosan tudta, hogy egy kisgyerek jelenléte nem feltétlen előfeltétele egy sikeres jachtkirándulásnak. Amióta pedig megpillantotta Ogden portréját, még inkább világossá vált számára, hogy az ötletnek vannak hátulütői. Nagyon szerette volna, ha Stanborough, ez a végtelenül szellemes ember részt vesz a kiránduláson, afelől ugyanis nem volt kétsége, hogy - Ogdennel ellentétben - a festő ideális tagja lenne a társaságnak. Ha velük tartana, a kirándulás sokkal élvezetesebb lenne, mint nélküle. Csakhogy Stanborough azonnal elutasította még a gondolatát is annak, hogy meghatározatlan időre szabadságolja magát, mondván, nem engedélyezhet magának ennyi henyélést. Mire a lord, akit pedig ritkán áldott meg az ég jó ötletekkel, azon kapta magát, hogy eszébe ötlött a terv, melyet az imént fel is vázolt Mrs. Ford előtt.

Befejezvén a mondandóját várakozásteljesen nézett a hölgyre, és meglepetten látta, hogy Mrs. Ford arcát szomorúság felhője fátyolozza. Gyorsan végiggondolta, mit is mondhatott, de nem talált az előadott ötletben semmi kivetnivalót, sem semmi olyasmit, ami ennyire feldúlhatta volna hallgatóját, zavarba jött, egyáltalán nem értette a helyzetet.

Mrs. Ford a lord válla fölött a portrét nézte. Szeme csordultig telt fájdalommal.

- Attól tartok, ön nem érti a helyzetet - szólalt meg végül érdes, feszült hangon.

- Mármint?

- Tudja, én nem... - Mrs. Ford elhallgatott. - A kisfiam nem... Ogden nem velem él pillanatnyilag.
- Internátusban van?
- Nem, nincs internátusban. Hadd világosítsam fel. Tudja, Mr. Ford és én nem jöttünk ki valami jól egymással, és egy évvel ezelőtt Washingtonban elváltunk, elhidegülés okán. És... és...

Elcsuklott a hangja. Őlordsága, akit mindig is taszítottak az erős érzelmi megnyilvánulások, függetlenül attól, hogy férfi vagy nő részéről tapasztalja őket, hatalmas lelki kínokat állt ki eközben. Ez a legrosszabb az amerikaiakban. Állandóan elválnak, meg mindenféle kellemetlenségbe bonyolódnak. Honnan a csudából sejthetné az ember! Hogyan lehetséges, hogy aki bemutatta őket egymásnak már fogalma sincs, ki volt az -, nem említette ezt a körülményt? Azt hitte, Mrs. Kord csak egy tipikus, gazdag amerikai feleség, aki európai körutat tesz, szerető, pénzeszsák férjét hátrahagyva Amerikában.

- Őőő... - nyögte. Ugyanis mindössze ennyi jutott az eszébe.
- És.., a bíróság - folytatta Mrs. Kord a fogai közt szűrve a szót - neki ítélte Ogdent.

Lord Mountry zavarában tűzpirosra vált arccal együttérzőn gurgulázott.
- Azóta nem is láttam a gyermekemet. Ezért érdekelt annyira, amikor megemlítette a festő barátját, Mr. Stanborough-t. Arra gondoltam, hogy a férjemnek igazán nem lehet ellenvetése, ha saját költségemen meg akarnám festetni Ogden portréját. És úgy vélem, nem is lenne, ha megkérném rá. De az sajnos túl korai, hogy már most efféle terveket szőjünk a jachtkirándulásra vonatkozóan.
- Hát igen, attól tartok, ez kissé fejbe kólintja a terveimet - értett egyel az elhangzottakkal gyászos hangon Lord Mountry.
- Persze, nem feltétlenül.
- Hogyhogy?

- Nem akarok semminek sem elébe vágni, de van egy hajszálnyi remény, hogy Ogden mégis velünk jöhet. Talán még lehet valamit csinálni.
- Úgy érti, lehetséges, hogy valamiképp mégis magával hozza a gyermeket a kirándulásra?
- Egyelőre csak reménykedem benne.

Lord Mountry, bármennyire is szívesen eregetett együttérző gurgulázásokat, túlságosan is egyenes és őszinte ember volt ahhoz, hogy elhallgassa a nyilvánvaló tényeket.
- Nem látom be, hogyan bírálhatná felül a bíróság ítéletét, hisz az Angliában is érvényes, nemdebár?
- Abban bízom, hogy lehet még valamit tenni.
- Jómagam is, jómagam is. Abszolúte - őlordsága, aki immár eleget tett ama kötelességének, hogy a nyilvánvaló tényeket nem engedte a szőnyeg alá seperni, ismét kész volt együttérzéséről biztosítani a hölgyet. - És tulajdonképpen hol van most Ogden?
- Mr. Ford házában, vidéken. De...

Mrs. Ford mondatát a telefon csengése szakította félbe. A meghökkent Lord Mountry számára olybá tűnt, hogy az asszony egyetlen ugrással termett a szoba másik végében álló telefonnál. Mrs. Ford felvette a kagylót, és abban a pillanatban a boldogság hulláma öntötte el az arcát. Izgatott, örömteli sikkantást hallatott.
- Azonnal küldje fel, kérem! - mondta, majd letette a telefont, és teljesen átalakulva fordult Lord Mountryhoz.
- Lord Mountry - hadarta -, kérem, ne tartson menthetetlenül modortalannak, de meg kell kérnem, hogy távozzék. Vendégeim jöttek. Muszáj...

Lord Mountry sietve felállt.
- Hát hogyne, kérem, ez természetes. Hová is tettem a... ja, itt van! - fogta a kalapját, és ugyanazzal a - kettő az egyben, gazdaságos - mozdulattal a sétabotját a földre ejtette. Mrs. Ford növekvő türelmetlenséggel szemlélte, ahogy a lord hajladozik és

keresgél, míg végül kipirulva fölegyenesedik, és botjával, kesztyűjével, na meg persze kalapjával a kezében távozásra készen megáll előtte.
- Akkor a legközelebbi viszontlátásig, Mrs. Ford. Kérem, tudassa velem, ha a fiával együtt szerencséltetni tudnak minket a jachtkiránduláson.
- Hogyne, persze, azt fogom tenni. Mindent nagyon köszönök. A viszontlátásra.
- Viszontlátásra.
Lord Mountry az ajtóhoz lépett, és kinyitotta.
- Az áldóját! - kiáltotta sarkon fordulva. - És Stanborough? Mi lesz Stanborough-val? Mondjam neki, hogy várakozzon tovább? Tudja, itt hagytam lent a hallban.
- Igen, igen. Mondja meg Mr. Stanborough-nak, hogy szörnyen sajnálom, és kérje meg, hogy várakozzék még néhány percig a Pálma bárban.
Lord Mountryt megszállta az ihlet.
- Fizetek neki egy italt.
- Jó, jó, tegye azt, Lord Mountry, de most már tényleg mennie kell. Tudom, hogy nagyon faragatlan vagyok. Nem is tudom, mit beszélek. De - tudja - a kisfiam visszatér hozzám.
Az elődei generációiban felgyülemlett lovagiasság ösztönzően hatott Lord Mountryra. Bár nem értette az egészet, annyi nyilvánvaló volt számára, hogy a lakosztályban olyan jelenet következik, amelyben neki nem osztottak szerepet. Egy anya találkozása rég nem látott gyermekével szent dolog. Ezt még ő is belátta, ezért villámgyors szökkenéssel kint termett az ajtón, de sajnos éppen abban a pillanatban, amikor valaki befelé igyekezett, így hát összeütközés lett a dolog vége, aminek következményeképpen sűrű bocsánatkérések közepette újfent bekövetkezett a már ismerős keresgélés és hajlongás a leesett kalap, kesztyű és sétabot után.

Az érkező vendégek egyike egy magas, feltűnően csinos lány volt, kemény és cinikus arckifejezéssel. Kézen fogva vezetett egy tizennégy év körüli, kövér kisfiút, akinek a széken álló portréhoz való hasonlatossága azonnal elárulta kilétét. A gyermek elkerülte az összeütközést, mégis sértődötten reagált rá: hidegen méregette a hajlongó főrendet, és egyetlen szóban foglalta össze a lordról alkotott véleményét:
- Tökfej.
Lord Mountry felegyenesedett.
- Elnézést kérek! - mondta már vagy hetedszer.
Fel volt dúlva. Mindig is szégyenlős volt, de most különösen zavarban érezte magát, méghozzá számos okból. Minden szem reá szegeződött. Mrs. Fordé azt mondta: „Menjen már!" Ogdené azt sugallta: „Hülye alak", a portréból az sütött: „Idióta!" És végül ennek a csodálatosan vonzó lánynak a hatalmas szürke szeméből, amely egyszerre volt kedélyes és pimasz, az sugárzott: „Ki ez a fura, rózsaszín ábrázatú alak, aki elállja itt az utamat?"
- Elnézést kérek! - ismételte.
- Nézhetne a lába elé! - mondta Ogden szigorúan.
- Nem történt semmi - szólalt meg a lány. - Nem mutatnál be, Nesta?
- Lord Mountry - Miss Drassilis - hadarta szenvtelenül Mrs. Kord.
- Attól tartok. Lord Mountryt mi üldöztük el - jelentette ki a lány, akinek a szeme most még hatalmasabbnak és még szürkébbnek, valamint még kedélyesebbnek és sokkal pimaszabbnak tűnt lel Lord Mountry előtt, mint korábban. A lord ennélfogva tehetetlenül vergődött, mint gyakorlatlan úszó a mély vízben.
- Nem, szó sincs róla - dadogta. - Szavamra, éppen menni készültem. Viszontlátásra! Ugye, nem felejt el szólni, ha részt

vesznek a jachtkiránduláson, Mrs. Ford? Rém vidám társaság lesz! Minden jót, viszontlátásra, Miss Drassilis!

Egy pillanatra Ogdenre nézett, mintha nem tudná eldönteni, veheti-e a bátorságot, hogy neki is köszönjön, aztán megfelelő mennyiségű kurázsi hiányában inkább sarkon fordult, és elmenekült. A folyosó végéről még behallatszott elejtett sétabotjának zörgése.

Cynthia Drassilis becsukta az ajtót, és elmosolyodott.

- Micsoda ideges fiatalember! Mit akart azzal a jachttal, Nesta?

Mrs. Kord kényszeredetten szakította el magát fia elragadtatott szemlélésétől.

- Ó, semmi különöset. Néhányan elhatároztuk, hogy a jövő héten Dél-Franciaországba utazunk a jachtján.

- Micsoda elragadó ötlet!

Cynthia hangjából tűnődés csendült ki.

- Egyszerűen remek - mormogta.

Mrs. Ford eközben ismét lecsapott Ogdenre. Szinte megrohamozta a kisfiút, és szorosan magához ölelte.

- Édes kisfiam!

Nem mindenki képes az érzelmek ilyetén rohamát könnyedén elviselni. Ogden például nem volt alkalmas erre. Goromba türelmetlenséggel lejtette ki magát anyja öleléséből.

- Van egy cigarettád?

Nagyon kellemetlen modorú gyermek volt. A széken álló portré - a gyermek fizikai tulajdonságait tekintve élethűnek volt ugyan mondható, mivel azonban szerető és nem kevéssé elfogult édesanya keze alkotta, a kép a gyermeket túlságosan is kedvező színben tüntette fel a világ előtt. A fiú a festményen telt volt. Ezzel szemben Ogden a valóságban kövér. A portrén a gyermek kissé morcos volt, míg Ogden a valóságban barátságtalan és undok. S mivel a festészetnek megvannak a maga korlátai, és különösen igaz ez az amatőr művészek esetében, a portré nem

volt képes visszaadni a gyermek visszataszító modorát. Végtelenül affektált volt a magatartása. Úgy viselte magát, mint aki már mindent látott és megtapasztalt az életben, s ezért minden és mindenki untatja. Beszédmódja és magatartása egyaránt egy dekadens fiatalembert idézett, aki cserébe félreérthetetlen közutálatnak örvend. Még Mrs. Fordot is sikerült lehűtenie egy rövid pillanatra.

- Milyen szenvtelen vagy, kincsem! - nevetett fel nyugtalanul.

Cynthia nyugodt, kissé megvető tekintettel szemlélte a Ford-milliók örökösét.

- Egész nap ilyen volt - közölte; - El sem tudod képzelni, Nesta, mennyit segített ez nekem.

Mrs. Ford ömlengve fordult a lány felé.

- Jaj, Cynthia drágám, még meg sem köszöntem neked!

- Valóban nem - szúrta közbe Cynthia száraz hangon.

- Egyszerűen csodálatos vagy, angyalom. De igazán. Ezt ismételgetem, amióta csak megkaptam a táviratodat Eastnorból - hirtelen megszakította az áradozást. - Ogden, szívem, gyere ide édesanyádhoz, drágaságom!

A fiú barátságtalanul és kényszeredetten támolygott az anyja mellé.

- De ne nyalj össze! - kötötte ki, mielőtt bemerészkedett anyja kitárt karjai közé.

- Mondd csak, Cynthia, hogy sikerült mindezt keresztülvinned? - fordult újra a lányhoz Mrs. Ford. - Épp azt mondtam Lord Mountrynak, hogy abban reménykedem, hamarosan viszontláthatom Ogdent, de valójában sosem bíztam benne. Annyira valószínűtlennek tűnt, hogy sikerrel jársz.

- Hogy ismerkedtél meg ezzel a te Lord Mountryddal? Hogy lehet az, hogy még sohasem láttam?

- Párizsban találkoztam vele, ősszel. Már régóta távol élt Londontól, a beteg édesapját ápolta.

- Á, értem.
- Volt olyan kedves, és megszervezte, hogy megfestethessem Ogden portréját. De ne foglalkozzunk most Lord Mountryval. Nem is értem, hogy került szóba. Na, meséld már el, hogy sikerült Ogdent elhoznod?
Cynthia ásított.
- Végtelenül egyszerű dolgom volt.
- Ogden, édesem - szólt a fiúhoz Mrs. Ford -, ne menj el! Maradj itt szépen, mellettem.
- Jól van, na.
- Nos, akkor maradj nyugton, angyalom.
- Ó, átkozott érzelgősség! - mormogta a foga közt az angyal, majd fennhangon hozzátette: - Rohadt éhes vagyok.
Mrs. Ford úgy pattant fel, mint akit áramütés ért.
- Szegény, drága gyerekem! Hát persze, azonnal ebédelned kell valamit. Csengetnél, Cynthia? Hozatok valamit.
- Hozass nekem is.
- Ó, hát te sem ebédeltél! Látod, erről egészen elfeledkeztem.
- Gondoltam, hogy erről van szó.
- Nos, akkor mindketten idefent fogjátok elkölteni az ebédet.
- Szerintem - vetette közbe Cynthia - jobb lenne, ha Ogden a magáét odalent az étteremben enné meg.
- Pletykálni akartok?
- Na de Ogden, drágaságom! - szólt gyengéd hangon a fiára Mrs. Ford. - Igazad van, Cynthia. Na, eredj Ogden, és rendelj magadnak valami jó laktatót, gyönyörűségem.
- Arra mérget vehetsz - vetette oda az örökös tömören.
Miután becsukódott mögötte az ajtó, rövid csend következett. Cynthia különös arckifejezéssel szemlélte a barátnőjét.
- Nos, hát megcsináltam, kedvesem.

- Igen. Hát nem pompás? Te valóságos csoda vagy, édesem!
- Hát igen.
Ismét csend ült a szobára.
- Erről jut eszembe - szólalt meg Mrs. Ford -, mintha azt említetted volna, hogy van valami apróság, egy kis számla, ami aggaszt?
- Tényleg említettem volna? Igen, úgy van. Elég nyomasztó, ami azt illeti. Valójában minden gondolatomat ez köti le. Ez volna az.
- Nagy összegről van szó? - Mrs. Ford átvette az átnyújtott papírt, s amint rápillantott, leesett az álla. Odalépett az íróasztalhoz, és elővette a csekkfüzetét.
- Nagyon rendes tőled, Nesta - mondta Cynthia. - Kezdtek már-már bosszúszomjasan viszonyulni a dologhoz.
Nyugodt mozdulatokkal összehajtotta a csekket, és a pénztárcájába tette.
- Most pedig mondj el mindent részletesen! - nógatta Mrs. Ford.
Leült, hátradőlt, és kezét a feje alá tette. Teljes nyugalomban pihent, félig behunyt szemmel, mintha csak kedvenc zeneművét készülne meghallgatni.
- Kezdd az elején - tette hozzá lágyan.
Cynthia elnyomott egy újabb ásítást.
- Jól van, kedvesem - egyezett bele. - Elértem a 10.20-as vonatot Eastnor felé. Nem rossz járat, ha esetleg valamikor szükséged lenne rá, érdemes igénybe venni. Negyed egykor érkeztem a házhoz, egyenesen fel is mentem. Nem jártál ott soha, ugye, jól tudom? Elbűvölő épület. Szóltam a komornyiknak, hogy üzleti ügyben szeretnék Mr. Forddal beszélni. Persze jó előre kiszagoltam, hogy nem lesz otthon, mert éppen Droitwichben tartózkodik.
- A reumája miatt - mormogta Mrs. Ford -, néha nagyon megkínozza.

- A komornyik tájékoztatott, hogy az uraság nincs otthon, és úgy láttam, azt tartaná helyesnek, ha távoznék. Engem azonban nem lehetett levakarni, úgy viselkedtem, mint egy pióca.
Kértem, hogy hívja ki hozzám Ogden tanárát. Brosternek hívják egyébként, Reggie Brosternek. Csuda kellemes fiatalember. Nagy, széles válla és rém kedves arca van.
- Igen, drágám, és?
- Azt mondtam neki, hogy egy magazinnak készítek rajzokat közismert uraságok vidéki otthonainak az enteriőrjéről.
- És elhitte?
- Minden szavamat. Ő már csak ilyen típus. Azt is elhitte, amikor elmeséltem neki, hogy a szerkesztőm leginkább a lépcsőkről készített rajzokhoz ragaszkodik. Még a fogadóban említették azt a lépcsőt. Valami különleges fajta, már nem emlékszem, mit is mondtak róla.
- Szóval bejutottál?
- Szóval be.
- És láttad Ogdent?
- Épp csak egy pillanatra... aztán Reggie...
- Kicsoda?
- Mr. Broster. Magamban csak Reggie-nek hívom. Ő a teremtés egyik tipikus Reggie-je. Olyan kedves, őszinte ábrázata van. Szóval ott tartottam, hogy Reggie-nek eszébe jutott, hogy tanulási idő van, és felküldte Ogdent.
- Egyedül?
- Egyedül, ugyanis Reggie meg én még elcsevegtünk kicsit.
Mrs. Kord kinyitotta ragyogó barna, de kemény tekintetű szemét.
- Mr. Broster nem a megfelelő tanár Ogden számára, annyi bizonyos - jegyezte meg hidegen.
- Magam is úgy gondolom, hogy ez nem volt helyes a részéről - hagyta rá Cynthia -, de tudod, ez a kalap volt rajtam.
- Folytasd.

- Nos, egy idő után megjegyeztem, hogy most már nekikezdenék a munkának. Reggie azt akarta, hogy azzal a szobával kezdjem, amelyben tartózkodunk. Mire nemet mondtam, azzal, hogy inkább kimennék, és kívülről, keleti irányból rajzolnám le a házat. Azért választottam a keleti oldalt, mert az van a legközelebb a vasútállomáshoz. Hozzátettem, hogy feltételezem, olykor kiviszi Ogdent is a levegőre, egy kis sétára a parkba. Mire ő azt válaszolta, hogy valóban meg szokta ezt tenni, és hogy most is épp sétaidő van. Azt is kilátásba helyezte, hogy odakint esetleg majd összefutunk, mert Ogdent biztosan érdekelnék a rajzaim. Úgy tűnt, nagyra tartja Ogden művészet iránti affinitását.
- Most már biztos: Mr. Broster nem a megfelelő tanár a fiam számára.
- De drágám, hiszen már nem a tanára.
- Na, és mi történt aztán?
- Kisétáltam a parkba a rajzkészletemmel. Kisvártatva Reggie és Ogden utánam jöttek. Azt füllentettem, hogy nem tudtam még rajzolni semmit, mert megijesztett egy bika.
- Ezt is elhitte?
- Naná, hogy elhitte. Nagyon kedves volt és együttérző. Igen kellemesen elbeszélgettünk. Mindent elmesélt magáról. Korábban remek futballista volt. Már nem játszik ugyan, de sokat gondol a múltra.
- Na de azt csak észrevette, hogy nem tudsz rajzolni! Mi lett a magazinos megbízásról szóló történeteddel?
- A rajzolás valahogy nem került többé szóba. Még csak el sem kellett kezdenem. Csak beszélgettünk, cseverésztünk, Reggie elmesélte, milyen jó futballista volt még Oxfordban, és meg akarta mutatni azt az újságkivágást, amely az egyetemi csapatban nyújtott teljesítményéről szól. Én azt mondtam neki, hogy nagyon szívesen megnézném. Ő meg, hogy fent van a

szobájában, a bőröndjében őrzi. Így aztán megígértem, hogy amíg megkeresi, vigyázok Ogdenre. És képzeld, még épp időben küldtem fel azért az újságcikkért ahhoz, hogy Ogden és én elérjük a vonat indulását. Reggie felment, mi meg eljöttünk. És most megrendelnéd azt a fránya ebédet, amit ígértél? Éhen halok.

Mrs. Ford felállt. Félúton a telefon felé azonban megtorpant.

- Édes gyermekem! Csak most jut eszembe! Azonnal el kell tűnnünk innen! Az az ember biztosan követett téged. Rá kellett jönnie, hogy Ogdent elrabolták.

Cynthia elnézően mosolygott.

- Hidd el nekem, drágám, Reggie-nek meglehetősen sok időbe telik, míg rájön bármire is. Amellett pedig most még órákig nem jön onnan vonat. Biztonságban vagyunk.

- Egészen biztos ez?

- Tökéletesen. Megbizonyosodtam róla, mielőtt elindultunk. Mrs. Ford túláradó izgatottsággal csókolta meg a barátnőjét.

- Ó, Cynthia, te valóban magad vagy a csoda!

Majd ijedt sikollyal hőkölt hátra, mert éles hangon megszólalt a csengő.

- Az ég szerelmére, Nesta - szólt rá ingerülten Cynthia -, uralkodj magadon, kérlek. Egyáltalán nincs mitől tartani. Mr. Broster még akkor sem ért volna ide mostanra, ha tudná, hogy hová kell mennie, amit pedig nem látom be, honnan tudhatna. Csak Ogden lehet az.

A szín visszatért Mrs. Ford halálsápadtra vált orcájára.

- Hát persze, igazad van.

Cynthia kinyitotta az ajtót.

- Gyere be, aranyom - gurgulázta Mrs. Ford szeretettel.

Egy izmos, alacsony férfi lépett be. Őszülő hajat és szemüveget viselt.

- Jó napot, Mrs. Ford! - köszönt hangosan. - Azért jöttem, hogy visszavigyem Ogdent.

2

Vannak az életben olyan váratlan és emberpróbáló helyzetek, amelyeket nem tartunk alkalmasnak arra, hogy befolyásolják a beléjük keveredett személyekről alkotott véleményünket; nem engedjük, hogy az áldozat viselkedése az adott szituációban sokat nyomjon a latba, amikor a jellemét megítéljük. Elnézzük például, ha egy nagy tábornok hirtelen összeütközésbe kerülvén egy bikával fejvesztve menekülni kezd, anélkül, hogy kétségbe vonnánk a magas rangú katona jóhírét vagy bátorságát. A püspök, aki téli sétája közben hóval fedett jégre lépvén vitustáncot lejt, hogy megőrizze egyensúlyát, az előadás befejeztével semmivel sem kevésbé tiszteletre méltó a szemünkben, mint annak előtte.

Ily módon Cynthia Drassilist sem kárhoztathatjuk, amiért Mrs. Ford lakosztályának ajtaját kinyitván Ogden helyett egy teljesen idegen embert bocsátott be, aki az előző rész végén lejegyzett mondat kíséretében lépett a nappaliba.

Cynthia azzal hízelgett magának, hogy az életet általában blazírt és fölényes közönnyel szemléli, de ez az erőpróba még neki is sok volt.

Eleresztette a kilincset, hátratántorodott, és disszonáns sikolyt hallatva, kővé meredten, tágra nyílt szemmel, valamint tátott szájjal bámult az érkezőre.

A jelenés Mrs. Fordra kissé eltérő hatást fejtett ki. A gyermekének szánt bárgyú és negédes mosoly lehervadt az arcáról, mintha letörölték volna. Olyan rémülettel nézett a betolakodóra, mint a csapdába esett vad. Egy lépést tett előre, és fojtott hangon szólalt meg:

- Hogy merészeli a lakosztályomba tenni a lábát?

A férfi mozdulatlanul, elszántan állta a sarat. Viselkedése a szerénység és az agresszivitás furcsa keverékeként egyszerre volt határozott és mentegetődző. A középkori bérgyilkos lehetett ilyen. A megbízója iránt lojálisán, tudván, hogy kellemetlenséget okoz az áldozatának, eltökélten végrehajtja a kitűzött feladatot.
- Sajnálom - mondta -, de meg kell kérnem, Mrs. Ford, hogy adja át nekem a gyermeket.
Cynthia időközben magához tért. Ugyanazzal a hűvös tekintettel pásztázta a férfit, amely az imént annyira összezavarta Lord Mountryt.
- Kit tisztelhetünk az úrban? - tudakolta egykedvűen.
- A nevem Mennick - felelte a férfi. - Mr. Elmer Ford személyi titkára vagyok.
- És mit óhajt? - érdeklődött Mrs. Ford.
- Úgy hiszem, már említettem jövetelem okát, Mrs. Ford. Ogdenért jöttem.
Cynthia felvonta a szemöldökét.
- Hogy érti ezt szerinted, Nesta? Hisz Ogden nincs is itt.
Mr. Mennick előhúzott egy táviratot a zakója belső zsebéből, és a maga szelíd, de hivatalos módján kisimította az összehajtott papirost.
- Ez egy távirat Mr. Brostertől, Ogden házitanítójától. Alkalmazásának egyik feltétele az volt, hogy amint bizonytalanná válik Ogden hollétét illetően, azonnal értesít engem. Most arról tájékoztatott, hogy ma kora délután Ogdent néhány percre egy ismeretlen fiatal hölgy társaságában hagyta - Mr. Mennick szemüvege egy pillanatra Cynthia felé villant. - És még azt is a tudomásomra hozta, hogy mire visszatért, mind a gyermek, mind az ifjú hölgy eltűnt. Tudakolózni kezdett hát, és rájött, hogy a leányzó Ogdennel együtt felszállt az 1.15-ös londoni gyorsvonatra. Ezen információ birtokában azonnal

táviratoztam Mr. Fordnak, további instrukciókat kérve. Itt van - bányászott elő Mr. Mennick egy második táviratot - a válasza.
- Még mindig nem értem, mi hozta ide - csattant fel Mrs. Ford. - Apja alkalmazottjának végzetes nemtörődömsége miatt a gyermekemet nyilvánvalóan elrabolták. Ez. még nem ok arra...
- Ha megengedi, felolvasnám Mr. Ford táviratát - folytatta Mr. Mennick szenvtelenül. - Meglehetősen hosszú írás. Az a benyomásom, hogy Mr. Ford kissé bosszús volt, amikor diktálta. „A fiút nyilván elrabolta az anyja egyik bérence." Ezek Mr. Ford saját szavai - mondta szinte elnézést kérve Cynthiának.
- Ne mentegetőzzék, kérem! - nevetett fel Cynthia. - Ön nem hibáztatható Mr. Ford gorombaságáért.
Mr. Mennick meghajolt.
- Így folytatja: „Hozza el a gyermeket a fogvatartóitól. Ha szükséges, értesítse a rendőrséget, vagy alkalmazzon erőszakot."
- Milyen elragadó! - jegyezte meg bosszúsan Mrs. Ford.
- Csak gyakorlatias - szabadkozott ismét Mr. Mennick. - Még tovább is van: „Mindenekelőtt pedig rúgja ki azt a semmirekellő tanárt, aztán menjen el az ügynökségre, és kérje meg őket, hogy ajánljanak egy megbízható magániskolát, ahol elhelyezhetjük a fiút. Semmi szín alatt se vegyen fel új magántanárt. Rettenetesen fárasztanak. Intézzen el mindent még ma. Mrs. Sheridannel küldje vissza Ogdent Eastnorba. Mrs. Sheridan maradjon vele, további értesítésig." Ez hát Mr. Ford üzenete.
Mr. Mennick gondosan összehajtogatta mindkét iratot, és visszatette a zsebébe. Mrs. Ford az órára nézett.
- Most, hogy ismertette a táviratot, távozna, kérem, Mr. Mennick?
- Elnézését kell kérnem, amiért udvariatlannak tűnök, Mrs. Ford, de nem megyek el innen Ogden nélkül.
- Máris szólok a recepciónak, hogy küldjenek fel egy biztonsági embert, aki eltávolítja magát.

- Az jó lesz, mert akkor megkérhetem az urat, hogy értesítse a rendőrséget.

A szócsata hevében a szerény, már-már bocsánatkérő modor máza kezdett lekopni Mr. Mennick-ről. Egyre ingerültebb hangot ütött meg. Cynthia pedig úgy reagált az érveire, mint egy unatkozó főhercegnő, aki leereszkedett az istállóimhoz, és vele keveredett vitába.

- Hát nem látja, hogy nincs itt a fiú? - riposztozott. - Talán azt hiszi, elbújtattuk?

- Ha tetszik, kutassa át nyugodtan a hálószobámat - Mrs. Ford szélesre tárta az ajtót.

Mr. Mennick hajthatatlan maradt.

- Arra semmi szükség, Mrs. Ford. Feltételezem, hogy mivel valóban nincs itt, a gyermek lent ebédel az étteremben.

- Máris telefonálok...

- És mondja meg nekik, kérem, hogy küldjék fel Ogdent. Higgye el, Mrs. Ford, nincs mit tenni. Minden együttérzésem az öné, de Mr. Ford a munkaadóm, ezért kizárólag az ő érdekeit kell szem előtt tartanom. A törvény az én oldalamon áll. Azért jöttem, hogy elvigyem Ogdent, és meg is fogom tenni.

- Nos, nem fogja!

- Tudatom önnel, hogy amikor feljöttem ide, lent hagytam Mrs. Sheridant - ő ugyancsak titkár Mr. Ford alkalmazásában. Talán emlékszik, hogy Mr. Ford említi őt a táviratában. Azért hagytam lent, hogy kutassa át az éttermet és a grillt, és a lelkére kötöttem, hogy amint megtalálja Ogdent, hozza fel ide.

Ebben a pillanatban megszólalt a bejárati csengő. Mr. Mennick az ajtóhoz lépett, és kinyitotta.

- Jöjjön be, Mrs. Sheridan. Ó!

Egyszerű, de takaros kék ruhába öltözött lány lépett a szobába. Csinos, törékeny, huszonöt év körüli teremtés volt, akiről sugárzott, hogy régóta maga gondoskodik önmagáról ebben a

kemény világban. Ragyogó szeme, állhatatos tekintete, érzéki, de határozott ajkai mind arról árulkodtak, hogy sok baj érte már az életben, de mindenkor bátran nézett szembe a gondokkal. Valóságos kis hősként.

Ogdent terelgette maga előtt, egy jóllakott, de még mindig morózus Ogdent. Amikor a fiú meglátta Mr. Mennick-et, megtorpant.

- Nézzenek oda, hát magát meg mi szél fújta ide?

- Épp ebédelt - mondta a lány. - Azt reméltem, nem bánja, ha hagyom, hogy befejezze.

- Mi a fene folyik itt? - követelt magyarázatot Ogden mérgesen. - Az embert már burkolni se hagyják nyugodtan? Az agyamra mennek.

Mr. Mennick magyarázatba kezdett.

- Az édesapja óhaja, hogy visszatérjen Eastnorba, Ogden.

- Aha. Hát jó. Akkor asszem, az lesz a legjobb, ha indulok. Szia, anya.

Mrs. Ford felzokogott.

- Gyere, adj egy puszit, kisfiam!

Ogden csendben duzzogva hagyta, hogy anyja átölelje. A jelenetet mindenki a saját vérmérséklete szerint fogadta. Mr. Mennick nyugtalanul babrálta az állát. Cynthia az asztal felé fordult, és egy magazint lapozgatott. Mrs. Sheridan szeme megtelt könnyel. Fél lépést tett Mrs. Ford irányába, mintha szólni akarna hozzá, aztán visszakozott.

- Na jöjjön, Ogden - szólalt meg Mr. Mennick rekedt hangon. Hiába no, a bérgyilkosi feladat szükséges, de hálátlan megbízatás, ördögien hálátlan. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor a folyosóra lépett zsákmányával.

Mrs. Sheridan az ajtóban kissé habozni látszott. Megállt, majd visszafordult.

- Nagyon sajnálom - mondta heves érzelmességgel.

Mrs. Ford egyetlen szó nélkül sarkon fordult, és bement a hálószobába.
Cynthia letette az újságot.
- Egy pillanatra, Mrs. Sheridan.
A lány már elindult, de erre megtorpant.
- Volna egy perce a számomra? Jöjjön be, és csukja be az ajtót. Nem ülne le, kérem? Úgy ni. Jól láttam, hogy sajnálja Mrs. Fordot?
- Igen, nagyon szánom szegényt. Nagyon. Rosszul esik, hogy szenvedni látom. Azt kívánom, bárcsak ne vont volna bele engem ebbe az egészbe Mr. Mennick.
- Nesta meg van őrülve azért a fiúért. Csak a jó ég tudja, miért. Még soha életemben nem láttam ennél ellenszenvesebb gyereket. Mégis, ez van. Én magát sajnálom. Úgy vettem ki Mr. Mennick szavaiból, hogy a közeljövőben elég sok időt kell Ogden társaságában eltöltenie. Mit gondol erről?
Mrs. Sheridan elindult az ajtó felé.
- Most már mennem kell. Mr. Mennick vár rám.
- Csak még egy perc. Maga nem gondolja, mindazok után, amit itt látott, hogy Mrs. Ford lenne a megfelelő személy Ogden felügyeletére? Látja, hogy mennyire szereti azt a gyermeket.
- Lehetek önnel teljesen őszinte?
- Kérem rá.
- Nos, úgy gondolom, hogy Mrs. Ford van a világon a lehető legrosszabb hatással Ogdenre. Nagyon sajnálom szegényt, de ez nem változtat a véleményemen. Kizárólag Mrs. Fordnak köszönhető, hogy Ogden olyan lett, amilyen. Minden lehetséges módon elrontotta és elkényeztette azt a gyereket. Soha egyetlen pillanatig sem nevelte vagy korlátozta - ezért lett ilyen... ahogy mondta... ellenszenves.
Cynthia nevetett.

- Hát rendben van. Csak azért adtam elő ezt az anyai szeretetről szóló szöveget, mert azt hittem, hogy maga az a típus, aki kedveli az ilyesmit. Akkor talán most már hagyhatjuk is ezt, és rátérhetünk az üzletre.
- Attól tartok, nem értem.
- Mindjárt érteni fogja. Nem tudom, azt gondolja-e, hogy pusztán az anyja iránti szeretetből raboltam el Ogdent. Persze szeretem Nestát, de azért nem ennyire. Nem. Egyike vagyok a gyorsan meggazdagodni vágyó Wallingfordoknak, és állandóan csak magamra gondolok. Mert nincs senki, aki ezt megtenné helyettem. Az apám halott. Anyám egy rosszindulatú, gonosz nő. Szóval...
- Kérem, ne folytassa - vágott közbe Mrs. Sheridan. - Nem értem, miért mondja mindezt el nekem.
- Dehogynem érti. Fogalmam sincs, milyen fizetést kap Mr. Fordtól, de azt hiszem, nem lehet valami bőkezű magával. Miért nem áll át hozzánk? Mrs. Ford mindent megadna magának, ha visszalopná nekünk Ogdent.
- Úgy látom, meg akar vesztegetni - kapott észbe Mrs. Sheridan.
- Nos, ez esetben a látszat nem csal. Tényleg ez a szándékom.
- Akkor minden jót.
- Ne legyen ostoba!
Az ajtó becsapódott.
- Jöjjön vissza! - kiabált Cynthia.
Tett egy lépést, mintha utána akarna menni, de végül nevetve letett róla. Visszaült, és ismét kézbe vette a magazint. Ekkor kinyílt a háló ajtaja. Mrs. Ford lépett a szobába, zsebkendőjével törölgetve a szemét. Cynthia felpillantott.
- Nagyon sajnálom, Nesta - mondta.
Mrs. Ford az ablakhoz lépett.

- Nem fogok összetörni, ha erre gondolsz. Nem érdekel. És különben is, a történtek azt mutatják, hogy egyáltalán nem lehetetlen a dolog.
Cynthia lapozott egyet.
- Éppen most próbáltam ki magam a vesztegetés és korrupció területén.
- Hogy érted ezt?
- Ó, minden szépet és jót ígértem a nevedben annak a titkárnak, mármint a nőnek, nem Mennick-nek, ha segít nekünk. Megmondtam neki, hogy mielőbb juttassa vissza hozzánk Ogdent. Utánvéttel. Mire megsemmisítő pillantást lövellt felém, és távozott.
Mrs. Ford türelmetlenül megrántotta a vállát.
- Hadd menjen, elegem van az amatőrökből.
- Köszönöm, drágám - nyugtázta a kritikát Cynthia.
- Ó, tudom, hogy te minden tőled telhetőt elkövettél. Ahhoz képest, hogy amatőr vagy, csodálatosan teljesítettél. De az amatőrök sohasem járnak igazán sikerrel. Egy csomó apró, de szükséges óvintézkedésről elfeledkeztünk. Igazi profi kell ide; akinek az emberrablás a szakmája. Olyan, aki laza természetességgel rabol gyermeket. Mint például Sima Sam Fisher.
- Kicsoda? Mondd, Nesta, te kiről beszélsz? Nem ismerem azt az embert.
- Megpróbálta elrabolni Ogdent, még 1906-ban, amikor New York-ban voltunk. Legalábbis a rendőrség őt gyanúsította, bár nem tudtak rábizonyítani semmit. Aztán ott volt az a rémes alak, az a Buck MacGinnis. Ő 1907-ben próbálkozott. Az meg Chicagóban történt.
- Szentséges ég! Ogden elrablása csaknem olyan népszerű sport, mint a futball. És én még azt hittem, úttörő vagyok benne!
Valami büszkeségszerű tónus érződött Mrs. Ford hangjában.

- Azt hiszem, nincs még egy gyerek Amerikában, akire ennyire kellene vigyázni. Az emberrablók még becenevet is találtak neki, az Aranyrögöcske - így hívták. Évekig nem mertük kiengedni a látókörünkből anélkül, hogy egy detektív ne vigyázott volna rá.
- Nos, úgy látszik, Mr. Ford most változtatott ezen a szokáson. Én egyetlen detektívet sem láttam a környéken. Talán azt gondolja, Angliában felesleges ennyire óvatosnak lenni. Vagy az is lehet, hogy ennyire megbízott Mr. Brosterben. Szegény Reggie!
- Ez bűnös felelőtlenség volt a részéről. De legalább jó leckét kapott. A jövőben majd óvatosabb lesz, semhogy rábízza Ogdent minden jöttmentre, és akárki csak úgy felkaphassa, és odébb álljon a gyerekkel.
- Ami nem könnyíti meg a te dolgodat sem, ha éppenséggel el akarod raboltatni.
- Ó, én már feladtam minden reményt - sóhajtotta Mrs. Ford lemondóan.
- Látod, én nem.

Volt valami Cynthia hangjában, aminek a hatására barátnője hirtelen szúrós szemmel nézett rá. Talán úgy látszott, hogy Mrs. Ford reménytelennek tartja a helyzetet, de azt tudni kell róla, hogy igen határozott asszony, és ha az iménti kudarc meg is sebezte, semmiképpen sem fosztotta meg az akaraterejétől.

- Cynthia! Mit akarsz ezzel mondani? Mire célozgatsz itt nekem?
- Megveted az. amatőröket, Nesta, de mindabból, amit elmondtál, úgy látom, hogy ezek a te hivatásosaid, akik laza természetességgel rabolnak, egy cseppet sem voltak sikeresebbek. Az én bukásomat nem a tapasztalatlanságom okozta, hanem az, hogy nő vagyok. Márpedig ez férfimunka. Ha férfi lennék, legalább a brutális fizikai erőmre hagyatkozhattam volna, amikor ez a Mr. Mennick megjelent itt.

Mrs. Ford helyeslően bólintott.
- Igen, de...
- Továbbá - folytatta Cynthia -, mivel ezek a te Simulékony Sam Fishereid sem jártak sikerrel, nyilvánvaló a számomra, hogy Ogden elrablásának az egyetlen lehetséges módja az lesz, ha belülről próbálkozunk. Találnunk kell valakit, aki az ellenség táborából való, és mégis nekünk dolgozik.
- Ami pedig lehetetlen - legyintett Mrs. Ford csüggedten.
- Szó sincs róla.
- Miért, ismersz ilyen embert?
- Ismerem azt az embert.
- Cynthia! Mit forgatsz a lejedben? Ki az az ember?
- Peter Burnsnek hívják.
Mrs. Ford megrázta a fejét.
- Nem ismerem.
- Majd bemutatom neked. Tetszeni fog.
- De Cynthia, drágám, miből gondolod, hogy hajlandó lenne segíteni?
- A kedvemért megtenné - Cynthia hatásszünetet tartott. - Tudod - folytatta -, eljegyeztük egymást, és hamarosan összeházasodunk.
- Nahát, Cynthia, kedvesem, nem is mondtad! Mikor történt?
- A Fletcherék partiján, tegnap este.
Mrs. Ford szeme elkerekedett.
- Tegnap este! Te partin voltál tegnap este? Ma pedig két vonatutat is megtettél! Halálosan fáradt lehetsz.
- Ó, jól vagyok, ne aggódj. Lehet, hogy holnapra kimerült leszek, mint a kutya, de most még nem érzek semmi fáradtságot. Valószínűleg az eljegyzés hatása.
- Mesélj el róla mindent!

- Nos, hát nagyon gazdag, jóképű és rendkívül kedves - Cynthia az ujjain vette számba vőlegénye jó tulajdonságait. - Azt hiszem, bátor is, és semmi esetre sem olyan tökfej, mint Mr. Broster.
- Nagyon szerelmes vagy bele?
- Kedvelem őt. Peter nagyon jó ember.
- Hát nem vagy valami eszeveszetten lelkes.
- Jól kijövünk majd egymással. Előtted nem kell megjátszanom magam, Nesta, hála az égnek. Ez az egyik ok, amiért annyira szeretlek. Te igazán ismered a helyzetemet. Feltétlenül fontos, hogy gazdag legyen a férjem, és Peter a legnagyszerűbb vagyonos férfi, akivel valaha is találkoztam. Csodálatosan önzetlen. Néha nem is értem. Annyi pénzzel, amennyi neki van, tulajdonképpen egy szörnyetegnek kellene lennie.
Mrs. Fordnak eszébe ötlött valami.
- De... ha olyan gazdag, ahogy mondod... - kezdte. - Elfelejtettem, mit is akartam mondani - fejezte be hirtelen.
- Drága Nesta, én tudom, mit akartál mondani. Ha olyan gazdag, miért épp engem vesz feleségül, amikor egész London minden úrinője a lába előtt hever? Nos, hát megmondom. Az egyik ok, amiért engem vesz feleségül, az, hogy megsajnált. A másik pedig, hogy mindent elkövettem, hogy elvegyen. Magától még csak nem is gondolt volna nősülésre. Néhány évvel ezelőtt nagy csalódás érte. A szerelme faképnél hagyta. Az a lány biztosan nem volt normális. Peter ezután azt hitte, hogy az egész életét egyedül éli majd le, megtört szívvel. Én nem hagyhattam ezt. Sokáig tartott... több mint két évig... de megcsináltam. Peter szentimentális. Én pedig igyekeztem az érzelmeire, az együttérző szívére hatni, és múlt éjjel elértem, hogy megkérje a kezem a Fletcherék partiján.

Mrs. Fordra nagy hatással volt ez a vallomás. Többször is közbe akart vágni, de Cynthia nem hagyta megszólalni. Most azonban éles hangon reagált a hallottakra.

- Hát tudod, nem akartam szóba hozni, de úgy gondolom, nem kellene ilyen szörnyű, cinikus hangon nyilatkoznod erről a...

Kipirulva elhallgatott. Akadtak a kapcsolatukban olyan pillanatok, amikor valósággal gyűlölte Cynthiát. Ezek általában olyankor következtek be, amikor Cynthia viselkedése miatt megítélése szerint hozzá nem illő érzelmek kimutatására ragadtatta magát. Mrs. Ford immár húsz éve igyekezett elfelejteni, hogy a férje egy kis illinoisi település áruházának a pultja mögül ragadta el őt, és vitte az oltár elé, s ifjúságának ezt a foltocskáját igencsak szerette volna kitörölni még az emlékezetéből is.

- Egyáltalán nem akartam szóba hozni - ismételte.

Cynthia csupa mosoly és derű volt.

- Tudom. De csak ugrattalak. Húztalak. Vagy nem így mondják felétek?

Mrs. Ford kiengesztelődött.

- Sajnálom, Cynthia. Nem akartam rád rivallni. Mindazonáltal szeretném tudni... - habozott. Amit kérdezni akart, oly szörnyen emlékeztetett az. illinoisi Mechanicsville-ben megszokott modorra. Aztán a bátorságát összeszedve mégis feltette a kérdést, mert valamiféle nyomasztó érzés fogta el az ismeretlen Mr. Burns miatt. - Egyáltalán nem szereted azt a fiút, Cynthia?

Cynthia csak úgy ragyogott.

- Hát persze, hogy szeretem! Peter egy drága ember! A világ minden kincséért sem mondanék le róla. Imádom! Csak azért meséltem el mindezt, hogy lásd, milyen csodálatos, és mennyire jószívű. És ráadásul bármit megtenne értem. Kifürkésszem, mi a véleménye az Ogdennel kapcsolatos tervemről?

Ez a varázsszó azonnal elterelte Mrs. Ford gondolatait Mr. Burns jövendő házaséletéről, és a fiatalembert kóbor lovag mivoltában jelenítette meg előtte. Boldogan felnevetett. A kóbor lovag Mr. Burns képe azonnal begyógyította az iménti kudarc

okozta sebeket. A Mr. Mennick-féle eset immár távoli és jelentéktelen csetepaténak tűnt fel előtte.
- Te aztán szép kis firma vagy. Eláll a lélegzetem tőled - csevegett felszabadultan. - Hogy lehet szerinted Mr. Burns a segítségünkre?
- Pofonegyszerű. Hallottad, mi volt a táviratban, amit Mr. Mennick felolvasott, nem? Ogdent magániskolába küldik. Nos, hát Peter is ott lesz, abban az intézetben.
- De hogyan? Nem értem. Hiszen azt sem tudjuk, melyik iskolát választja majd Mr. Mennick.
- Azt nagyon hamar kiszagoljuk.
- És hogy kerülne oda Mr. Burns?
- Látod, annál mi sem egyszerűbb. Olyan fiatalembert játszik majd el, aki örökölt egy kis pénzt, amiből saját magániskolát akar nyitni. Felkeresi Ogden iskolájának igazgatóját, és előadja, hogy hajlandó lenne némi anyagi áldozatra, ha megengedi neki, hogy egy félévet a helyetteseként az iskolában tölthessen, amíg kitanulja a szakmát. Az emberünk kapva kap majd az alkalmon. Ez lesz élete üzlete. Bár úgy tudom, Peter nem ért el kiváló eredményeket Oxfordban, úgy emlékszem, nagyon jó sportoló volt. Egy magániskola szempontjából valóságos kincs.
- De... tényleg megtenné?
- Azt hiszem, rá tudom venni.
Mrs. Ford olyan elragadtatással csókolta meg a barátnőjét, amilyen eladdig csak Ogdent illette meg.
- Drágaságom! Ha tudnád, milyen boldoggá tettél!
- Tudom - válaszolta Cynthia határozottan. - Cserébe te is megtehetsz valamit nekem.
- Bármit a világon! Szükséged volna még egy-két kalapra.
- Nem kell több kalap. Inkább szeretnék elmenni veled arra a kirándulásra a Riviérára, Lord Mountry jachtján.

- Hát hogyne - szólalt meg Mrs. Ford némi szünet után. - Bár, mint tudod, nem én szervezem a partit.
- Nem. De be tudsz juttatni, kedvesem.
- Eléggé szűk körű lesz. És nagyon csendes.
- Úgysem szeretem a tömeget. Untat. A csendet viszont nagyon élvezem.
Mrs. Ford megadta magát.
- Nagy szolgálatot teszel nekem - mondta végül. - Feltétlenül ott a helyed azon a jachton.
- Máris szólok Peternek, hogy azonnal jöjjön ide - válaszolta Cynthia egyszerűen, és odalépett a telefonhoz.

PETER BURNS ELBESZÉLÉSE

Amelyből megtudjuk, hogy más érdekelt felek is terveket szőnek a Rögöcske jövőjéről, nevezetesen Buck MacGinnis és riválisa, Sima Sam Fisher. Méghozzá olyan terveket, amelyek a fiúgyermekek számára fenntartott magániskolában nyugtalanító eseményeket eredményeznek: éjszakai cselfogást, rablást és riadót. Ugyanakkor e tervek következménye az az utazás is, amely a szerelmesek találkozásával végződik. Mindezt Peter Burns, a magánzó meséli el, aki e minőségének egy jó ügy szolgálatában kényszerül búcsút mondani.

1. fejezet

A leghatározottabban az a véleményem, hogy az ember huszonegy éves kora felett hajnali négykor ne keljen ki az ágyból, sőt ébren se legyen. E korai óra komor gondolatokat szül. Huszonegy évesen az ember előtt még ott az egész élet, bizakodva nézhet a jövőbe. De ha már harmincéves vagy, életed

a jövő és a múlt fura keveréke, s csak akkor szabad belegondolni, mit tartogat a számodra, ha ragyog a nap, a világ pedig tele van melegséggel és optimizmussal.

Ezek a gondolatok jártak a fejemben, amikor Fletcherék partijáról hazatértem. Hajnalodott már. Nehéz volt a levegő ezen a vigasztalan, téli londoni reggelen. A házak halottnak és lakatlannak látszottak. Elrobogott mellettem egy áruszállító kocsi, átellenben a szürke utcán egy kopott bundájú, fekete macska lopakodott a járdán, tovább fokozva a jelenet reménytelenségét.

Megborzongtam. Fáradt voltam és éhes, az érzelmekben gazdag éjszaka után kiégettnek és csüggedtnek éreztem magam.

Vőlegény lettem. Egy órája csupán, hogy megkértem Cynthia Drassilis kezét. És be kell vallanom, hogy most már magam is csodálkozom ezen.

Miért tettem? Szeretem én azt a lányt egyáltalán? Annyira nehéz a szerelmet analizálni, és talán maga az a tény, hogy próbálkozom az elemzéssel, már válasz is a kérdésre.

Öt évvel ezelőtt, amikor Audrey Blake-be voltam szerelmes, eszembe sem jutott volna ilyesmit tenni. Hagytam, hogy sodorjanak az események. Egyik napról a másikra, mintegy transzban éltem. Elégedett voltam, és tökéletesen boldog, anélkül, hogy boncasztalon kellett volna vizsgálnom az érzelmeimet. De hát akkor öt évvel fiatalabb voltam, Audrey pedig... Nos, Audrey pedig Audrey volt.

El kell mondanom, voltaképpen ki is Audrey, mert végeredményben ezzel tudok magyarázatot adni Cynthiára.

Nincsenek illúzióim arra nézvést, milyen is voltam, amikor megismertem őt. A Természet egy disznó jellemével ruházott fel, s a körülmények csak rátettek egy lapáttal. Szerettem a kényelmet, és meg is engedhettem magamnak ezt a luxust. Attól a pillanattól fogva, hogy nagykorú lettem, és a vagyonom

kezelőit felmenthettem fáradságos munkájuk alól, úgy bugyoláltam be magam az áhított jólétbe, mint a puha takaróba. Valósággal dagonyáztam önmagam imádatában. Ha előfordult egyáltalán, hogy huszonegyedik és huszonötödik születésnapom között tettem valami önzetlen dolgot, vagy lett volna egyetlen emberbaráti gondolatom is, a memóriám megcsal ezen a ponton: nem emlékszem ilyesmire.

Nos, ennek a korszaknak a kellős közepén jegyeztem el magam Audrey-val. Csak most, hogy jobban megértem őt, és elfogulatlanul látom valamikori önmagam, most tudom igazán felmérni, milyen leírhatatlanul visszataszító lehettem akkoriban. A szerelem, amit Audrey iránt éreztem, valóságos volt, de még ez sem tartott vissza attól, hogy leereszkedően önhitt és sértő legyek. Olyan voltam, mint Cophetua király. Ha nem is éltem szó szerint az ő kifejezésével: „E kolduslány lészen a királyném", gyakorta éreztettem menyasszonyommal ennek a sornak az üzenetét. Audrey egy lezüllött, összeférhetetlenül házsártos festő lánya volt, akivel egy klubban ismerkedtem meg. Alkalmi megbízásokból élt. Festett időnként egy-egy képet, vagy illusztrációt magazinoknak, de főként hirdetésekkel foglalkozott. Az egyik szabadalmaztatott csecsemőtápszer gyártója például, aki elégedetlen volt a puszta jelmondattal, mely szerint „A babák is ezért sírnak!" úgy gondolta, hogy a festészet segítségével kellene eljuttatni üzenetét a célközönségéhez, és megbízta Mr. Blake-et, hogy fesse meg a kívánt képet. A művész legtöbb munkája tehát magazinok hátoldalán, hirdetés formájában jelent meg.

Az ember keresheti a kenyerét így is, de még jobb, ha talál egy gazdag vőnek valót, és lecsap rá. Hát Mr. Blake lecsapott rám. Ez volt az egyik utolsó cselekedete ezen a sárgolyón. Egy héttel azután ugyanis, hogy erőszakkal rávette Audrey-t, fogadja el házassági ajánlatomat, meghalt tüdőgyulladásban.

Halála sok mindent megváltoztatott, számos következménnyel járt. Először is el kellett halasztanunk az esküvőt; aztán pedig felkeltette bennem a már addig is erős, akkortól pedig a végletekig fokozódó, leereszkedően pártfogó hajlamot, mivel a család kenyérkeresőjének eltávolításával a tökéletes Cophetua-szerep megformálásának egyetlen akadálya is eltűnt. Végül pedig Audrey-nak a korábbinál jóval nagyobb teret adott a férjválasztásra vonatkozó szabad akarata kinyilvánításában.

A dolgok állásának ez utóbbi aspektusát igen hamar felfedte előttem Audrey levele, amelyet egy éjjel a klubomban vettem kézhez, ahol épp azzal múlattam az időt, hogy kávét szürcsölgetve a lehetséges világok e legjobbikában élhető lét nagyszerűségén tűnődtem.

A levél rövid volt és lényegre törő. Audrey azt közölte benne, hogy aznap reggel férjhez ment valaki máshoz.

Ha azt mondanám, hogy ez a pillanat sorsfordító volt az életemben, akkor nevetségesen erőtlen kifejezést használnék. A hatás olyan volt, mintha egy tonna dinamit robbant volna föl mellettem. Bizonyos értelemben ez is történt, s a detonáció meg is ölt. A korábbi énem meghalt azon az éjszakán, s ezt - úgy hiszem - kevesen bánják. Akárki vagyok is ma, kétség nélkül való, hogy nem az az önelégült tuskó, aki ez előtt az éjszaka előtt voltam.

Összegyűrtem a levelet, és csak bámultam magam elé, a disznóólam romokban hevert, és be kellett látnom, hogy még a lehetséges világok e legjobbikában sem lehet mindent pénzért megkapni.

Emlékszem, ahogy ott ültem, egy ismerős a klubból, akit máskor igyekeztem lehetőleg elkerülni, mert unalmas volt, mint a dög, odatelepedett mellém, és csevegni kezdett. Kicsike ember volt, de olyan átható, éles hanggal áldotta meg a sors, amelyre fel kellett figyelni. Csak beszélt, beszélt és beszélt. Ó, mennyire

gyűlöltem akkor, ahogy ültem ott, és próbáltam összeszedni a gondolataimat a szóáradatán keresztül. Most már tudom, hogy akkor és ott az az ember megmentette az életemet. Kényszerített rá, hogy kifelé forduljak. De akkor úgy éreztem, hogy agyonnyom. Megsebeztek, és belülről véreztem. Próbáltam megérteni a felfoghatatlant. Egészen addig magától értetődőnek véltem Audrey szerelmét. Ő is az egyik eleme volt a jólétnek, amelybe annyi kéjjel burkolóztam. Akartam őt magamnak: úgy éreztem, én választottam, és elégedett voltam a döntésemmel, ezért mindent rendben valónak találtam magam körül. Most pedig hozzá kell szoknom a megváltoztathatatlan tényhez, hogy elvesztettem őt.

A levele tükröt tartott elém, amelyben megláttam magam. Épp csak néhány szóból állt, de megértettem, amit mondani akart, és ettől önelégültségem ott helyben cafatokra szakadt. Megértettem, hogy olyan elsöprő szerelemmel szeretem azt a lányt, amilyenre sohasem gondoltam képesnek magam.

És közben az unalmas ember csak beszélt és beszélt.

Van egy elméletem, mely szerint a kimondott szó sokkal hatásosabb baj esetén, mint a néma együttérzés. Egy bizonyos pontig szinte elviselhetetlenül idegesíti az embert, de azon túljutva inkább nyugtató hatású. Legalábbis az én esetemben ez történt. Ahogy ott ültünk, azon kaptam magam, hogy egyre kevésbé gyűlölöm azt a fickót. Majd hamarosan figyelni kezdtem a mondandójára, és még válaszolgattam is neki. S még mielőtt elhagytam a klubot, elszállt az első, kontrollálhatatlan dühöm, melyben bármi szörnyűségre képes lettem volna. Hazasétáltam, s közben furcsa mód gyengének és tehetetlennek éreztem magam, ám egyszersmind elég nyugodt is voltam ahhoz, hogy készen álljak az új életre.

Mindez három évvel azelőtt történt, hogy találkoztam Cynthiával. A közbenső éveket utazással töltöttem, sok országot

bejártam. Végül annak rendje és módja szerint visszatértem Londonba, és ugyanazt az életet kezdtem élni, mint Audrey előtt. Kiterjedt baráti körrel rendelkeztem Londonban, és nem esett nehezemre felvenni az elejtett fonalat. Új barátokra is szert tettem, köztük volt Cynthia Drassilis.

Kedveltem Cynthiát, és egyben szántam is őt. A sokk, amelyet Audrey elvesztése jelentett számomra, képessé tett arra, hogy szánalmat érezzék az emberek iránt. A rablóból lesz a legjobb pandúr. Ez rám olyanformán volt igaz, hogy önző énemet totálisan megsemmisítettem. S mivel soha sem tudtam félszívvel vagy ésszerű mértéktartással csinálni semmit, most is a ló túlsó oldalára estem át. Egoistaként olyan önző voltam, mint senki más, most pedig, hogy a sors megszabadított e jellemhibámtól, csaknem a végletekig együtt éreztem minden bajbajutott emberrel.

Nagyon szántam Cynthia Drassilist is. Mivel viszonylag sokat találkoztam az anyjával, nem is érezhettem másként. Mrs. Drassilis olyan embertípust testesített meg, amelyet ki nem állhattam. Özvegy volt, a saját szavaival élve meglehetősen szerény anyagi forrásokkal megáldva, életszemléletét a mohóság és a nyavalygás sajátos keveréke határozta meg. A Sloan Square-en és South Kensingtonban csak úgy hemzsegnek a hozzá hasonlatos asszonyok. A helyzetük akár a Vén Tengerészé: „Tenger, tenger mindenütt, s egy korty sincs inni sehol!"" Csak esetükben a víz pénzzel helyettesítendő. Mrs. Drassilist is minden oldalról pénz vette körül, de csak ritkán és akkor is csak kis mennyiségben tudott szert tenni rá. Férje rokonságának legalább tucatnyi tagja könnyedén megháromszorozhatta volna a jövedelmét, ha akarta volna, de nem akarta. Nem állhatták Mrs. Drassilist. Véleményük szerint Hugo Drassilis képviselő rangja alatt nősült, no nem annyira, hogy szóba se álljanak a feleségével, vagy kizárják a

társaságukból, de eléggé ahhoz, hogy hideg udvariassággal bánjanak vele a férje életében, és semmibe vegyék, miután megözvegyült. Hugo legidősebb bátyja, Westbourne grófja sohasem kedvelte a névtelen vidéki ügyvéd szembeszökően szép, de legalább annyira szemet szúróan másodrangú lányát, akit Hugo egy emlékezetes nyáron újdonsült arájaként mutatott be a családnak. Úgy vélte, azzal, hogy megduplázta a Hugo életbiztosításából befolyó összeget, Cynthiát pedig gyermekkorában minden évben két hétre vendégül látta a családi birtokon, teljesítette a kötelességét fivérével szemben.

De nem. Mrs. Drassilis egészen másképp látta a dolgot, és sokkal többet várt volna tőle. S mivel azt a többet nem kapta meg, kedélye megromlott, külseje szétzilálódott, és mindenkinek megkeserítette az életét, aki volt olyan szerencsétlen, hogy a környezetében éljen.

Nagyon bosszantott, amikor mások beszélgetését véletlenül kihallgatva, ami előfordult velem olykor-olykor, azt kellett hallanom Cynthiáról, hogy kemény lány. Én sohasem találtam annak, bár Isten a megmondhatója, lett volna oka rá épp elég. Az én szememben mindig kedves, együttérző, jó barát volt.

Barátságunk mentes volt mindennemű szexuális felhangtól. Annyira egy rugóra járt az agyunk, hogy eszembe sem jutott a szerelemre gondolni. Túl jól ismertem őt, azt hiszem. Nem volt benne mit felfedeznem. Egyszerű, őszinte lelke mindig is nyitott könyv volt előttem. Nem volt bennünk olyanfajta kíváncsiság a másik iránt, ami megalapozhatta volna a szerelmet. Elértük a baráti szeretetnek azt a határát, amelyet egyikünk sem kívánt átlépni.

Mégis, a Fletcherék partiján megkértem Cynthia kezét, ő pedig igent mondott.

Minderre visszatekintve meg kell állapítanom, hogy bár a közvetlen kiváltó ok Mr. Tankerville Gifford volt, a felelősség

csakis Audrey-t terheli. Ő ruházott fel emberi tulajdonságokkal, ő tett képessé az együttérzésre, és ez utóbbi volt az, ami kimondatta velem a lánykérő szavakat.

Mint mondottam, a közvetlen kiváltó ok mégis az ifjú Mr. Gifford volt.

Kissé késve érkeztem a Marlow Square-re, ahol fel kellett vennem Cynthiát és az édesanyját. A rikító ruhába öltözött Mrs. Drassilist a nappaliban találtam egy bizonyos Tankerville Gifford nevű, olajtól csillogó hajú, sápadt fiatalember társaságában, akit közeli ismerősei - jómagam nem tartoztam közéjük - valamint a társasági hetilapok pletykarovatai egyszerűen csak Tankyként emlegettek. Gyakran láttam őt különböző éttermekben. Egyszer az Empire-ben valaki be is mutatta nekem; de mivel akkor nem volt éppen a legjózanabb állapotában, nem részesülhetett az ismeretségemből fakadó intellektuális élvezetekből. Mint mindenki, aki társasági életet él Londonban, én is tudtam róla mindent. A leginkább úgy lehetne összefoglalni: ő volt a leghitványabb kis csirkefogó az egész városban, és ha az a bizonyos nappali nem épp Mrs. Drassilisé lett volna, elcsodálkozom rajta, hogyan kerülhetett oda.

Mrs. Drassilis bemutatott minket egymásnak.

- Azt hiszem, már találkoztunk - jegyeztem meg.

Üveges tekintettel nézett rám.

- Nem emlékszem.

Nem voltam meglepve.

Ebben a pillanatban belépett Cynthia. A szemem sarkából láttam, hogy Tankyt kellemetlenül érinti, mennyire felderült az arca, amint megpillantott engem.

Még sohasem láttam ennyire szépnek a barátnőmet. Cynthia magas lány, fejedelmi tartással. Ruhája nemes egyszerűsége még méltóságteljesebbé tette, különösen az anyja közönséges öltözéke mellett. Egyenes vonalú, fekete estélyit viselt, amely

lenyűgöző kontrasztot alkotott tiszta, fehér bőrével és aranyszőke hajával.
- Elkéstél, Peter - mondta az órára pillantva.
- Igen, tudom, és sajnálom.
- Akkor indulunk? - javasolta Tanky.
- Kint vár a taxim.
- Csöngetne, kérem, Mr. Gifford? - nyafogta Mrs. Drassilis. - Szólni akarok Parkernek, hogy hívjon még egy kocsit.
- Engem a tiédben vigyél! - suttogott egy hang a fülembe. Cynthiára néztem. Az arca meg sem rezdült. Aztán Tanky Giffordot vettem szemügyre, és egyszerre mindent megértettem. Ismerős volt arcának bárgyú töltötthal-kifejezése - akkor találkoztam vele, amikor Tankyt bemutatták nekem az Empire-ben.
- Vigye el Mr. Gifforddal az. én kocsimat - mondtam Mrs. Drassilisnek -, mi pedig majd maguk után megyünk.

Mrs. Drassilis megtorpant. Ha Tankyvel beszélt, csak úgy csöpögött a negédességtől, hozzám azonban éles hangon szólt, mintha trombitaszó harsanna.
- Nekem aztán nem sietős! - harsogta. - Mr. Gifford, kérem, magával vinné Cynthiát? Én majd Mr. Burnsszel megyek maguk után. Parkert lent találja a hallban. Mondja meg neki, hogy hívjon még egy taxit.

Amikor az ajtó becsukódott a távozók mögött, úgy csapott le rám, mint egy áspiskígyó.
- Hogy tud ilyen rémesen tapintatlan lenni, Peter? - rikoltotta. - Maga idióta. Hát nincs szeme?
- Sajnálom - böktem ki.
- Az a fiú egyszerűen rajong Cynthiáért!
- Sajnálom.
- Mit akar ezzel?
- Sajnálom Cynthiát.

A szeme szikrát szórt. Az én szájam meg kiszáradt, a szívem csak úgy dörömbölt. Mindketten őrjöngtünk a dühtől. Már régóta érett ez a pillanat, és mindketten tudtuk ezt. A magam részéről örültem, hogy végre bekövetkezett. Ha az ember mélyen érez egy témával kapcsolatban, nagy megkönnyebbülés, ha kiöntheti a szívét.

- Ó! - szólalt meg végül reszkető hangon. Próbálta megőrizni az önuralmát, ami azonban kicsúszni látszott a szorításából. - Ó! És mi a maga számára az én lányom, Mr. Burns?
- A legjobb barát.
- És úgy gondolja, hogy baráti dolog tönkretenni a másik esélyeit?
- Ha azt az esélyt Mr. Gifford képviseli, akkor igen.
- Hogy érti ezt?

Majd megfulladt a dühtől.

- Értem én. Látom már. Na, majd én véget vetek ennek egyszer és mindenkorra. Hallja? Már régóta figyelem magát. Azért, mert nyitva állt a házunk ön előtt, és elnéztem, hogy ki-bejár itt, amikor csak a kedve tartja, mint valami házimacska, azt hiszi, mindent megengedhet magának?
- Azt hiszem... - súgtam.
- Idepofátlankodik, és Cynthia útjába áll! Azt hiszi, hogy amiért olyan régóta ismer minket, kisajátíthatja a lányom figyelmét? Képes elrontani az esélyeit! Maga...

A felbecsülhetetlen komornyik, Parker lépett a szobába, arról értesítve gazdáját, hogy előállt a taxi.

Csendben hajtottunk Fletcherék háza elé. Megtört a varázslat. Egyikünk sem tudta felidézni azt az extázist, amely a konfliktus kirobbanását jellemezte, a téma kevésbé túlfűtött tárgyalása meg egyszerűen lehetetlen volt. Ez most a nyugalom időszaka, két menet közötti pihenő, és mi teljesen kiélveztük ezt is.

Éppen egy keringő végére értem a bálterembe. Cynthia, ez a feketébe öltözött szobor Tanky Gifforddal táncolt. Velem szemben álltak meg, ahogy a zene elhallgatott, és Cynthia észrevett Tanky válla fölött.

Kimentette magát, és gyors léptekkel elindult felém.

- Vigyél el! - suttogta a foga közt. - Mindegy, hogy hová, csak gyorsan.

Nem volt idő arra, hogy a bálterem etikettjét betartsam. Tanky, akit megdöbbentett hirtelen támadt magánya, az arckifejezéséből ítélve arra készült, hogy utánajár a dolognak. De egy pár az ajtó felé igyekezve elvágta tőlünk az útját, így gyorsan követve őket kislisszantunk mi is.

Egyikünk sem szólalt meg, amíg be nem jutottunk egy félreeső kis szobába, ahol elméláztam a történteken. Cynthia leült. Sápadt volt, és fáradtnak látszott. - Jóságos ég! - sóhajtotta.

Megértettem. Mintha csak magam előtt láttam volna az útjukat a taxiban, és a táncokat is, azokat a rémes táncokat... Nagyon hirtelen jött.

Megfogtam a kezét. Kimerült mosollyal fordult felém. A szemében könny... És hallottam magam, amint elkezdek beszélni...

Csillogó szemmel nézett rám. A fáradtság úgy elszállt a tekintetéből, mintha ott sem lett volna. A szemébe fúrtam a tekintetem.

Valami hiányzott. Mindvégig éreztem ezt, miközben beszéltem. A hangom erőtlen volt, nem volt benne meggyőző erő. Aztán rájöttem, mi hiányzik: a varázslat, a misztérium. Túlságosan jól ismertük egymást. Hiába: a barátság megöli a szerelmet.

Cynthia szavakba is öntötte a gondolataimat.

- Mindig is olyanok voltunk egymásnak, mint a testvérek - mondta eltöprengve.

- Egészen ma estig.
- Mi változott meg ma este? Te megváltoztál? Tényleg akarsz engem?

Akarom vajon? Feltettem magamnak ezt a kérdést, és őszintén szándékoztam válaszolni rá. Igen. Bizonyos értelemben megváltoztam ma este. Még jobban tudtam értékelni a finomságát, és egyre inkább eltöltött az a csodálattal vegyes sajnálat, amit mindig is éreztem iránta. Teljes szívemből szerettem volna segíteni rajta azzal, hogy kiszakítom szörnyűséges környezetéből, és minden vágyam az volt, hogy boldoggá tegyem. De abban az értelemben is akartam őt, ahogy ő gondolta? Ugyanúgy akartam őt, mint Audrey Blake-et? Elhessegettem magamtól a kérdést. Audrey a halott múlthoz tartozik ugyan, mégis fáj, ha rágondolok.

Lehet, hogy csak azért aludt ki bennem a tűz, mert öt évvel idősebb vagyok, mint amikor Audrey-t szerettem?

Igyekeztem elzárni elmémet a kétségeim elől.

- Igen. Ma este megváltoztam - feleltem.

Lehajoltam, hogy megcsókoljam Cynthiát.

Mindeközben tudatában voltam, hogy valaminek vagy valakinek ellenszegülök. És arra is rájöttem, hogy az a valaki én magam vagyok.

Kitöltöttem magamnak egy csésze forró kávét a kannából, melyet az inasom, Smith készített az asztalra hazatértemkor. Az élet visszatért a tagjaimba. A nyomás elmúlt.

De maradt egy kis nyugtalanság bennem, továbbra is ott motoszkált a fejemben.

Tettem egy lépést az ismeretlen sötétségbe, és aggódom Cynthiáért. Magamra vállaltam, hogy boldoggá teszem. Vajon sikerülhet-e? A lovagiasság ragyogása elhalványult, és nem hagyott mást maga után, mint kételyt.

Audrey elvett tőlem valamit, amit azóta sem találok. A költészet oly közel volt Audrey-val, hogy szinte a csontjaimban éreztem. Igen, a költészet. Cynthiával viszont két lábbal a földön fogok járni. Talán mégiscsak jobb lenne barátokként leélni az életünket.

Egyre erősödött bennem a szánalom Cynthia iránt. A jövőjét elviselhetetlenül unalmas évek hosszú sorának láttam. Túl jó ő ahhoz, hogy örökre egy olyan melákhoz kösse az életét, mint én.

Ittam még egy kis kávét, és a hangulatom megváltozott. Egy ép és egészséges harmincas férfi még egy ilyen szürke, vigasztalan téli reggelen sem játszhatja túlságosan sokáig, hogy nem egyéb, mint holmi emberi selejt, különösen, ha friss, forró kávét dönt magába.

Visszanyertem az egyensúlyomat. Nevettem magamon szentimentális kishitűségemért. Hát persze, hogy boldoggá tudom tenni. Nem született még férfi és nő a földre, akik jobban összeillenének, mint mi. Ami meg azt az öt év előtti csapást illeti, amelyet valóságos tragédiává nagyított az önsajnálatom... Na és aztán? Fiatalkori incidens, semmi egyéb. Nevetséges kis epizód, amit - és azonnal fel is pattantam, hogy megtegyem - mindörökre ki kell törölnöm az életemből.

Sietve az íróasztalomhoz léptem, kinyitottam rajta az egyik rejtekajtót, és elővettem mögüle egy fényképet.

Aztán - e hajnali óra végül is nem megfelelő idő arra, hogy egy meglett férfi életre szóló, céltudatos döntéseket hozzon - elbizonytalanodtam. Az volt az eredeti célom, hogy darabokra tépem a képet, és a fecniket a papírkosárba hajítom anélkül, hogy előbb akár egy pillantást is vetnék rá. De mégis ránéztem, és máris habozni kezdtem.

A fényképen mosolygó lány kicsi volt és törékeny, és nagy szemével egyenesen a szemembe nézett, ezzel komoly megpróbáltatásnak téve ki engem. Milyen jól emlékeztem erre a

tekintetre, az égszínkék szemekre a kifejező, sűrű szemöldök alatt! Mennyire jól elkapta a fotográfus azt a jellegzetes, félig sóvárgó, félig pimasz tekintetet, az oldalra döntött kis állat és a mosolyra húzódó, telt ajkakat!

Kételyeim egy szempillantás alatt ismét megrohantak. Vajon csak a kora hajnali órának tulajdonítható, hogy rám tört ez a szentimentalizmus és a rohanó évek feletti fájdalom, vagy Audrey valóban ennyire betölti a lelkemet, és őrködik felette, hogy soha senki ne tölthesse be a helyét?

Nem volt válasz a kérdésre. Hacsak az nem számít feleletnek, hogy a képet visszatettem a helyére. Úgy éreztem, mégsem tudom ezt most itt azonnal eldönteni, mert komolyabb a dilemma, mint hittem.

Mire ágyba kerültem, búskomorságom visszatért. Órákig hánykolódtam álmatlanul, várva, hogy a jótékony öntudatlanság rám boruljon.

Amikor felébredtem, utolsó összefüggő gondolatom élénken élt még az emlékezetemben. Ez pedig nem volt más, mint egy szenvedélyes eskü, miszerint történjék bármi, még ha azok az égszínkék szemek addig kísértenek is, amíg élek, Cynthiához mindvégig hűséges leszek.

II.

Éppen készülődtem, át akartam menni a Marlow Square-re, hogy beavassam Mrs. Drassilist a dolgok állásába, amikor megszólalt a telefon. Úgy gondoltam, Cynthia már közölte a hírt, ami kissé mérsékli tán a rám váró beszélgetés kényelmetlenségét; de az előző esti összeütközésünk miatt semmi jóra nem számítottam a találkozással kapcsolatban.

Cynthia hangja köszöntött rám, amint felvettem a kagylót.

- Szia, Peter! Te vagy az, ugye? Szeretném, ha azonnal idejönnél.
- Éppen hozzátok készülök - feleltem.
- Nem, ne a Marlow Square-re menj. Nem vagyok ott. A Guelph-ben vagyok. Keresd Mrs. Ford lakosztályát. Nagyon fontos és sürgős. Mindent elmondok, ha ideérsz. Gyere, amilyen gyorsan csak tudsz!

A lakásom kényelmes közelségben van a Hotel Guelph-hez. Néhány perc alatt oda is értem. Mrs. Ford lakosztálya a második emeleten volt. Csengettem. Cynthia nyitott ajtót.
- Fáradj be! - invitált. - Mennyire aranyos tőled, hogy ilyen hamar jöttél.
- Hiszen tudod, hogy a lakásom itt van egy ugrásra.
Becsukta az ajtót, és összenéztünk. Nem mondhatnám, hogy különösebben ideges voltam, de éreztem valami furcsát a levegőben. Az előző éjjel oly távolinak s egyben annyira valószerűtlennek tűnt előttem. Azt hiszem, ez az érzés meg is látszott a viselkedésemen, mert Cynthia megtörte a kissé hosszúra nyúló csendet, és felkacagott.
- Peter, te zavarban vagy?

Hevesen visszautasítottam a vádat, de nem lehettem valami meggyőző, hiszen valóban zavarban voltam.
- Jogos, ha így érzel - mondta Cynthia. - Tegnap megkérted a kezem, de akkor a legjobb formámat adtam abban a gyönyörű estélyi ruhában. Most pedig a hétköznapi valómban látsz, és azon morfondírozol, hogyan bújhatnál ki az ígéreted alól anélkül, hogy megbántanál.

Rámosolyogtam. Ő nem mosolygott vissza. A mosolyom lehervadt az arcomról. Nagyon furcsán nézett rám.
- Peter, még mindig biztos vagy benne?
- Drága jó Cynthiám, mi ütött beléd?
- Biztos vagy benne? - erősködött.

- Abszolút és totálisan biztos vagyok - a szemem előtt megjelent egy hatalmas szempár, amely egy fényképről meredt rám. De csak egy pillanatra villant fel, ahogy jött, úgy szét is foszlott.
Megcsókoltam Cynthiát.
- Milyen rengeteg hajad van! - dicsértem. - Nagy kár, hogy eltakarod.
Nem válaszolt.
- Nagyon különös hangulatban vagy ma, Cynthia - folytattam. - Mi a baj?
- Gondolkodtam.
- Na, ki vele! Itt valami nem stimmel - fogalmazódott meg bennem a gyanú. - Az anyád... izé... nagyon dühös, amiért...
- Anyám el van ragadtatva. Mindig is kedvelt téged, Peter.
- Akkor meg mi a baj? Vagy egyszerűen csak fáradt vagy a tegnapi bál után?
- Ennél kissé bonyolultabb dologról van szó.
- Mondd már!
- Nehéz szavakba önteni, amit mondani akarok.
- Próbáld meg mégis.
A papírokat babrálta az asztalon, arcát elfordította. Egy ideig nem szólalt meg.
- Aggódom, Peter - kezdett bele végül. - Annyira lovagias és önzetlen vagy. Ábrándokat kergetsz. Ez az, ami nyugtalanít. Nem csak azért veszel el, mert megsajnáltál? Nem, ne válaszolj még! Előbb szeretném elmondani, ami a szívemet nyomja. Már két éve ismerjük egymást. Tudsz, rólam mindent a világon. Azt is... hogy mennyire boldogtalan vagyok otthon. Azért veszel el, mert sajnálsz, és ki akarsz szakítani onnan?
- Szegény drágám, én...
- Nem feleltél a kérdésemre.
- De hiszen feleltem már az előbb.
- Szeretsz engem?

- Igen.

Az egész beszélgetés alatt félrefordulva ült, de most olyan váratlan hévvel fordult felém és nézett a szemembe, ami, megvallom, megrémített.

- Peter, szeretsz annyira, amennyire Audrey Blake-et szeretted?

A pillanat alatt, ami a kérdése és a válaszom között eltelt, az agyam úgy pörgött, mint a motolla, s arra próbáltam visszaemlékezni, mikor említhettem előtte Audrey-t. De meggyőződésem szerint semmikor. Egyáltalán senkinek sem beszéltem róla soha. Még a legmegfontoltabb és legjózanabb férfiaknak is vannak rémisztő babonáik. Én pedig ráadásul nem is vagyok valami megfontolt, ezért meglehet, hogy még babonásabb vagyok, mint mások. Meg voltam rendülve. Amióta csak megkértem Cynthia kezét, mintha Audrey kísértete mindenáron vissza akarna tolakodni az életembe.

- Jóságos ég! - kiáltottam. - Honnan tudsz te Audrey Blake-ről?

Cynthia megint elfordította az arcát.

- Nagyon erős hatással van rád a neve - szólalt meg alig hallhatóan.

Erre magamhoz tértem.

- Ha megkérdezel egy öreg katonát - magyaráztam -, elmondja neked, hogy a régi sebek még jóval a gyógyulás után is fájdalmasak lehetnek.

- Nem azok, ha valóban begyógyultak.

- Dehogynem, akkor is, ha igazán begyógyultak... Amikor már azt sem tudod felidézni, hogyan lehettél olyan bolond, hogy sebeket szerezz.

Nem válaszolt.

- Honnan hallottál... róla? - kérdeztem kis idő után.

- Amikor megismerkedtünk, vagy talán nem sokkal azután, az egyik barátoddal rólad beszélgettünk. Ő mesélte, hogy jegyben jártál egy Audrey Blake nevű lánnyal. A barátod azt mondta, ő

lett volna a tanúd, de egy napon levelet kapott tőled, amelyben megírtad, hogy nem lesz esküvő, aztán eltűntél, és senki sem látott ezután vagy három évig.
- Igen, ez mind igaz.
- Ebből arra következtetek, hogy nagyon komoly lehetett az az ügy. Úgy értem, olyan, amit egy férfinak nagyon nehéz elfelejtenie.
Mosolyogni próbáltam, de tudtam, hogy nemigen sikerül. Nagyon fájt ez a beszélgetés Audrey-ról.
- Az ilyesmit valóban nehéz elfelejteni, hacsak nem módfelett rossz az ember memóriája.
- Nem úgy értettem. Tudod jól, mit értek felejtés alatt.
- Igen - ismertem be -, tudom.
Hirtelen odalépett hozzám, megragadta a vállamat, és a szemembe nézett.
- Peter, ki mered jelenteni, hogy elfelejtetted azt a lányt, abban az értelemben, ahogy én értem?
- Igen - válaszoltam.
És megint végigsöpört rajtam az a furcsa érzés, hogy ellenszegülök saját magamnak.
- Audrey nem állhat közénk?
- Nem.
Erőfeszítést igényelt kimondanom ezt a szót. Mintha a tudatalattim arra ösztökélne, hogy tartsam vissza.
- Peter!
Lágy mosoly ült az ajkán, ahogy az enyémhez emelte. Átöleltem.
Kis nevetéssel húzódott el tőlem. Viselkedése teljesen megváltozott. Egészen más ember volt, mint aki az előbb olyan komolyan nézett a szemembe.

- Ó, te drága lélek, talpig férfi vagy! Lehengerlő! Fogadok, hogy te is remek futballista voltál az egyetemen, mint az a szegény jó Mr. Broster!

Erre nem feleltem azonnal. Az ember nem foghatja a mélyen átélt érzelmeit, s nem csomagolhatja össze őket, hogy felrakja a polcra, míg ismét szükség nem lesz rájuk. Csak lassan tudtam fölvenni a beszélgetés új fonalát.

- Ki az a Broster? - kérdeztem kisvártatva.

- A magántanára volt... - megpörgetett a tengelyem körül, és egy képre mutatott - ...annak ott!

Amikor a szobába léptem, észrevettem a székre állított festményt, de nem tulajdonítottam neki jelentőséget. Most jobban szemügyre vettem. Nagyon gyenge minőségű portré volt egy igencsak ellenszenves, tízéves forma gyermekről.

- Valóban? Ó, a szerencsétlen! Hiába, mindenkinek megvan a maga keresztje. Ki ez a kis gengszter? Nem a barátod, remélem?

- Ez itt Ogden, Mrs. Ford fia. Ez egy tragédia...

- Talán nem elég élethű ez a kép. Tényleg ennyire kancsal ez a szegény gyerek, vagy csak a festő képzelete játszik velünk?

- Ne tréfálj ezzel. Ennek a gyermeknek az elvesztése miatt szakad meg a barátnőm, Mrs. Ford szíve.

Megdöbbentem.

- Hát meghalt szegény? Őszinte részvétem. Ha ezt tudom, a világért se...

- Nem, nem. Dehogy! Életben van, és a legjobb egészségnek örvend. Csak az anyja számára halott. A bíróság ugyanis az apjának ítélte.

- A bíróság?

- Mrs. Ford az amerikai milliomos, Elmer Ford felesége volt. Egy éve váltak el.

- Már értem.

Cynthia a portrét fixírozta.

- Ily módon a gyermek valóságos sztár lett. Amerikában Aranyrögöcskének becézik.
- Vagy úgy! És miért?
- Az emberrablók ragasztották rá ezt a nevet. Nagyon sokszor megpróbálták már elrabolni.
Hirtelen felém fordult, furcsa tekintettel meredt rám.
- Ma én is tettem egy kísérletet. Lementem vidékre, a gyermek lakhelyére, és elraboltam.
- De Cynthia! Mit beszélsz itt összevissza?
- Hát nem érted? Nesta kedvéért tettem. Majd meghasadt a szíve, hogy nem láthatja a gyerekét. Mi mást tehettem volna? Fogtam magam, és elhoztam neki.

Nem tudom, hogy olyan döbbent arcot vágtam-e, mint ahogy gondoltam. Azt reméltem, nem, pedig úgy éreztem, menten szétesik az agyam. Az a magától értetődő természetesség pedig, ahogy Cynthia előadta ezt a hihetetlenül rémes történetet, csak még jobban összezavart.
- Te most viccelsz, ugye?
- Eszemben sincs, tényleg elraboltam!
- De az ég szerelmére! És a törvények? Büntetendő cselekményt követtél el, tudod?
- Most már mindegy, mert megtettem. Az olyan ember, mint Elmer Ford, nem alkalmas egy gyermek felnevelésére. Te nem ismered, de ilyen gátlástalan pénzembert még nem láttál. Másra sem bír gondolni, csak a pénz az Istene. Egy gyermek nem élhet ilyen romlott környezetben, ráadásul Ogden most van a legfogékonyabb korban. Minden jót kiölnek ott belőle.

Az én eszem még mindig az eset jogi aspektusai körül forgott.
- De Cynthia, az emberrablás, az emberrablás! A törvényt nem érdeklik az. indítékok. Ha elfognak...
Cynthia közbevágott.
- Te meg mernéd tenni, Peter?

- Hát... - kezdtem. Ilyesmi eddig meg sem fordult a fejemben.
- Nem hiszem, hogy visszariadnál tőle. Ha arra kérnélek, hogy a kedvemért...
- Na de Cynthia! Mégiscsak, emberrablás...? Ez egy pokolian aljas játék.
- Én eljátszottam ezt a játékot. Megvetsz érte?
Elöntött a víz. Nem voltam képes tagadó választ adni.
- Peter - kínzott tovább -, megértem az aggályaidat. Pontosan tudom, hogyan érzel. De nem látod, hogy mennyire más ez, mint általában véve az emberrablás, amit mindannyian visszataszítónak találunk? Ez pusztán arról szól, hogy egy kisfiút elhozzunk a számára ártalmas környezetből, vissza az édesanyjához, aki imádja őt. Ez nem bűn. Ez jócselekedet.
Szünetet tartott.
- Megteszed a kedvemért, Peter?
- Nem értem - motyogtam erőtlenül. - Hiszen te már megtetted, nem? Te magad mondtad, hogy elraboltad azt a gyereket.
- Kinyomozták, hogy nálunk van, és visszavitték. És most azt szeretném, ha te is tennél egy próbát - lépett közelebb. - Peter, hát nem látod, mit jelentene nekem, ha beleegyeznél? Én is csak ember vagyok. A szívem mélyén még mindig féltékeny vagyok Audrey Blake-re. Nem, ne mondj semmit! A szavak nem gyógyítanak ki ebből; de ha megtennéd, amit kérek, csakis értem, akkor tudnám, hogy mit gondoljak. Az segítene.

Szorosan mellettem állt, a karomat fogta, és a szemembe nézett. A valószerűtlenség érzése, ami a bál óta kísértett, ismét megrohant. Az élet többé már nem szürke, egyhangú napok sorozata, amelyek eseménytelenül peregnek monotonon, egymás után. Inkább felgyorsult áradat, amelynek az örvénye elkap és magával ragad.
- Megteszed, Peter? Mondd, hogy igen.
Az én hangom volt, ami megszólalt?

- Igen.
- Drága, öreg barátom!

Cynthia egy székbe lökött, ő meg a karfájára telepedett. A kezét az enyémre kulcsolta, és meglepő módon hirtelen szerfölött üzletiessé vált a viselkedése.

- Na, figyelj! - kezdte. - Elmondom, mit találtam ki, és mit intéztünk eddig.

Miközben belefogott, nagy hatást gyakorolt rám, hogy az első pillanattól olyan végtelenül biztosra vette a terv elengedhetetlenül lényegi részét: a beleegyezésemet. Hiába no, a nők már csak ilyen intuitívek.

III.

Visszatekintve, azt hiszem, tetten tudom érni azt a pillanatot, amikor ez az elmeháborodott vállalkozás, amit magamra vettem, már nem valami torz rémálom volt csupán, amelyből - azt reméltem - hamarosan felébredhetek, hanem maga a közeli jövőben bekövetkező, rideg valóság. S ez a pillanat akkor jött el, amikor Mr. Arnold Abney-vel találkoztam a klubjában.

Mindaddig az akció nem volt más, csupán látomásszerű, elképzelt esemény. Cynthiától megtudtam, hogy Ogdent hamarosan fiúintézetbe viszik, nekem pedig valahogy be kell jutnom ebbe az iskolába, és alkalmat kell találnom a gyermek elrablására. Úgy tetszett számomra, hogy ennek a letisztultan egyszerű tervnek leküzdhetetlen akadályai vannak. Először is: hogy a csudába fogjuk kiszagolni, hogy Mr. Ford vagy Mr. Mennick melyiket fogja választani Ogden számára a milliónyi angol intézmény közül? Másodszor: a tervnek az a része, amely szerint nekem ebben az iskolában el kell helyezkednem, méghozzá lehetőleg magas beosztásban, túlságosan is gyenge

láncszemnek látszott. Cynthia szerint olyan fiatalembernek kell kiadnom magam, aki némi pénzhez jutott, és szeretné kitanulni a szakma csínját-bínját, mivel az a terve, hogy saját iskolát nyisson a közeli jövőben. Ezzel szemben pusztán annyi ellenvetésem volt, hogy bárki láthatja: nincsenek ilyen szándékaim. Lerí rólam, hogy nincsenek ilyen ambícióim. Ráadásul még soha életemben nem beszéltem egyetlen iskolaigazgatóval sem. Ezt Cynthiával is közöltem.

- Rá fognak jönni - győzködtem. - Egy olyan ember, aki iskolát akar nyitni, eszes kell legyen. Én pedig teljesen tudatlan vagyok.

- De hát neked is van diplomád!

- Na hiszen, az aztán a diploma! És sajnos már azt is elfelejtettem, amit valaha tudtam.

- Az nem számít. Az a lényeg, hogy pénzed van. Aki tehetős, akkor nyit iskolát, amikor akar, még abban az esetben is, ha ő maga semmit sem tud. Senki sem fogja ezt különösnek találni.

Éppen eléggé szörnyűséges szégyenfolt ez az iskolarendszerünkön, gondoltam, de be kellett látnom, hogy Cynthiának igaza van. Ha van elég pénze, egy magániskola tulajdonosa nem kell, hogy jobban értsen a tanításhoz, mint egy impresszário a drámaíráshoz.

- Jó, akkor tegyük most ezt egy kicsit félre - folytattam ellenvetéseim sorolását. - Itt egy másik, egy valódi nehézség: hogyan fogjuk megtalálni azt az iskolát, amelyet Mr. Ford kiválaszt?

- Azt már megtudtam, vagyis inkább Nesta tudta meg. Egy detektívet alkalmazott. Csodálatosan egyszerű dolga volt. Ogden Mr. Abney iskolájába megy. Az intézmény neve: Sanstead House. Valahol Hampshire-ben van. Viszonylag kis intézet, de csupa gróf- meg hercegcsemete lakik benne. Lord Mountry öccse, Augustus Beckford is odajár.

Évekkel azelőtt jól ismertem Lord Mountryt és a családját. Halványan emlékeztem Augustusra is.
- Mountry? Ismered Mountryt? Együtt jártunk Oxfordba. Úgy látszott, ez érdekli Cynthiát.
- Miféle ember?
- Elég rendes fickó. Kicsit lökött. De már évek óta nem láttam.
- Nesta barátja. Én csak egyszer találkoztam vele. Ő lesz az ajánlód.
- A micsodám?
- Szükséged lesz ajánlóra. Legalábbis azt hiszem. De ha nem, akkor is egyszerűbb dolgod lesz Mr. Abney-vel, ha megemlíted, hogy ismered Lord Mountryt, ha egyszer az öccse is odajár.
- Mountry tud erről az egész tervről? Említettétek neki, hogy Abney iskolájába akarok menni?
- Nesta elmondta neki. Nagyon szép gesztusnak tartotta a részedről. Bármit továbbad Abney-nek, amit csak akarunk. Erről jut eszembe, Peter, fel kell majd ajánlanod egy kisebb összeget, azt hiszem. De ne aggódj, Nesta állja minden költségedet.
Ezen a ponton, a nap folyamán először, megmakacsoltam magam.
- Szó sem lehet róla. Nagyon kedves tőle, de ez az egész tökéletesen amatőr előadás lesz. A kedvedért teszem, amit teszek, és én fogom állni a cechet. Még csak az kéne, hogy pénzt fogadjak el egy ilyen munkáért!
Cynthia furcsán nézett rám.
- Hát ez nagyon kedves tőled, Peter - szólalt meg kis szünet után.
- No, akkor lássunk munkához!
És nekiláttunk, hogy közösen megfogalmazzunk egy levelet, melynek következményeképpen két nappal később emelkedett társalgásba merülve ültem Mr. Abney-vel, a Sanstead House, Hampshire igazgatójával londoni klubjában.

Mr. Abney termetre magas, jellemét tekintve pedig kifinomult és jóindulatú úriember volt. Magas homlokához és keskeny, fehér kezéhez, valamint oxfordi stílusához illően turbékolva ejtette a szavakat, és egyfajta csendes fontosságtudat lengte körül, mintha közvetlen és állandó kapcsolatban állna a Nagy Alkotóval. Viselkedése érdekes elegye volt a családi jogtanácsos jellemének, aki a herceg bizalmát élvezi, valamint a Kastély magánlelkésze tulajdonságainak.

Már megismerkedésünk első pillanatában kezembe helyezte jelleme kulcsát. A dohányzóban ültünk, amikor egy idősebb úriember elhaladtában odabiccentett felénk. A partnerem görcsös igyekezettel pattant fel, úgy viszonozta a köszöntést, majd nehézkesen visszaereszkedett a fotelba.

- Devizes hercege - magyarázta halkan. - Nagyon befolyásos ember. Nagyon befolyásos. Unokaöccse, Lord Ronald Stokeshaye valamikor a tanítványom volt. Rendkívül kedves gyermek.

Mindebből arra következtettem, hogy Mr. Abney lelkében még mindig ott lobog valamennyi a feudális érzeményből. Rátértünk az üzletre.

- Szóval, Mr. Burns, csatlakozni akar a táborunkhoz, iskolát szeretne nyitni?

Próbáltam úgy festeni, mint aki tényleg ezt akarja.

- Hát nézze, fiatalember, ami engem illet, a jelen körülmények között, meg kell mondanom, nem tudok elképzelni ennél nagyszerűbb foglalkozást. Nekem elhiheti, ez a munka rendkívül érdekes. Nincs is annál izgalmasabb, mint figyelni, ahogy a ránk bízott fiatal életek fejlődnek - ezt elősegíteni állandó élvezet forrása. Mondhatom, módfelett lenyűgöző, hogy e gyermekek világra eszméléséhez hozzájárulhatunk a magunk szerény módján. Hisz ezek a fiatalok származásuk folytán hamarosan az ország törvényhozói lesznek, azok közé az elhivatott férfiak közé

fognak tartozni, akik a demagóg ellenzék útszéli és nagyszájú támadásai ellenére kiveszik a részüket Anglia sorsának irányításából. Igen.

Szünetet tartott. Én közbevetve megjegyeztem, hogy magam is így gondolom.

- Maga Oxfordban végzett, Mr. Burns, ha jól értettem. Á, itt is van a levelében! Valóban. Szóval maga - á, már látom! Igen figyelemre méltó, remek főiskola. A dékán régi barátom. Talán ismerte régi tanítványomat, Lord Rollót is? Ja, az nem lehet, jóval maga után járt oda. Nagyszerű gyerek volt. Nagyszerű... És mikor is diplomázott? Á, már látom! És kitüntette magát mind az egyetemi krikett-, mind a rögbicsapatban. Mens sana in corpore sano, hát igen!

Összehajtotta a levelet, és visszatette a zsebébe.

- Az a célja tehát, Mr. Burns, hogy nálam dolgozzon annak érdekében, hogy kitanulja ezt a hivatást. Semmilyen korábbi tapasztalata sincs az iskolavezetésben?

- Sajnos semmilyen.

- Hát akkor valóban az a legjobb, amit tehet, hogy egy ideig egyszerű tanárként tevékenykedjék. Ily módon csakugyan megismerheti a szakma útvesztőit, ami nagy hasznára lesz, ha majd saját iskolát nyit. Az iskolairányítást nem is lehet másképpen megtanulni, mint megfelelő gyakorlat útján. „Csak azok ismerhetik meg titkait, akik elég bátrak felfedezni azt.'" Igen, nos, mindenképpen azt ajánlom, hogy kezdje a létra legalsó fokán, és járja be a szakma rögös útját, legalábbis egy ideig.

- Természetesen - hebegtem. - Magam is így gondolom. Egyetértésem kedvező fogadtatásra talált. Mr. Abney láthatóan megkönnyebbült. Talán arra számított, hogy ellenvetéseket támasztok, netán makacskodni fogok, amiért valódi munkát szán nekem.

- Ami azt illeti - folytatta megnyugodva -, a klasszika-filológia tanára a múlt szemeszter végén elhagyott minket. Éppen az ügynökséget akartam felkeresni, amikor ön jelentkezett. Mit szólna hozzá...

Ezt át kellett gondolnom. Mivel Mr. Arnold Abney-t igencsak szimpatikusnak találtam, nem szerettem volna semminemű kárt okozni neki. Éppen elég, hogy arra készültem, hogy elrabolom az egyik tanítványát, akinek világra eszmélése és származása ugyan nem sorolja majd a fiút az ország törvényhozói közé, de ottléte kétségtelenül és jelentős módon hozzájárul Mr. Abney éves jövedelméhez; ezért hát nem szerettem volna azzal tetézni a bűnömet, hogy használhatatlan, semmire se való tanár legyek. Aztán arra gondoltam, hogy bár nem vagyok egy Jowett, végső soron tudok annyit latinul és görögül, hogy megtanítsam e nyelvek alapjait. A lelkiismeretem ily módon megnyugodott.

- Nagy örömmel - feleltem tehát.
- Remek! Akkor ezt elintézettnek tekinthetjük.

Pillanatnyi csend állt be közöttünk. Beszélgetőtársam kissé idegesen kezdte babrálni az asztalon álló hamutartót. Először nem értettem, mi lehet a gond, aztán rájöttem. Elérkezett az a pont, ahol rá kell térnünk az anyagiakra. Örömmel nyugtáztam, hogy újabb gyógyírt találtam háborgó lelkiismeretem csillapítására. A dolog végül is csupán pénz kérdése. S mivel Ogden elrablásával pénztől fosztom meg Mr. Abney-t, azzal, hogy megfizetem a szolgálatait, visszajuttatom neki az elmaradt hasznát.

Végiggondoltam a körülményeket. Ogden most körülbelül tizenhárom éves lehet. Az iskolában tanulók legfelső életkora tizennégy év. Mindez azt jelenti, hogy legföljebb egy évet tölthet el Sanstead House-ban. Hogy mennyit kaphat Mr. Abney, arra csak tippelni tudtam. Biztos, ami biztos, a lehető legnagyobb összeget számoltam ki, és meg is neveztem azt.

A szám több mint kielégítő volt. Fejszámoló tudományom a becsületemre vált. Mr. Abney csak úgy ragyogott. Aztán tea és muffin társaságában üldögéltünk még egy kicsit, és nagyon jól összebarátkoztunk. A következő félórában többet hallottam az iskolairányítás rejtelmeiről, mintsem álmodni mertem volna: valójában nem tudtam, hogy ennyi elméleti tudnivaló létezik e szakmában.

A klub bejáratánál aztán búcsút vettünk egymástól. Mr. Abney jóindulatúan mosolygott le rám a lépcső tetejéről.

- Viszontlátásra, Mr. Burns, minden jót! Találkozunk Philippinél!

Amikor hazaértem, csengettem Smith-nek.

- Smith, szerezzen be nekem néhány könyvet. Holnap reggel ez legyen az első dolga. Kérem, írja a címeket!

Smith megnedvesítette a ceruzáját.

- Latin nyelvtan.
- Igen, uram.
- Görög nyelvtan.
- Igen, uram.
- Egyszerű prózai mondatok Brodley Arnoldtól.
- Igen, uram.
- Caesartól A gall háború.
- Milyen nevet mondott, uram?
- C-a-e-s-a-r.
- Köszönöm, uram. Még valamit, uram?
- Nem, azt hiszem, ennyi.
- Rendben, uram.

Azzal kivonult a szobából.

Hála Istennek, Smith mindig is ütődöttnek gondolt, ezért sohasem mutatott meglepetést egyetlen kérésem vagy tettem felett sem.

2. fejezet

A *Sanstead House* György korabeli stílusban épült, szabályos négyzet alakú, impozáns épület volt, amely mintegy másfél hektárnyi terület kellős közepén állt. Mint később megtudtam, fennállásának túlnyomó részében egy bizonyos Boone család tulajdona volt az akkoriban még jelentős méretű birtokkal együtt. Az idő múlásával azonban Boone-ék helyzete megváltozott. Számottevő veszteségeik következtében arra kényszerültek, hogy eladják az uradalom egy részét. Új utak épültek, s ezek a föld tekintélyes hányadát elvágták a központtól. A közlekedés fejlődésével a család egyes tagjai pedig elszármaztak otthonról. A vidék megszokott életstílusa is megváltozott lassan, végül a Boone-ok utolsó sarjai úgy döntöttek, hogy nem éri meg többé ilyen hatalmas és költséges házat fenntartani.

Hogy ezek után a ház iskolának adjon otthont, természetes evolúciós folyamat eredménye volt. Eredeti vevője számára az uradalom túl nagynak bizonyult, de az idők során a birtok annyira összement, hogy már nem mutatkozott kívánatosnak a vagyonosabb rétegek számára. Boone ezredes ezért örömmel engedte át Mr. Abney-nek, s azzal az iskola megkezdte karrierjét a valaha jobb időket látott házban.

A birtok ideális hely volt egy tanintézet számára. Elsősorban a mindentől távoli, elszigetelt fekvése tette azzá: a falu ugyanis legalább két mérföldre terült el a kapuitól. A tenger viszont kényelmes közelségben mosta a partokat. A füves terület elegendő terepet kínált krikett- és futballpályák kialakítására, a házban pedig rengeteg különböző méretű szoba állt rendelkezésre, amelyek alkalmasak voltak mind tantermek, mind hálótermek céljára.

Érkezésem idején a személyzet Mr. Abney-n és rajtam, valamint egy további tanáron, Mr. Glossopon kívül a

következőkből állt: egy házvezetőnőből, valamint egy szakácsból, egy komornyikból, egy mindenesből, két szobalányból, egy mosogatólányból és egy felszolgálólányból. S természetesen ott volt a huszonnégy diák. Valóságos kis kolónia, elvágva a külvilág zajától.

Az egyetlen, akivel megérkezésem estéjén szót váltottam - na persze a komor, idegesen mesterkélt Mr. Glossopon kívül - White volt, a komornyik. Vannak olyan emberek, akiket első látásra megkedvelünk. White ilyen volt. A komornyik általában finom lélek, de White még ehhez képest is elképesztően kulturáltnak bizonyult. Ugyanakkor nem volt benne semmi abból a puritán, már-már barátságtalan tartózkodásból, amit oly sokszor megfigyeltem szakmája képviselőiben.

Segített kicsomagolnom, és közben elcsevegtünk kissé. Középmagas, szögletesen izmos és komornyik létére meglepően ruganyos alkat volt. Néhány megjegyzéséből arra következtettem, hogy sokat utazott a nagyvilágban. Mondhatom, nagyon érdekesnek találtam a személyiségét. Feltűnt szokatlan humorérzéke, amit különösen értékeltem a Mr. Glossop társaságában eltöltött félóra után. Az is kiderült, hogy akárcsak én, White is új jövevény az iskolában. Elődje rövid felmondási idővel távozott a szünet alatt. Ő pedig szinte egy időben állt szolgálatba velem. Egyetértettünk abban, hogy a hely elbűvölő. Valahogy az volt az érzésem, hogy White különösen nagyra értékeli a ház elszigeteltségét. Úgy tűnt, nem igazán kedveli a falusi közösséget.

Másnap reggel nyolckor munkába álltam. Az első napom gyökeresen megváltoztatta addigi elképzeléseimet a bentlakásos magániskolában való tanításról. Korábban ugyanis azzal áltattam magam, hogy a tanárnak könnyű dolga van. Azért tehettem így, mert eladdig csak kívülről szemléltem ezt a foglalkozást. És persze hiedelmem azon a megfigyelésen alapult, amelyre

tanítványként tettem szert abban a magániskolában, ahová gyermekkoromban jártam. Akkoriban egyértelműen irigylésre méltó fajnak tartottam a tanárokét, hiszen akkor feküdtek le, amikor akartak, nem kellett leckeírással bíbelődniük, és fenyítéstől sem kellett tartaniuk. Képzeletemben e három tényező, különösen a legutolsó, jó alapot képezett a Tökéletes Életforma számára.

Nem voltam még két napja sem Sanstead House-ban, máris kételyek kezdtek megfogalmazódni bennem e korábban oly szilárd meggyőződésem terén. Egy gyermek, aki úgy látja, hogy tanára tökéletes semmittevésben tölti napjait, nem veszi észre, hogy az a szerencsétlen valójában majd megszakad a sok munkától. Állandóan szolgálatban van. És ez a szolgálat az olyannak, mint én, aki gondtalan jólétben élt, és jelentős vagyona miatt nem kellett zavartatva éreznie magát a világ apró kellemetlenségeitől, bizony nem csekélység.

A Sanstead House engem is nevelt tehát, nem kis meglepetést okozva ezzel. Megmutatta ugyanis, mennyire gyenge és mily kevéssé hatékony voltam korábban, anélkül, hogy tudatában lettem volna ennek. Akadhatnak nagyobb energiabefektetést igénylő foglalkozások is, mint a tanítás, de egy olyan ember számára, aki a vagyonából élve a saját tempójában lebzselte végig egész addigi életét, egy kis magániskolái „kiképzés" üdítően frissítő tevékenység.

Szükségem volt erre, és meg is kaptam.

Mintha csak Mr. Abney intuitíve tisztában lett volna vele, mennyire jót tesz majd a lelkemnek a munka fegyelmező ereje, nem csupán a saját feladataimat bízta rám, hanem elvégeztette velem a magáénak a jó részét is. Azóta módom volt beszélgetni más magániskolái tanárokkal, akiktől megtudtam, hogy kétféle iskolaigazgató létezik: az egyik a munkálkodó típus, a másik pedig a Londonba szaladgáló. Mr. Abney ez utóbbi kategóriába

tartozott. Valójában nem is hiszem, hogy e fajta nála jelesebb képviselőjét megtalálhatnánk-e, még ha keresztül-kasul kutatnánk is utána Dél-Angliát. Mr. Abney-t úgy vonzotta London, mint a mágnes.

Reggeli után rendszerint félrevont, s a képlet mindig azonos volt.

- Öööö... Kérem, Mr. Burns!

Én magam pedig (megérezve a készülő katasztrófát, mint a vadállat, mely csapdába esett, s látja a közelgő vadászt):

- Öööö... igen? Igen?

- Attól tartok, muszáj lesz ma felugranom Londonba - itt általában megemlítette egy szülő vagy egy reménybeli szülő nevét. (A „reménybeli" azt jelenti, hogy olyan szülőről van szó, aki még csak fontolgatja, hogy gyermekét Sanstead House-ba hozza. Mert lehet az embernek akár húsz gyereke is, az iskolaigazgató nem illeti őt addig a *szülő* elnevezéssel, míg felügyelete alá nem helyezi a csemetéjét.)

Majd rendszerint így folytatta:

- *XY* látni óhajt engem.

Vagy, ha ne adj' Isten nemesi címmel megáldott családról beszélt:

- *XY* meg kívánja tárgyalni velem az ügyeket.

Az egyszerű hallgató számára ez talán elenyésző különbség csupán, Mr. Abney azonban kivétel nélkül, minden esetben élt vele.

Mire idáig jutottunk, taxija meg is jelent a házhoz vezető úton, s azzal kezdetét is vette a munkám, vele pedig az a lelki fegyelmezés, amiről már említést tettem.

Az ügyelet egy tanár számára egészen konkrét feladatokat jelent. Válaszokat kell találnia bizonyos kérdésekre, csetepatékat kell leállítania, a nagyfiúkat le kell beszélnie, hogy a kisebbeket terrorizálják, le kell állítania a kődobálást, a nedves fűre lépést, a

szakács idegesítését, a kutyák bántalmazását, a zajongást, illetve mindenekelőtt elejét kell vennie mindennemű harakirinek, ami többnyire fáramászásban, az emeleti vízköpők babrálásában, az ablakon való kihajolásban, ceruza-lenyelésben és mer-aszonta-hogy-nem-merem címszóval elkövetett tintaivásban testesül meg.

A nap folyamán kisebb-nagyobb szünetekkel még további hőstettekre is igény mutatkozik. Hogy csak néhányat említsek: futballozni, imát előolvasni, tanítani kell, majd beterelni az elkóborlókat az ebédlőbe, és este végigjárni a hálótermeket, ellenőrizendő, hogy mindenhol rendben eloltották-e a villanyt.

Szerettem volna Cynthia kedvére tenni, ha módomban áll, de akadtak pillanatok az első néhány nap során, amikor el sem tudtam képzelni, hogy az ördögbe találok majd annyi szabad időt tengernyi teendőm közepette, amennyi a gyermek elrablásához szükségeltetik. Az effajta tevékenységről ugyanis azt a meggyőződést alakítottam ki, hogy minden más tanult mesterségnél jobban igényli a nyugodt körülmények között végrehajtott tervezőmunkát, hogy a cselszövés kiérlelt módon valósulhasson meg.

Az iskolák különbözőek. Sanstead House pedig a nehezebb esetek közé tartozott. Mr. Abney gyakori kiruccanásai sok terhet róttak a tanárokra, a különös hódolat pedig, amellyel az arisztokrácia iránt viseltetett, még annál is többet. Eltökéltsége, hogy iskoláját olyan intézménnyé tegye, amelyben a felsőház tagjainak gondosan táplált ivadékai a lehető legkevésbé érzik meg nemesi rangú édesanyjuk időleges hiányát, olyan jóindulatú toleranciára ösztökélte, ami még a legangyalibb természetű gyermeket is elrontotta volna.

Jómagam eközben rájöttem, hogy egy tanár sikere vagy sikertelensége egyértelműen a szerencse dolga. Kollégám, Mr. Glossop minden jó tulajdonsággal meg volt áldva, ami sikeressé

tehet egy tanárt, de - fájdalom - hiányzott életéből a szerencse. Ha Mr. Abney mindenkor támogatta volna, képes lett volna rendet tartani. De mivel nem így állt a helyzet, osztálya általában inkább emlékeztetett medvebarlangra, mint iskolai egységre, s ha ő volt ügyeletben, a káosz vett uralmat az iskolán.

Nekem ugyanakkor őrületes szerencsém volt. Valami oknál fogva a fiúk hamar elfogadtak. Ott-tartózkodásomnak már korai szakaszában megadatott nekem az a dicsőség és győzelem, amiről sok tanárember csak álmodik: az a csoda tudniillik, hogy az egyik gyerek rácsap a másik fejére, amiért az nem marad csendben, miután rászóltam. Nem tudom, lehetséges-e ennél nyilvánvalóbb módon megtapasztalni azt az intenzív örömet, ami akkor éri az embert, ha rájön, hogy barátok veszik körül. A politikai szónokok érezhetik csaknem ugyanezt, amikor hallgatóságuk zúgva követeli a beszédet megzavaró semmirekellő eltávolítását. Az ember végtelenül tehetetlen ennyi fiúval összezárva, hacsak a gyerekek nem jutnak maguktól arra a döntésre, hogy megkedvelik.

Egy héttel azután, hogy a szemeszter elkezdődött, megismerkedtem az Aranyrögöcskével.

Már korábban is nyitva tartottam a szemem, de rá kellett jönnöm, hogy a gyermek még nincs az iskolában. Ettől nagyon megrémültem. Csak nem küldött ide Cynthia teljesen hiábavalóan, hogy agyondolgozzam magam a semmiért?

Aztán egy reggel Mr. Abney reggeli után félrevont.

- Öööö... Kérem, Mr. Burns!

Ez volt az első eset, hogy hallhattam a később oly ismerőssé váló szavakat.

- Attól tartok, hogy ma fel kell ugranom Londonba. Nagyon fontos találkozóm van egy fiúcska atyjával. A gyermek iskolánk diákja lesz. Az atya pedig látni óhajt engem.

Ez talán végre az Aranyrögöcske lesz, gondoltam. És igazam is lett. A tanórákat megelőző szünetben Augustus Beckford odalépett hozzám. Lord Mountry öccse szeplős, flegma gyerek volt. Népszerűsége két forrásból táplálkozott. Tovább tudta visszatartani a lélegzetét, mint bárki más az iskolában, és hogy, hogy nem, minden pletykáról ő értesült először.

- Tanár úr, ma egy új gyerek jön az iskolába - informált -, egy amerikai. Hallottam, ahogy Abney a házvezetőnőnek beszélt róla. A gyerek neve: Ford. Azt hiszem, az apja rém gazdag. Maga szeretne gazdag lenni, tanár úr? Mert én igen. Ha gazdag lennék, mindenfélét vennék. Azt hiszem, ha nagy leszek, gazdag leszek. Hallottam, amikor a papa ezt mondta egy ügyvédnek. Aztán meg új szobalány is érkezik hamarosan. Ezt meg a szakács mesélte Emilynek. Szobalány a világért se lennék, hát maga? Akkor már sokkal inkább szakács.

Ezen még elmorfondírozott egy darabig magában. Amikor újra megszólalt, még ennél is mélyebb problémát érintett.

- Ha még fél pennyje hiányozna ahhoz, hogy meglegyen a két pennyje egy gyíkra, mit tenne, uram?

Megkapta a fél pennyt.

Ogden Ford, az emberrablási iparágnak ez a kis eldorádója aznap este negyed tízkor lépte át Sanstead House kapuját. De megelőzte őt egy Aggódó Tekintet, Mr. Abney, a taxisofőr, hatalmas utazóládát cipelve, valamint a mindenes két óriási kofferral a kezében. Azért említettem elsőként az Aggódó Tekintetet, mert az szinte önmagában létező jelenség volt. Ha csak annyit mondanék, hogy Mr. Abney viselte magán, teljesen téves képzetet keltenék az olvasóban. Mr. Abney épp csak a nyomdokain járt e nagyon is megfogható jelenésnek. Ki sem látszott mögüle, úgy takarta el, mint Macbeth seregét a duncinane-i erdő rejteke.

Mindössze egyetlen pillantást vethettem Ogdenre, mert Mr. Abney azonnal az irodájába vitte. Egykedvű, higgadt gyereknek tűnt, s hasonlított ugyan arra a portréra, melyet a Hotel Guelph-ben láttam róla, de ha ez egyáltalán lehetséges, még annál is csúnyább volt.

Egy perccel később az iroda ajtaja kinyílt, s a munkaadóm lépett ki rajta. Megkönnyebbültnek tűnt, amiért engem ott talál.

- Ó, Mr. Burns, éppen a maga keresésére indultam. Volna egy perce? Menjünk az ebédlőbe.

- Azt a fiút Fordnak hívják - kezdte, miután becsukta magunk mögött az ajtót. - Meglehetősen ööö... hát, hogy is mondjam csak... figyelemre méltó gyermek. Amerikai, Mr. Elmer Ford fia. Mivel nagyrészt az ön gondjaira lesz bízva, szeretném önt kissé beavatni a gyermek furcsaságaiba.

- Furcsaságaiba?

Enyhe görcs torzította el egy pillanatra Mr. Abney arcát. Mielőtt válaszolt volna, selyem zsebkendőjével végigsimított gyöngyöző homlokán.

- Sok szempontból, igen, mondhatjuk, hogy meglehetősen furcsa, különösen, ha figyelembe vesszük a mind ez idáig a kezem alatt nevelkedett gyermekek tulajdonságait, és helyénvaló itt megjegyeznem, hogy olyan fiúkról beszélünk, akik egytől egyig kiemelkedően kifinomult otthoni légkörből kerültek hozzánk. Noha semmi kétség, a gyermek au fond... au fond elbűvölő, de... hogy is fogalmazzak, pillanatnyilag mégiscsak furcsa kissé. Hajlamos vagyok úgy gondolni, hogy a fiút egészen kicsi gyermekkorától fogva alaposan elkényeztették. Úgy vélem, soha sem kellett fegyelmezéstől tartania. Az eredmény: a gyermek egyáltalában nem gyermeki. Nyoma sincs benne a szerénységnek, a rácsodálkozás képességének, amit jómagam annyira nagyra tartok az angol fiúcskákban. A kis Ford tökéletesen blazírt. Olyan koravén hajlamai és gondolatai

vannak, amelyek az ő korában... nos, hogy is fogalmazzak... meglehetősen szokatlanok. Néha igen furcsán fejezi ki magát... a tekintélytiszteletnek még a nyomai sem fedezhetők fel a viselkedésében.

Kis szünetet tartott, amíg zsebkendőjével újra megtörölte a homlokát.

- Mr. Ford, a gyermek atyja, aki nagy képességű embernek tűnt fel előttem, egy valódi amerikai kereskedő-mágnás, egyedülálló módon őszinte volt hozzám a fiát illetően. Nem tudnám precíz pontossággal idézni a szavait, de a lényege mindannak, amit közölt velem, hogy eddig a pillanatig Mrs. Ford volt egyedül felelős a gyermek neveltetéséért. És - Mr. Ford itt végtelenül szókimondóan fogalmazott - az anya sajnálatos módon elkényeztette és elrontotta a gyermeket. Valójában - és remélem, nem él vissza a bizalmammal, amiért e magánügyekbe beavatom - ez volt a válásuk oka is, amely sajnos nemrégiben bekövetkezett. Mr. Ford bizonyos mértékig ellenszernek tekinti iskolánkat minderre. Az a kívánsága, hogy teljes körű fegyelmezésnek és komoly, megfontolt nevelésnek vessük alá a gyermekét. Az én kérésem tehát az, Mr. Burns, hogy szigorúan, de persze kesztyűs kézzel és kedvesen felügyelje, illetve fojtsa el a gyermek afféle szokásait, mint például a dohányzás. Képzelje el, az egész úton idefelé szakadatlanul cigarettázott az a fiú. Persze jószerivel lehetetlennek tartom, hogy fizikai erő alkalmazása nélkül rávegyük a leszokásra. De természetesen, mivel immár az iskolánk diákja, és az iskola szabályzatának van alárendelve...

- Pontosan - szólaltam meg.

- Hát, kérem, ennyit akartam mondani. Talán az lenne a leghelyesebb, ha most rögtön összeismerkednének, Mr. Burns. A dolgozószobámban találja a gyermeket.

Azzal elviharzott, én pedig az irodája felé vettem az irányt, hogy bemutatkozzam Ogdennek.

A szobában álló karosszék támlája mögül előhömpölygő, hatalmas füstfelhő fogadott, amikor beléptem. Csizmás lábak pihentek a kandalló rostélyán. Kissé jobbra léptem, és feltárult előttem az Aranyrögöcske többi, addig takarásban lévő testrésze is.

A gyerek csaknem teljes hosszában elterült a karosszékben, szeme álmatag szórakozottsággal fixírozta a plafont. Ahogy közeledtem felé, hatalmasat szívott a kezében tartott cigarettából, rám nézett, majd elfordította a tekintetét, és újabb felhőt eregetett a levegőbe. Szemmel láthatóan cseppet sem érdekeltem.

Talán e nyilvánvaló közöny bosszantott fel, s ez lett az oka, hogy előítélettel telve vettem szemügyre a fiút. Mindesetre tény, hogy kiváltképpen ellenszenvesnek találtam. Az a portré, melyet korábban volt szerencsém megismerni, túlzottan kedvező színben tüntette fel. Kövérkés teste kerek fejben és beteges kinézetű arcban végződött. Tekintete tompának és butának festett, ajka elégedetlen kifejezéssel biggyedt le. Az élettől megcsömörlött, kiábrándult gyerek benyomását keltette.

Hajlamos vagyok feltételezni, hogy ha Mr. Abney fültanúja lett volna, ahogy megszólítom, talán a magáénál szigorúbbnak és élesebbnek ítéli a modorom. Végtelenül irritált ugyanis a fiú gőgös dölyfössége.

- Dobd el azt a cigarettát! - förmedtem rá.

Legnagyobb megdöbbenésemre azonnal megtette. Már épp azon kezdtem morfondírozni, vajon nem voltam-e mégis túl zord - valahogy olyan érzést váltott ki belőlem ez a gyerek, mintha velem egykorú felnőtt lenne -, amikor elővett egy ezüsttárcát a zsebéből, és kinyitotta. Ekkor vettem csak észre, hogy a kandallóba hajított cigaretta már csikk volt.

Kivettem a kezéből a cigarettatárcát, és az asztalra dobtam. Ez volt az első pillanat, hogy észlelni látszott a jelenlétem.
- Magának aztán van pofája - jegyezte meg. Mondhatom, gyors egymásutánban mutatta be különböző képességeit. Valószínűleg erre utalhatott Mr. Abney, amikor arról beszélt, hogy a fiú „néha igen furcsán fejezi ki magát".
- Ne beszélj ilyen rondán - szóltam rá.
Néhány másodpercig résnyire szűkült szemmel méregettük egymást.
- Maga meg kicsoda? - kérdezte felháborodottan.
Bemutatkoztam.
- Mi a csodát akar, ki kérte, hogy itt akadékoskodjék?
- Ezért fizetnek. Ez a tanár elsődleges feladata.
- Á, szóval maga tanár, mi?
- Az egyik. És mellékesen arra kérlek - ez persze csak apró, technikai közbevetés -, hogy szíveskedj „uram"-nak szólítani pezsdítő kis csevegéseink alkalmával.
- Még hogy minek? Majd ha meszet ettem.
- Hogyan?
- Na, húzzon innen! Kívül tágasabb.
Mindebből arra következtettem, hogy azt kívánja közölni velem, a lelke mélyén szeretné teljesíteni a kívánságaimat, de fájdalom, képtelen helyt adni a kérésemnek.
- A magántanárodat uramnak szólítottad otthon?
- Mármint hogy én? Na ne röhögtessen, mert cserepes a szám.
- Úgy látom, nem viseltetsz valami túláradó tisztelettel a föléd rendelt tekintély iránt.
- Ha ezalatt a tanárokat érti, akkor azt mondanám, nemigen.
- Többes számot használtál. Mindez azt jelenti, hogy Mr. Broster előtt volt más tanárod is?
Ogden felnevetett.
- Hogy volt-e? Legalább tízmillió.

- Szegény ördögök!
- Na, most ki beszél rondán?
Megértettem a célzást. Hamar kijavítottam magam.
- Szegény barmok! Na és mit lett velük? Öngyilkosok lettek?
- Ó, nem, egyszerűen csak távoztak. És nem hibáztatom őket. Elég kemény dió vagyok. És jobb lesz, ha ezt megjegyzi.
Azzal már nyúlt volna a cigarettája felé, de én gyorsabb voltam, és sietve zsebre vágtam a tárcát.
- Magától eldobom az agyam.
- Az érzés kölcsönös.
- Azt hiszi, hogy majd itt pöffeszkedhet, és megakadályozhatja, hogy azt tegyem, amit akarok?
- Látod, egész pontos munkaköri leírást adtál.
- Gondolja át ezt újra. Mindent tudok erről a lebujról. Az a handabandázó pasas épp eleget mesélt róla a vonaton.
Feltételeztem, hogy Mr. Abney-re utal ilyen kedvesen.
- Ő a főnök, és rajta kívül senki sem verheti meg a fiúkat. Ha maga megpróbálja, kirúgatom. *Ő* meg nem fog, mert az apám dupla gázsit fizet, úgyhogy be van tojva, hogy elveszít, ha bármi gond adódik.
- Te aztán tisztában vagy a helyzeteddel.
- Abban rohadtul biztos lehet.
Figyeltem, ahogy elterpeszkedik a fotelban.
- Nagyon mulatságos fiú vagy te.
Erre olyan dühbe gurult, hogy szinte kővé dermedt. Apró szeme szinte szikrát szórt.
- Úgy látom, mindenáron azt akarja, hogy lefejezzék. A végtelenségig pimasz! Mit képzel magáról, ki maga egyáltalán?
- Én vagyok az őrzőangyalod - replikáztam. - Én vagyok az a pasas, aki kézbe vesz téged, és ragyogó napsugarat varázsol belőled. Ismerem a fajtádat kívül-belül. Jártam Amerikában, és közvetlenül a származási helyén tanulmányoztam. Ti, elhízott

kis milliomos-csemeték, mind egyformák vagytok. Ha apuci nem lök be a főnöki irodába, még mielőtt kinövitek a rövidnadrágot, máris hervadásnak indultok. Azt hiszitek, egyedül vagytok a földkerekségen, egészen addig, amíg nem jön valaki, és be nem bizonyítja, hogy koránt sincs így, s akkor megkapjátok a magatokét.

Közbe akart vágni, de nem hagytam. A kedvenc témámat taglaltam, amelyet módom volt alaposan tanulmányozni és kivesézni egészen attól az estétől fogva, amikor egy bizonyos levelet megkaptam a klubomban.

- Ismertem valakit - folytattam -, aki pont úgy kezdte, mint te. Annyi pénze volt, amennyit csak akart; sohasem dolgozott, és szinte azt képzelte magáról, hogy nem egyéb, mint valami ifjú herceg. Na, és mi történt?

Ogden ásított egy hatalmasat.

- Talán untatlak?

- Csak folytassa, ha örömét leli benne - adta beleegyezését az Aranyrögöcske.

- Hosszú történet, megkíméllek a részletektől. De a tanulsága az, hogy egy olyan fiút, aki sok pénzt fog örökölni, addig kell kézbe venni és móresre tanítani, amíg még gyerek.

Ogden nyújtózkodott egy hatalmasat.

- Túl sokat fecseg. Mondja meg inkább, hogy mihez akar kezdeni?

Elgondolkodva figyeltem.

- Nos hát, mindent el kell valahogy kezdeni. Az a véleményem, hogy amire a leginkább szükséged van, az a testgyakorlás. Mindennap kiviszlek futni. A hét végére magadra sem ismersz majd.

- Ha azt gondolja, hogy engem megfuttathat...

- Amikor megfogom azt a kis kezed, és futni kezdek, magad is kénytelen leszel futásnak eredni. És évek múlva, amikor megnyered majd az olimpián a maratoni futást, könnyekkel a szemedben fogsz felkeresni, és...
- Ó, micsoda giccses érzelgősség!
- Én nem csodálkoznék rajta - pillantottam az órámra. - Időközben eljött a lefekvés ideje. Valójában már el is múlt.
Tágra nyílt szemmel, csodálkozva meredt rám.
- Lefekvés?
- Lefekvés.
Hát ez nagyon tetszett neki. Inkább szórakozott, mint bosszankodott rajta.
- Mit gondol, mikor szoktam én lefeküdni?
- Csak azt tudom, hogy itt mikor fogsz. Kilenckor.
Mintegy a szavaim alátámasztásaként nyílt az ajtó, és Mrs. Attwell, a házvezetőnő lépett a szobába.
- Mr. Burns, a fiúnak le kell feküdnie.
- Épp erről tájékoztattam a gyermeket, Mrs. Attwell.
- Magának elment az esze - vágott közbe az Aranyrögöcske. - Szó sem lehet lefekvésről!
Mrs. Attwell kétségbeesve nézett rám.
- Ilyen fiút még életemben nem láttam!
Az iskola egész, jól bejáratott gépezete megakadhat e gyerek miatt. A legkisebb tétovázás és bizonytalankodás azt eredményezheti, hogy a tekintély olyan csorbát szenved, melyet csak rendkívüli nehézségek árán lehet helyrehozni. A helyzet tehát azonnali cselekvést igényelt.
Lehajoltam hát, és kikanalazva az Aranyrögöcskét a fotelból, mint egy osztrigát a kagylóból, az ajtó felé indultam vele. Ő közben torkaszakadtából visított. Aztán először gyomron rúgott, majd sípcsonton. És még mindig üvöltött. Egész úton felfelé a

lépcsőn csak ordított. Még amikor a szobájához értünk, akkor is vonított.

Fél órával később a dolgozószobában ültem, és elgondolkozva dohányoztam. A hadszíntérről érkező tudósítások azt jelentették, hogy a Sorsába való mogorva, bár talán csak ideiglenes belenyugvás tapasztalható az ellenség részéről.

Ogden ágyban feküdt, és úgy látszott dönteni, hogy elfogadja a helyzetet. Az intézmény személyzetének idősebb tagjai részéről mindezt visszafogott, mégis határozott ujjongás kísérte. Mr. Abney igen barátságos volt hozzám, míg Mrs. Attwell nyíltan gratulált. Én voltam a nap hőse.

De vajon én örültem-e? Nem, inkább, mondhatni, kedvetlen lettem. Előre nem látott akadályok nehezítették az utamat. Eleddig úgy tekintettem a gyermekrablásra, mint távoli, megfoghatatlan eshetőségre. Nem tartottam személyekre szabott ügynek. Ha egyáltalán elképzeltem valahogy a dolgot, csak magamat láttam, amint lopva eltűnök egy kezes bárány kisgyerekkel, aki bizalommal fogja meg a kezem, s követ, ahová csak megyek. De abból, amit ma hallottam és láttam Ogden Fordból, rájöttem, hogy ha valaki el akarja őt rabolni, annak mindenképpen kloroformot kell alkalmaznia.

Ezzel a dolgok kezdtek felettébb kellemetlenné és bonyolulttá válni.

3. fejezet

Soha életemben nem vezettem naplót, ezért valamelyest nehéznek találom e história aprócska részleteinek sorba rendezését, ami pedig feltétlenül szükséges ahhoz, hogy hitelesen számolhassak be a történtekről. Tökéletlen memóriámra kell hagyatkoznom; s munkámat az is nehezíti, hogy a Sanstead House-beli tartózkodásom kezdeti időszaka a

fejemben homályos, elmosódó zűrzavar csupán. Emlékeim ebből az időből leginkább egy futurista képre hajaznak, amelyen szinte véletlenszerűen bukkannak fel a fiúk - amint dolgoznak, esznek, futballoznak, sugdolóznak, üvöltöznek, kérdezősködnek, ajtókat csapkodnak, az ágyon ugrálnak vagy éppen a folyosókon rohangálnak. A képpel együtt halványan felrémlenek különböző illatok is: a sült marha, a tinta, a kréta illata keveredik azzal a jellegzetes szaggal, amely mindenhol a világon ugyanaz, és semmi máshoz nem hasonlítható: az iskolai osztályterem nehéz, de mégis oly ismerős levegőjével.

Nem tudom sorrendbe rakni az eseményeket. Csak azt látom, ahogy Mr. Abney barázdált homlokkal, összevont szemöldökkel és leesett állal próbálja Ogden Fordot leválasztani egy félig elszívott szivarcsikkről. Hallom, ahogy a végletekig feldühített Mr. Glossop ordítva bömböl az osztályteremben. Vagy tucatnyi kép rémlik fel bennem, de nem tudom sorba rakni őket; bár végső soron talán ez mégsem olyan fontos. Történetem ugyanis olyasmit regél el, ami kívül esik a normális iskolai élet hatókörén.

Az elbeszélésnek nem kell foglalkoznia példának okáért az Aranyrögöcske és a Tekintély vérre menő küzdelmével. E harc inkább egy eposz témája lehetne, de semmiképpen sem tartozik a történet fő sodrába, ezért nem foglalkozom vele. Ha meg elbeszélném a gyerek fokozatos megszelídítésének történetét a káosztól, amely eljövetelét kísérte, egészen addig, amíg már képesek voltunk megbirkózni vele, akkor pedagógiai tanulmány kerekednék az írásomból. Úgy vélem, elegendő erről annyit megjegyeznem, hogy a folyamat, melynek során átformáltuk a fiú jellemét, és kiűztük belőle a gonoszt, amely megszállta őt, lassú és hosszadalmas volt.

Ogden volt az, aki bevezette az. iskolában a dohányrágás szokását, amely egy szombat délutánon ijesztő

következményeket okozott Cartridge és Windhall lordok, valamint Edwin Bellamy és Hildebrand Kyne arisztokratikus bensőjében. Ogden importálta iskolánkba azt a szellemes szerencsejátékot is, amely szédületes sebességgel ásta alá huszonnégy ártatlan angol fiú erkölcseit, amíg Mr. Glossop le nem csapott rá. Ogden volt az is, aki, amikor Mr. Abney végre egyszer az életben a nádpálcához folyamodott, és négy apró - simogatásnak is beillő - ütést mért rá, azzal vezette le a verésből fakadó feszültségét, hogy az összes hálóban kitörte az ablakokat.

Bizton állíthatom, hogy akadt néhány nehezen kezelhető gyerek Sanstead House-ban, erről Mr. Abney jóindulatú toleranciája megbízhatóan gondoskodott. De Ogden utolérhetetlenül egyedülálló volt mind között.

Említettem volt, hogy nehéz megfelelően sorba rendeznem az apró részleteket e történetben. Három esemény azonban kivételnek tekinthető. Ezek, ahogy magamban elneveztem őket, a következők: A Különös Amerikai Esete, A Sprintelő Komornyik Kalandja, valamint A Barátságos Látogató Epizódja. Külön-külön mesélem el őket, ahogy megtörténtek.

Szokás volt Sanstead House-ban, hogy a tanárok minden héten kapjanak egy szabad délutánt. Ez a kedvezmény nem mondható túlzottan bőkezűnek, és tudtommal a legtöbb iskolában ennél több szabadság jár a tanároknak; de Mr. Abney kimondottan fukar volt e tekintetben, Glossop meg én tehát kénytelenek voltunk elfogadni e korlátozást.

Az én szabadnapom szerdánként volt esedékes. Ezen a szerdán, amelyről most írok, éppen a falu felé sétáltam. Az volt a szándékom, hogy a helybéli fogadóban játszom majd egy parti biliárdot. Sem Sanstead House sem a környéke nem volt vad, nagyvárosi tivornyákra berendezkedve, az izgalmakra vágyónak meg kellett elégednie a helybéli kocsma, a Tollas nyújtotta élvezetekkel.

A Tollasban sajátos helyi etikett szabályozta a biliárdpartikat. Száz pontot elérve köteles a játékos az ellenfelét meghívni egy italra a bárpultnál. Ekkor az ellenfél rendszerint emeli poharát, és „Önre, uram!" felkiáltással egyetlen hajtásra kiissza annak tartalmát. Ezek után két lehetőség áll a játékos előtt: ha kedve van, játszik még egy partit, vagy egyszerűen hazamegy.

Amikor odaértem, csak egyetlen ember tartózkodott a fogadó ivójában, és ahogy egy pillanat alatt felmértem, ő sem volt már egészen józan. Egy széken terpeszkedett, lába az asztalon. Halkan dudorászott, édes-bús hangon azt énekelte:

Mit nekem, ha koronás az a fő,
Ne rúgjon a kutyámba, az a fő!

Keménykötésű, frissen borotvált férfi volt, törött orra fölött szemébe húzott, puha kalap billegett. Izmos tagjain tippem szerint - postán rendelt öltönyt viselt. Hangja és külseje alapján New York-inak néztem, méghozzá az East Side-ról valónak. És hogy mit keres egy East Side-ról való New York-i Sansteadben, azt elképzelni sem tudtam.

Épp hogy csak leültem, amikor ez az ember kapta magát, feltápászkodott és kitántorgott az ajtón. Láttam, ahogy elhalad az ablak előtt, és halványan még hallottam, amint az úton lefelé haladtában továbbra is azt szajkózza, hogy holmi koronás fő csak ne molesztálja az ő kutyáját.

- Amerikaiak! - vetette oda nyilvánvaló rosszallással a hangjában Miss Benjafield, a tekintélyes külsejű bárpultos lány. - Ezek mind egyformák.

Sohasem mondok ellent Miss Benjafieldnek, akkor már inkább a Szabadság-szobornak, így aztán csak együttérzőn sóhajtottam.

- Csak azt tudnám, mi keresnivalója van itt! - folytatta a lány.

Azon kaptam magam, hogy ezt bizony én is szeretném tudni, és mit tesz Isten, alig harminc óra múlva teljesült is a kívánságom.

Hajlandó vagyok kitenni magam a vádnak, hogy ostoba vagyok, méghozzá olyannyira, hogy kivívnám még doktor Watson megvetését is, amikor beismerem, hogy az egész hazaút során az iskoláig a dolgon törtem a fejem, de nem jöttem rá a magától értetődő megoldásra. A sok tanítás és ügyelet eltompította az eszemet, ez lehet az oka, amiért fel sem merült bennem, hogy az Aranyrögöcske miatt portyáznak idegen amerikaiak Sanstead House környékén.

S ennél a pontnál elérkeztünk White, a komornyik figyelemre méltó tevékenységéhez.

Még ugyanazon az estén történt a reveláció.

Nem voltam késésben, amikor visszafelé igyekeztem a fogadóból, de január lévén korán esteledett, és mire az iskola kapuján befordultam, és elindultam a házhoz vezető úton, már koromsötét volt. Mintegy száznyolcvan méter hosszú, kanyargós, kavicsos út volt ez, mindkét oldalát erdei fenyőfák és rododendronok szegélyezték. Sietősre vettem, mert igen lehűlt a levegő, s már kezdtem nagyon fázni.

Amikor annyira közel jártam már, hogy láttam a ház ablakaiból kiszűrődő fényt, hirtelen futó léptek zaja ütötte meg a fülem. Megtorpantam. A zaj egyre erősödött. Mintha két ember futna, az egyik rövid, szapora léptekkel, a másik, amelyik elöl haladt, hosszabb, elnyúlóbb lépésben.

Ösztönösen félrehúzódtam. A következő pillanatban az elöl haladó elfutott mellettem, nagy zajt csapva a fagyott kavicsokon, majd egy éles csattanást hallottam, és valami zúgást a távoli sötétségben, mintha valami óriás szúnyog döngene. A zaj az elöl futóra is azonnali hatással volt. Megállt, és rövid tétovázás után a bokrok közé ugrott. Léptei tompán puffantak a gyepen.

Az egész mindössze néhány másodpercig tartott, s én még mindig ott álltam, amikor egyszer csak hallottam, hogy a másik ember is közeledik. Nyilvánvalóan feladta az üldözést, mert nyugodt, lassú tempóban sétált. Néhány lépésre tőlem aztán megállt, és hallottam, amint halkan káromkodik.

- Ki jár ott? - rikoltottam éles hangon.

A pisztoly durranása a végletekig borzolta az idegeimet. Mindaddig burokban éltem, revolverlövések nem zavarták meg napjaimat. Ezért aztán igen rossz néven vettem, hogy most meg kell ismerkednem az életnek ezzel az aspektusával is. Bosszús voltam hát és ideges.

Némi kaján elégtétellel láttam, hogy aki engem megijesztett, legalább olyan rémült, mint én. Egy bakugrásnak is beillő mozdulattal felém fordult; s ekkor belém hasított, hogy jobb lenne talán azonnal felfednem magam, hogy lássa, nem akarok harcba bocsátkozni. Szándékomon kívül keveredtem egy nézeteltérés kellős közepébe, amelynek egyik résztvevője - aki néhány méterre áll tőlem, csőre töltött pisztollyal a kezében - szemmel láthatóan meglehetősen impulzív figura, az a típus, amelyik előbb lő, és csak aztán kérdez.

- Mr. Burns vagyok - szóltam -, az egyik tanár ebben az iskolában. Maga kicsoda?

- Mr. Burns?

A zengő hang igencsak ismerős volt.

- White, maga az?

- Igen, uram.

- Mi a csudát művel? Megőrült? Ki volt az az ember?

- Bárcsak tudnám, uram. Mindenesetre nagyon is kétes figura. A ház mögött settenkedett, amikor rátaláltam, nagyon gyanús módon. Amikor meglátott, futni kezdett, én pedig utána.

- De könyörgöm - siránkoztam, ami nem csoda, hiszen felborult körülöttem a megszokott rend -, nem lövöldözhet le embereket

pusztán azért, mert a ház körül járkálnak! Ez az ember akár egy házaló is lehetett.
- Nem gondolnám, uram.
- Jó, hát én sem, ami azt illeti. Igazán nem úgy viselkedett. De akkor is...
- Megértem az álláspontját, uram. Ám nem akartam lelőni, csak az volt a szándékom, hogy megijesszem.
- Nos, igencsak sikerült. Az az ember úgy vágódott be a bokrok közé, mint egy ágyúgolyó.
White felkuncogott.
- Igen, azt hiszem, kissé ráijesztettem.
- Azonnal telefonálnunk kell a rendőrségre. Tud személyleírást adni a fickóról?
- Attól tartok, nem, uram. Nagyon sötét van. És ha megenged egy javaslatot, véleményem szerint nem kellene értesíteni a rendőrséget. A magam részéről igen rossz véleménnyel vagyok a vidéki kopókról.
- De nem engedhetjük, hogy a ház körül lófráljanak mindenféle...
- Ha megengedi, uram, csak hadd lófráljanak. Ez a legjobb módja, hogy elkapjuk őket.
- Ezek szerint az a véleménye, hogy máskor is elő fog fordulni. Ez esetben azonnal értesítenem kell Mr. Abney-t.
- Bocsásson meg, uram, de inkább ne. Az a benyomásom, hogy Mr. Abney igen ideges fajta. Ezzel az információval csak felizgatná.

Ekkor hirtelen belémvillant, hogy a titokzatos menekülttel kapcsolatos kíváncsiságom miatt elkerülte a figyelmemet az eset legérdekesebb aspektusa. Egyáltalán miért van White-nak revolvere? Sok komornyikot ismertem már, akik szabadidejükben meglepő dolgokat műveltek. Ismertem egyet például, aki hegedült; egy másik a szocializmusról prédikált a

Hyde Parkban. De olyannal még nem találkoztam, aki pisztollyal lövöldözött volna.
- Miért van magának revolvere?
White nem felelt azonnal.
- Kérhetem, uram, hogy maradjon köztünk, amit most mondani fogok? - fogott neki végül.
- Hogy érti ezt?
- Detektív vagyok.
- Micsoda?
- Pinkerton-ügynök vagyok, Mr. Burns.

Úgy éreztem magam, mint aki a vékony jégen hirtelen megpillantja az „Életveszély!" feliratot. Ki tudja, miféle elhamarkodott lépésekre szánhattam volna el magam abban a hiszemben, hogy az Aranyrögöcske védtelen? Ugyanakkor azt is be kellett látnom, hogy ha a rablás eleddig bonyolultnak tűnt, e felfedezés fényében ezerszer inkább lehetetlen vállalkozásnak látszik. Amióta csak a gyermek betette a lábát az iskolába, egyáltalán nem számítottam arra, hogy az elrablása egyszerű lesz. De e fejlemények után nehezebbnek ítéltem, mint valaha.

Tudtam, hogy meglepetést kell színlelnem. Megkíséreltem úgy tenni, mint egy ártatlan tanár, akit megdöbbent, hogy a komornyikról kiderül: álruhás detektív. A kísérlet eredményesnek bizonyult, mert White magyarázkodni kezdett.
- Mr. Elmer Ford fogadott fel, hogy vigyázzak a fiára. Sokan fenik rá ugyanis a fogukat, Mr. Burns. Persze, el kell ismerni, hogy értékes az a kis csibész. Mr. Fordnak nagy összeget kellene fizetnie, hogy visszakapja az egyetlen fiát, ha egyszer elrabolják. Ezért aztán természetes és ésszerű, hogy óvintézkedéseket tegyen.
- Mr. Abney tudja, hogy ön kicsoda?
- Nem, uram. Mr. Abney úgy véli, egyszerű komornyik vagyok. Maga az egyetlen, aki értesült erről, és önnek is csak azért

fedtem fel magam, mert rajtakapott egy olyan helyzetben, amelybe átlagos komornyik csak ritkán keveredik. Ugye megtartja a titkomat, uram? Nem tenne jót, ha kitudódna. Az ilyesmit csendben és észrevétlenül kell csinálni. Az iskolának sem származna haszna abból, ha kiderülne, hogy detektív vagyok. A szülők sem örülnének. Azt gondolnák, hogy a gyermekük veszélyben forog. Kellemetlenül érintené őket a tudat. Egyszóval ha megtenné, hogy elfelejti, amit az imént mondtam, Mr. Burns...

Biztosítottam afelől, hogy a legteljesebb mértékben így fogok tenni. De magamban egyáltalán nem így gondoltam. Eltökélt szándékom szerint jól észben tartom majd, hogy az Aranyrögöcskét rajtam kívül mások is szemmel tartják.

A harmadik, azaz az utolsó esemény, A Barátságos Látogató Epizódja másnap zajlott le. Ennek bemutatásával röviden végezhetek. Ugyanis mindössze annyi történt, hogy egy rendkívül jól öltözött férfi, a philadelphiai Mr. Arthur Gordon érkezett meg váratlanul, hogy megtekintse az iskolát. Sietve elnézést kért, amiért nem küldött előzetes írásos értesítést jöveteléről, és nem kért időpontot, de - mint mondta - sürgősen el kell hagynia Angliát. Nővére gyermekének keresett éppen megfelelő tanintézményt, és Londonban találkozván régi üzleti partnerével, Mr. Elmer Forddal, aki melegen ajánlotta neki iskolánkat, távozása előtt még fel akarta keresni Mr. Abney-t. Mr. Gordon rendkívül megnyerő módom úriember volt. Derűs és élénk lénye azonnal szimpatikussá tette. Felszabadultan tréfálkozott Mr. Abney-vel, ugratta a fiúkat, játékosan gyomorszájon vágta az Aranyrögöcskét, a túltáplált ifjú legnagyobb bosszúságára, és könnyed jókedvvel járta be a házat. Ennek során megtekintette Ogden szobáját is, hogy - így magyarázta Mr. Abney-nek - hiteles beszámolót adhasson Mr. Fordnak, nem kényeztetik-e el túlságosan az ő egyetlen fiát és

örökösét. Dolga végeztével kedélyesen távozott, mindenkiben kellemes emlékeket hagyva elbűvölő személyiségét illetően. Utolsó szavaival biztosított minket róla, hogy mindent a legnagyobb rendben talált, és hogy megtudta mindazt, amit szándékában állt.

S - amint még aznap éjjel bebizonyosodott - ez volt maga a meztelen igazság.

4. fejezet

I

Kollégámnak, Glossopnak köszönhető, hogy ezen az éjszakán nem várt események középpontjában találtam magam. Ő volt az ugyanis, aki kiűzött a házból elviselhetetlen unalmasságával. Így történhetett, hogy fél tízkor, amikor a dolog történt, éppen kint sétáltam a ház tornáca előtt.

A Sanstead House tanszemélyzetének szokása volt, hogy esténként, vacsora után Mr. Abney dolgozószobájában összegyűlt egy kávéra. Csak a neve szerint volt ez dolgozószoba, funkcióját tekintve inkább egy tágas szalon szerepét töltötte be. Mr. Abney-nek ezen kívül rendelkezésére állt egy kisebb és kizárólagosan a számára fenntartott szoba.

Ezen a bizonyos estén Mr. Abney korán visszavonult szentélyébe, egyedül hagyva engem Mr. Glossoppal.

A lakatlan sziget atmoszféráját árasztó magániskolák egyik hátulütője, hogy mindenki mindenkivel össze van zárva. Szinte lehetetlen sokáig elkerülni valakit. Én is hasztalan próbáltam Mr. Glossopot addig kerülni, amíg csak lehet - mivel tudtam, hogy szeretne sarokba szorítani, és mélyreható beszélgetést folytatni velem az Életbiztosítások rejtelmeiről.

Az amatőr életbiztosítási ügynök különös emberfajta. Képviselőivel tele van a világ. Mindenhol beléjük botlik az ember. Találkoztam már velük vidéki kúriákon, tengerparti szállodákban, hajón. És mindig lenyűgözött, mennyire állhatatosan vallják, hogy a játék, amelyet űznek, megéri a fáradságot. Nem tudom, mennyit kereshetnek, de biztosan nem sokat, ugyanakkor erőfeszítéseik kolosszálisak. Senki sem kedveli őket, és ennek feltétlenül tudatában is vannak; mégis kitartanak. Glossop például egyetlen ötperces szünetet sem hagyott ki, hogy megkíséreljen fülön csípni engem.

Most végre eljött az ő ideje, és nem akarta a lehetőséget elvesztegetni. Mr. Abney még ki sem tette a lábát a szobából, ő máris mindenféle brosúrákat és kiadványokat kezdett előhúzogatni a zsebeiből.

Keserűen hallgattam, ahogy monoton hangon elősorolta a „határidős életbiztosítás", a „visszavásárlási érték" és a „kamatfelhalmozódás" tudnivalóit, eközben pedig kielemeztem magamban az iránta érzett viszolygásomat. Arra jutottam, hogy főként azt találom visszataszítónak, hogy úgy tesz, mintha pusztán altruizmusa késztetné erre a tevékenységre, miszerint nekem és csakis nekem akar jót. A másik oka, hogy állandóan azzal akar szembesíteni: én sem leszek örökké fiatal. Valami elvont módon magam is rájöttem már, hogy nem leszek mindig harminc, de ahogy Glossop a hatvanötödik születésnapomról beszélt, olyan érzést keltett bennem, mintha már holnap bekövetkezne ez az évforduló. Glossopból sugárzott az elfojtott irigység következtében felgyülemlett néma szenvedés; még soha életemben nem hangolt le ennyire az öregedés elkerülhetetlensége és az idő kérlelhetetlen múlásának fenyegetése. Szinte éreztem, ahogy szálanként fordul őszbe a hajam.

Ellenállhatatlan kényszert éreztem, hogy egyedül legyek végre; valami érthetetlen ürügyet mormolva, és megígérve, hogy majd gondolkodom a dolgon, kimenekültem a szobából.

A hálószobámon kívül, ahová pedig Glossop valószínűleg skrupulus nélkül követett volna, nem volt hová mennem, kivéve talán a parkot. Kinyitottam hát a bejárati ajtót, és kiléptem a szabadba.

Odakint még mindig nagyon fagyos volt a levegő, és noha ragyogtak a csillagok, a fák a házhoz annyira közel nőttek, hogy a sötétségtől mindössze néhány lépésnyire láttam magam elé.

Fel-alá járkáltam. Az éjszaka lenyűgözően csendes volt. Hallottam, ahogy valaki felfelé jön az úton, azt gondoltam, talán az egyik szolgálólány lehet, aki a kimenőjéről tér haza éppen. Még az is idehallatszott, ahogy egy madár az istállók falára felkúszott repkényben neszez.

Elgondolkodtam. Talán még mindig Glossop gyászos hangulatot keltő bűbájának hatása alatt lehettem, mert gondolataim a végtelen szenvedéssel teli Élet körül forogtak. Mi végre is mindez? Miért kap az ember esélyt a boldogságra, ha nem kapja meg a képességet arra, hogy élni tudjon vele? Ha a Természet oly önelégültnek alkotott, hogy elvesztettem miatta Audrey-t, miért nem gondoskodott arról, hogy önelégültségem folytán ne érezzék efelett csaknem elviselhetetlen fájdalmat? Audrey! Szörnyen idegesített, hogy valahányszor egy perc szabad időm akadt a napi munka során, gondolataim máris körülötte jártak. És nemcsak idegesített, hanem meg is rémisztett. Hiszen jegyben járok Cynthiával, és nincs jogom ilyesmiről morfondírozni.

Talán az őt körüllengő titokzatosság volt, ami miatt nem tudtam elfelejteni. Nem tudtam, hol van, hogy boldogul. Fogalmam sem volt, hogy kiféle-miféle ember az, akit előnyben részesített velem szemben. És ez volt a legnagyobb bökkenő.

Audrey nyomtalanul eltűnt a szemem elől egy másik férfival, akit sohasem láttam, akinek még a nevét sem tudtam. Láthatatlan ellenség győzött le.

A kétségbeesés és a csüggedés legmélyebb bugyraiban gyötrődtem, amikor hirtelen bekövetkezett az eset. Tudhattam volna, hogy Sanstead House nem engedi az embert sokáig egyedül merengeni az Élet dolgain. Ez a hely nem az elvont elmélkedésnek, hanem inkább a váratlan eseményeknek kedvez.

Elértem „őrjáratom" útvonalának végére, megálltam hát egy pillanatra, hogy meggyújtsam a pipámat. S ekkor olyan váratlan gyorsasággal tört ki a dráma, ami éppen megfelelt a hely szellemének. Az éjszaka csendjén egy éles hang hasított keresztül, mint amilyet hatalmas viharban hall az ember, de amit ezer hang közül is felismernék. Sikoltás volt, átható, metsző visítás, és nem erősödött, mert már a lehető legmagasabb hangon kezdte, és úgy is maradt mindvégig. Ez a fülsiketítő hang csak egyetlen torokból jöhetett: az Aranyrögöcske harci kiáltása volt.

Hozzászoktam már, hogy Sanstead House-ban az élet időnként felgyorsul, de ezen az éjszakán oly sebesen követték egymást az események, hogy az még engem is meglepett. Akkorka idő alatt, amíg az ember meggyújt egy szál gyufát, egy egész mozira való esemény pergett le előttem.

Én is éppen gyufát gyújtottam, amikor az Aranyrögöcske felüvöltött, és annyira elképedtem, hogy kővé meredten álltam ott kezemben az égő gyufával, mintha fáklya lángjával szeretnék világítást szolgáltatni az eseményekhez.

Nem telhetett el több néhány pillanatnál, amikor egy ismeretlen váratlanul rámtört, és csaknem agyoncsapott.

Csak álltam ott a gyufa lángjánál, hallgatva az elképesztő zűrzavart, ami a házban kitört, amikor ez a személy irdatlan sebességgel előbukkant a bokrok közül, és nekem rontott.

Alacsony ember volt, vagy csak lehajolt futás közben, nem tudom, de elég az hozzá, hogy kemény és csontos válla pont a gyomorszájam magasságában talált el. A válla és a gyomrom rövid érintkezése alatt az előbbi mozgásban volt, míg az én emésztőrendszerem legfontosabb szerve mozdulatlanul várta a csapást. Ebből kifolyólag nem lehet kétség afelől, melyik húzta a kettő közül a rövidebbet.

De hogy az ismeretlen támadó sem maradt rendületlen, mi sem bizonyította jobban, mint hogy száját meglepetést és fájdalmat tükröző, éles jajkiáltás hagyta el, aztán eltántorgott. Engem ugyan cseppet sem érdekelt, mi történik vele, túlságosan is lekötött a saját bajommal való foglalatosság. Azt hiszem, egérutat nyert a sötétben.

Ez az eset is megerősített abban a meggyőződésemben, hogy a melankolikus önvizsgálat egyik legjobb ellenszere a gyomorszájra mért hatalmas ütés, mely azonnali eredménnyel jár.

Ha Mr. Corbettnek akadtak is bármilyen elvont problémái aznap Carson Cityben, biztosan elfelejtette őket abban a szent pillanatban, amikor Fitzsimmons bevitte neki azt a legendás balegyenest. A kúra az én esetemben is tökéletesen működött. Élénken emlékszem, ahogy áttántorogtam az úton, majd lerogytam, és levegő után kapkodtam, bár tudván tudtam, hogy többé már nem leszek képes lélegzethez jutni. Aztán egy időre megszűntem érdeklődni e világ dolgai után.

Nem tudom, mennyi időbe telt, míg újra visszatért belém a lélek, először csak tétován, mint a Tékozló Fiú, igyekezve erőt gyűjteni, hogy belépjen régi otthonába; de nem lehetett több néhány percnél, mivel a házból még akkor kezdtek csak kiözönleni a bentlakók, amikor végre felültem. Összefüggéstelen kiáltások és kérdések töltötték be a levegőt. Felismerhetetlen alakok rohangáltak ide-oda a sötétben.

Bár nagyon gyenge voltam, úgy éreztem, mintha a csontjaimat kihuzigálták volna a lábszáramból, megpróbáltam valahogy lábra küzdeni magam, és ekkor rá kellett jönnöm, hogy ennek a figyelemre méltó éjszakának s az események sorának még koránt sincs vége. Ahogy sikerült nagy nehezen ülő helyzetbe tornásznom magam, és megpihentem kissé, hogy elmúljon a hányingerem, mielőtt további kísérletet tennék a felállásra, egy kéz megragadta a vállamat, s egy hang azt suttogta a fülembe:
- Ne moccanjon!

II.

Nem voltam abban a helyzetben, hogy vitatkozzam. Azon a röpke érzésen túl, hogy méltánytalanul elbántak velem, nem rémlik, hogy zokon vettem volna a parancsot. Fogalmam sem volt, ki az, aki hozzám beszél, de nem is érdekelt. A levegővétel éppen elég dicsőséget hozó hőstettnek tűnt ebben a percben. Egész valómmal erre a tevékenységre koncentráltam. És bár meglepődtem, nagyon elégedett voltam az elért eredménnyel. Ugyanazt éreztem, amit első kerékpár-leckém idején - azt a bódult örömet, hogy lám, meg tudom csinálni, és csak az ég tudja, hogyan.

Talán egy perccel később történhetett, amikor már alkalmas voltam a külvilág dolgaira is figyelni, hogy észrevettem: a dráma többi szereplői továbbra is zavarodottan viselkednek. Értelmetlenül futkorásztak és kiáltoztak. Mr. Abney magas tenorján utasításokat osztogatott, és mindegyik parancs szédítőbb magasságokban hangzott fel, mint elődje. Glossop pedig azt ismételgette: - Telefonáljak a rendőrségre? - izgatott kérdésére azonban mindenki fittyet hányt. Egyik-másik fiú úgy szökdécselt, mint a nyúl, s közben érthetetlenül visítottak. Egy női hang - talán Mrs. Attwellé - azt hadarta: - Látja már?

Eddig a pontig rég kialudt gyufám jelentette az egyetlen világosságot ebben a tisztázatlan helyzetben: ám ekkor valaki - akiről később bebizonyosodott, hogy White az, a komornyik - közeledni látszott a lóistálló felől, kezében a kocsi lámpásával. Ennek hatására mindenki lecsillapodott és megnyugodott. A fiúk is abbahagyták a visítozást. Mrs. Attwell és Glossop is elcsendesedett, Mr. Abney pedig csak annyit jegyzett meg elégedetten: - Ó! - mintha ő maga adta volna ki az utasítást az intézkedésre, és most gratulálna önmagának a teljesítmény sikeréhez.

A társaság magja a lámpa fénye köré gyűlt.

- Köszönöm, White - mondta Mr. Abney -, nagyszerű! Sajnos, attól tartok, az a gazember meglógott.

- Én is úgy vélem, uram.

- Nagyon érdekes ez az egész, White.

- Igen, uram.

- Az a férfi Ford úrfi szobájában volt.

- Valóban, uram?

Éles, erőszakos hang szólalt meg. Felismertem benne Augustus Beckfordot, akitől bízvást lehetett arra számítani, hogy információéhségétől hajtva megjelenik az események középpontjában.

- Uram, kérem, uram! Mi történik? Ki volt az, lehet már tudni, uram? Betörő volt? Uram, maga látott már betörőt? A papa elvitt a szünidőben, hogy megnézzük a Raffles-t. Gondolja, hogy ez is olyan illető volt, mint Raffles? Uram...

- Kétségkívül... - kezdte Mr. Abney, amikor észrevette, hogy a kérdező egy diák, valamint hogy az összes fiú ott sertepertél körülötte az úton, kitéve magukat a biztos megfázásnak. Azonnal megváltozott joviális, na-beszéljük-csak-meg-szépen-ezt-az-érdekes-incidenst viselkedése. Dühödt iskolaigazgató lett belőle menten. Még soha

azelőtt nem hallottam olyan szigorúan beszélni a diákokkal, akik közül sokan neves arisztokrata-csemeték voltak, még ha szabályt szegtek is.
- Mi a csudát keresnek maguk az ágyukon kívül? Azonnal menjenek vissza lefeküdni. A lehető legszigorúbb büntetésben fogom magukat részesíteni. És...
- Telefonáljak a rendőrségre? - szót közbe Glossop.
De a kutya se törődött vele.
- ...nem tűröm el ezt a viselkedést! Rémesen meg fognak fázni! Ez szégyenletes! Tíz elégtelen mindenkinek... Szigorúan megbüntetem magukat, ha ebben a percben nem mennek lefeküdni...
Egy hűvös hang szakította félbe a szóáradatot.
- Hé!
Az Aranyrögöcske sétált nyugodtan a lámpa fénykörébe. Köntöst viselt, ujja közt parázsló cigarettát tartott, amelyből jó nagyot szippantott, mielőtt folytatta volna mondandóját.
- Hé! Asszem, téved. Ez nem egyszerű besurranó volt!
E füstbe burkolódzó bete noir látványa az éjszaka izgalmait tetézve már túl sok volt szegény jó Mr. Abney-nek. Néma szenvedéllyel hadonászott egy darabig, groteszk árnyat vetve a kavicsos útra.
- Hogy merészelsz itt cigarettázni? Hogy merészeled azt a cigarettát szívni?
- Nincs másik - felelte készségesen az Aranyrögöcske.
- Megmondtam már neked... Figyelmeztettelek! Tíz elégtelen! Nem tűröm... Tizenöt elégtelen!
Az Aranyrögöcske egykedvűen tűrte a jelenetet, nem is figyelt oda. Csendesen mosolygott.
- Ha engem kérdez - dünnyögte -, az a fickó nem az ezüst evőeszközt kereste. Annál valami értékesebbre fájt a foga. Bizony, uram. Ha érdekli a véleményem, ez vagy Buck

MacGinnis, vagy Chicago Ed volt, és ha éppen tudni akarja, nem más kellett neki, mint én. Mindig ez van, engem akarnak. Kilencszázhét őszén Buck próbált elrabolni, aztán meg Ed...
- Nem hallottad, mit mondtam? Nem mégy vissza azonnal a...
- Ha nem hiszi, megmutathatom a cikket, ami az újságban megjelent aznap. Ott van a kivágás a bőröndömben. Mindig elteszem, ha megjelenik valami rólam az újságban. Kivágom, és berakom az albumomba. Ha elkísér, megmutatom a Buck-os cikket. Még Chicagóban történt, és el is rabolt volna, ha...
- Húsz elégtelen!
- Mr. Abney!

A mellettem álló ismeretlen szólt közbe. Mindeddig egy hang nélkül szemlélte az eseményeket, talán arra várt, hogy pillanatnyi szünet álljon be a beszélgetésben.

Erre mindenki megriadt, és egyszerre kezdtek beszélni, mint valami jól képzett kórus.
- Ki az? - kiáltotta Mr. Abney. A hangjából éreztem, hogy az idegei pattanásig feszültek. - Ki az, kérem, ki beszél?
- Telefonáljak a rendőrségre? - így Glossop.
De nem figyelt oda senki.
- Mrs. Sheridan vagyok, Mr. Abney. Mára várt engem.
- Mrs. Sheridan? Mrs. Sher... Azt hittem, taxival érkezik. Valójában azt gondoltam, hogy taxival... öööö... jön.
- Gyalog jöttem.

Az a fura érzetem támadt, hogy hallottam már valahol ezt a hangot. Amikor azt mondta nekem, hogy ne mozduljak, suttogva beszélt. Legalábbis nekem úgy tűnt abban a kábult állapotban. De most felemelte a hangját, és felfedeztem benne valami ismerős tónust. Megpendített egy húrt az emlékeimben, így hát alig vártam, hogy ismét megszólaljon.

Amikor pedig megtette, ugyanaz az érzés fogott el, de nem tudtam azonosítani a hangot. A sötétben tapogatóztam, szerettem volna valami megfogható nyomra lelni.

- Mr. Abney, ő az egyikük.

Ez a pár szó hatalmas felbolydulást keltett. A fiúk, akik korábban már abbahagyták a kiáltozást, most újult erővel visítottak fel. Glossop reménykedve ajánlotta fel ismét, hogy hívja a rendőrséget. Mrs. Attwell sikított. Mind egy emberként indultak felénk, a fiúkkal együtt, elöl White a lámpással. Szinte sajnáltam, hogy én leszek az, aki a tetőfokára hágott izgalmat lelohasztja.

Augustus Beckford volt az első, aki felismert, és már vártam, hogy megkérdezze, szeretek-e a kavicsokon üldögélni a fagyos éjszakában, vagy hogy tudom-e, miből van a kavics, amikor Mr. Abney megszólalt:

- Mr. Burns! Te jóságos ég! Mit csinál maga ott?

- Talán Mr. Burns informálni tudna minket arról, hogy merre ment el az az ember, uram - javasolta White.

- Bármiről, csak erről nem, sajnos. Valóságos információ-lelőhely vagyok. De arról fogalmam sincs, merre ment. Csak annyit tudok róla, hogy olyan kemény válla van, mint egy faltörő kos, mivel azzal rontott nekem.

Ahogy beszéltem, az volt a benyomásom, mintha szapora zihálást hallottam volna magam mögött. Megfordultam. Látni akartam a nőt, akinek a hangja annyira ismerős volt. De a lámpa fénye nem világította meg, s csak egy homályos alakot láttam a sötétben. Ám valamiképp úgy tetszett, mintha ő is fürkészve bámulna engem.

Folytattam az elbeszélésemet.

- Éppen a pipámat gyújtottam meg, amikor sikoltást hallottam...

- a lámpa mögött álló gyülekezetből fojtott kuncogás tört fel.

- Az én voltam - szólt az Aranyrögöcske. - Naná, hogy sikoltottam! Maga mit csinált volna, ha a sötétben arra ébred, hogy egy goromba, izmos pasas kirángatja az ágyból, mint kagylót a héjából? A kezét a számra akarta tapasztani, de véletlenül a homlokomat találta meg, és gondoltam, rákezdek, még mielőtt megtalálja a számat. Tuti, hogy halálra rémisztettem az ürgét!

Az emlék hatására megint kuncogni kezdett, aztán szívott egyet a cigarettájából.

- Hogy merészelsz cigarettázni! Dobod el azonnal! - kiáltotta Mr. Abney, akit ismét elkapott a harctéri düh.

- Felejtse el - tanácsolta az Aranyrögöcske tömören.

- És akkor - tértem vissza a mondandómhoz - valaki előbukkant a semmiből, majd nekem rontott. Ezután már nemigen foglalkoztam sem vele, sem mással.

Fogvatartóm felé fordultam, aki még mindig a lámpa fényén kívül, a sötétben álldogált.

- Talán ön el tudja mondani nekünk, hogy mi történt, Mrs. Sheridan?

Nem gondoltam komolyan, hogy bármi érdemi információt kaphatnánk tőle, de azt akartam, hogy ismét megszólaljon.

S amint megtette, első szavai elegendőnek bizonyultak. Ettől fogva már csak azt nem értettem, miképp lehet, hogy nem jöttem rá azonnal. Felismertem a hangot, amelyet nem hallottam már vagy öt éve, de amelyet nem felejtek el, amíg csak élek.

- Valaki elfutott mellettem - kezdte, de alig jutottak el hozzám a szavai. A szívem csak úgy dörömbölt, bódulat vett erőt rajtam. Az elképzelhetetlennel viaskodtam. - Aztán beugrott a bokrok közé.

Glossop mondott valamit, amit nem értettem, de Mr. Abney válaszából arra következtettem, újfent azt javasolta, hogy hívják fel a rendőrséget.

- Azt hiszem, öööö... arra nem lesz szükség, Mr. Glossop. Az az ember minden valószínűség szerint, öööö... elszökött. Az lesz a legjobb, ha mindnyájan visszatérünk a házba - a mögöttem álló alakhoz fordult. - Öööö... Mrs. Sheridan, ön biztosan nagyon fáradt lehet a hosszú utazás, na meg a kiállott... öööö... izgalmak után. Mrs. Attwell megmutatja, kérem, a... nos, tulajdonképpen... öööö... a szobáját.

Az általános mozgolódásban White feljebb emelhette a lámpást, mivel a fénykör kitágult. A mellettem álló alak sem volt többé sötétben: élesen és világosan kirajzolódott a sárga fényben.

Két hatalmas szem fúródott az enyémbe, pont úgy, ahogy két héttel azelőtt azon a szürke londoni reggelen a kifakult fényképről.

5. fejezet

A számos érzés közül, amely azon az álmatlan éjjelen bennem kavargott, kettő maradt velem másnap reggelre is: egyfajta megfoghatatlan kényelmetlenség, valamint neheztelés a Sors iránt. A megdöbbenés nem tartós érzelem. Az, hogy Audrey és én annyi év után egy fedél alatt vagyunk, már nem töltött el ámulattal. Ez apróság volt csupán, amit magamban félretettem, hogy egy sokkal fontosabb jelenséggel foglalkozhassam; azzal, hogy miért pont most kellett visszatérnie az életembe, amikor már úgy gondoltam, hogy végleg leszámoltam vele.

A haragom nőttön nőtt. A Sors könnyelmű játékot űz velem. Cynthia bízik bennem. Ha gyengének bizonyulok, nem én leszek az egyetlen, aki megszenvedi ezt. Pedig valami azt súgta, hogy gyenge leszek. Hogyan is remélhetném, hogy erős maradhatok mindazon emlékek gyötrő súlya alatt, amelyeket Audrey látványa ébresztett fel bennem?

De küzdeni fogok ellene, ezt szentül megfogadtam. Nem adom meg magam egykönnyen. Az önbecsülésem ennyit megérdemel. Amikor idáig jutottam, izgatottság vett erőt rajtam. Győzelmi hangulat. Azonnal próbára akartam tenni elhatározásomat.

Az alkalom hamarosan kínálta is magát, már rögtön reggeli után. Audrey a kavicsos úton álldogált, a ház előtt, majdnem ugyanott, ahol előző nap találkoztunk. Amint meghallotta lépteimet, felnézett, és én láttam, hogy az állát épp olyan határozottan szegezi előre, mint jegyességünk napjaiban, amit gyakorta észrevettem, de aminek akkoriban nem tulajdonítottam jelentőséget. Uramisten, micsoda szörnyűséges, önelégült barom voltam! Még egy gyerek is beláthatta volna, mit jelent mindez, ha nem homályosítja el a látását az önimádat.

Háborút jelent, és én örültem ennek. Szinte kívántam a harcot.

- Jó reggelt - kezdtem.
- Jó reggelt.

Szünet következett, ami jól jött, mert így összeszedhettem kissé a gondolataimat.

Kíváncsian figyeltem Audrey-t. Az elmúlt öt év nem múlt el rajta nyomtalanul, de inkább az előnyére változott. Csöndes erő sugárzott belőle, amit korábban nem fedeztem fel. Persze, lehet, hogy már akkor is ott volt, de nem hittem ezt. Meggyőződésem volt, hogy inkább későbbi fejlemények eredménye. Látszott rajta, hogy sok mindenen mehetett keresztül, és hogy nincs híján az önbizalomnak.

A külsejét tekintve szinte semmit sem változott. Ugyanolyan kicsi és törékeny volt, mint régen. Talán kissé sápadtabb, s a tekintete idősebbnek, egy árnyalattal keményebbnek tűnt, mint annak előtte; de ez volt minden.

Hirtelen észrevettem, hogy leplezetlenül bámulom. Benne is tudatosulhatott ez, mert sápadt arcán enyhe pír jelent meg.

- Ne csináld! - szólalt meg ingerült kis mozdulatot téve.

Ez a gesztus, mint egy arculcsapás, azonnal eltörölte a szentimentális gyengédséget, amely lassan elfogott.
- Mit keresel itt? - kérdeztem.
Nem válaszolt.
- Ne hidd azt, kérlek, hogy a dolgaidba akarok avatkozni
- folytattam gonoszkodva. - Csak nagyon érdekesnek találom, hogy éppen itt futunk össze.
Izgatottan fordult felém. A tekintete már nem volt olyan kemény.
- Ó, Peter! - suttogta. - Annyira, de annyira sajnálom. Ez volt a jó végszó, s én kapva kaptam a lehetőségen, amit aztán szinte azonnal megbántam. De keserűséget éreztem, s ez olcsó tettekre ragadtatja az embert.
- Sajnálod? - ismételtem udvarias megütközéssel a hangomban. - És vajon mit?
Megütközve nézett rám, ahogy vártam.
- Azt... ami történt.
- Ó, kedves Audrey! Bárki elkövethette volna ugyanezt a hibát. Egyáltalán nem csoda, hogy betörőnek néztél!
- Nem erre gondoltam. Hanem arra... ami öt éve történt.
Felnevettem. Bár egyáltalán nem voltam vidám hangulatban, igyekeztem kihozni magamból a legjobbat, és örömmel láttam, hogy sikerült célba találnom.
- Jaj, hát amiatt aztán igazán nem kellene izgatnod magad! - közöltem még mindig nevetve.
Azon a téli reggelen ugyancsak joviálisnak és kedélyesnek sikerült mutatnom magam.
A rövid pillanat, amíg megenyhülhettünk volna egymás iránt, hamar elszállt.
Kék szemében vad csillogás jelent meg, és én megértettem, hogy felvette a kesztyűt, ismét háborúban álltunk hát egymással.
- Azt gondoltam, majd csak túléled.

- Nos, akkoriban huszonöt éves voltam. Az ember szíve nem könnyen hasad meg ebben az életkorban.
- Én meg azt gondolom, hogy a tiéd nem az a szív, ami meghasadna bármiért is, Peter.
- És ezt vegyem bóknak?
- Még az is lehet, hogy te annak találod. De én úgy értettem, nem vagy elég emberi hozzá, hogy meghasadjon a szíved.
- Aha, szóval ilyen az, ha te bókolsz!
- Én csak azt mondtam, lehet, hogy te annak találod.
- Fura egy alak lehettem öt évvel ezelőtt, ha ilyennek láttál.
- Igen, az voltál.

Elgondolkodva mondta ezt, mintha az elmúlt évek során egy ritka rovarfaj megfigyelésével múlatta volna az időt, s erről számolna most be. Felidegesített ezzel a viselkedéssel. Hiszen ebből a távolságból magam is elfogulatlanul vettem szemügyre azt az embert, aki valaha voltam, de én azért még éreztem iránta némi szeretetet, ezért bosszantott oly mélységesen, ahogy rólam beszélt.

- Felteszem, valamiféle vadembernek gondoltál akkor, nem?
- Azt hiszem, igen.

Csend állt be.

- Nem akartalak megbántani - szólalt meg végül.

Ez volt a legnyugtalanítóbb az egészben. Én tudatosan támadó viselkedést vettem fel. Meg akartam bántani Audrey-t. De úgy láttam, ő nem színészkedik. Ő valóban szörnyetegnek tartott engem, s talán még mindig így érez. A küzdelem tehát nem volt kiegyensúlyozott.

- Amikor akartál, néha nagyon kedves is tudtál lenni.

Miután ez volt a legtöbb, amit elmondhatott rólam, a szavait nem nevezhettem dicshimnusznak.

- Nos hát - vetettem közbe -, úgy vélem, nem szükséges most megtárgyalnunk, milyen is voltam öt évvel ezelőtt. Különben

akármilyen voltam is, neked sikerült elmenekülnöd tőlem. Beszéljünk inkább a jelenről. Mihez kezdjünk ezzel az egésszel?
- Zavarba ejtőnek találod a helyzetet?
- Nagyon is.
- Akkor, gondolom, egyikünknek el kell mennie - javasolta bizonytalan hangon.
- Pontosan.
- Nos, én nem mehetek.
- Én sem.
- Nekem fontos dolgom van itt.
- Nekem is.
- Elengedhetetlen az itt-tartózkodásom.
- Az enyém is.
Egy ideig fürkészően nézett.
- Mrs. Attwell azt mondta, te vagy itt az egyik tanár.
- Igen, akként szerepelek. A szakmát akarom kitanulni.
Ezen eltűnődött.
- És miért?
- Miért ne?
- De... te... tehetős voltál, nem?
- Most még tehetősebb vagyok. Dolgozom.
Hallgatott egy darabig.
- Egészen biztosan maradnod kell? Nem tudsz mégis elmenni?
- Nem.
- Én sem.
- Akkor nincs más hátra, el kell viselnünk ezt a zavarba ejtő helyzetet.
- De tulajdonképpen miért kellene zavarba ejtőnek lennie? Hisz azt mondtad, túltetted magad rajta.
- Tökéletesen. Olyannyira, hogy vőlegény vagyok.
Összerezzent. Lábával kis mintát rajzolt a kavicsos útra, mielőtt válaszolt.

- Gratulálok - mormogta végül.
- Köszönöm.
- Remélem, nagyon boldog leszel.
- Biztosan az leszek.

Visszamerült a csendbe. Felrémlett bennem, hogy most, miután így kitárgyaltuk a magánéletemet, talán jogom van rákérdezni az övére is.

- Hogy az ördögbe kerültél ide?
- Nos, ez eléggé hosszú történet. Miután a férjem meghalt...
- Ó! - kiáltottam fel döbbenten.
- Igen, meghalt. Három évvel ezelőtt.

Színtelenül beszélt, csak némi keménység érződött a hangjában. Ennek okát is megtudtam később. Akkor azonban úgy gondoltam, azért van így, mert nem szívesen beszél nekem, akit gyűlöl, arról a férfiról, akit szeretett. E gondolattól aztán egyre csak nőtt bennem a keserűség.

- Jó ideje nekem kell gondoskodnom önmagamról.
- Angliában éltél?
- Amerikában. Rögtön... azután... hogy írtam neked, Amerikába mentünk, s azóta is ott éltem. Csak néhány hete tértem vissza.
- De mi hozott Sansteadbe?
- Néhány éve megismerkedtem Mr. Forddal, az egyik itt tanuló kisfiú apjával. Ő ajánlott engem Mr. Abney-nek, akinek szüksége van még egy alkalmazottra.
- Ez azt jelenti, hogy munkából élsz? Bocsásd meg, ha indiszkrét lennék, de Mr. Sheridan nem...
- Nem hagyott rám semmit.
- Ki volt ő egyáltalán? - tört ki belőlem. Tudtam, hogy fájdalmas neki a halott férje emlékét bolygatni, s nekem is az; ám a Sheridan-titok öt éven át kínozott, és tudni akartam valamit erről az. emberről, aki anélkül rombolta szét az életemet, hogy egyszer is megjelent volna benne.

- Művész volt, az apám barátja.

Többet akartam ennél. Tudni akartam, hogyan nézett ki, hogyan beszélt, milyen volt hozzám képest, de Audrey szemmel láthatóan nem szívesen beszélt róla, ezért kénytelen-kelletlen elnyomtam magamban a kíváncsiságot.

- Tehát csak ez a munka adódott számodra, semmi más?
- Csak ez. S ha te is így vagy ezzel, hát itt tartunk.
- Itt tartunk - visszhangoztam. - Pontosan.
- Meg kell kísérelnünk megkönnyíteni egymásnak, amennyire csak lehetséges - javasolta.
- Természetesen.

Rám nézett azzal a csodálkozó, tágra nyílt szemével.

- Lefogytál, Peter.
- Tényleg? A szenvedéstől van, azt hiszem, vagy a test-gyakorlástól.

Elfordította a fejét. Láttam, hogy az ajkába harap.

- Gyűlölsz engem, ugye? - fordult vissza hirtelen. - Ez alatt az öt év alatt mindvégig gyűlöltél. De nem csodálom.

Azzal sarkon fordult, és lassú léptekkel elindult. Ahogy távolodott, elfogott az érzés, hogy méltatlanul viselkedtem vele. Az első pillanattól szerettem volna megbántani, kicsinyes bosszút állni... miért is? Hiszen mindaz, ami öt éve történt, az én hibám volt. Nem hagyhatom, hogy így menjen el. Végtelenül hitványnak éreztem magam.

- Audrey! - kiáltottam utána.

Megállt, és én odafutottam hozzá.

- Audrey - suttogtam -, tévedsz. Ha van valaki, akit gyűlölök, az én magam vagyok. Csak annyit akarok mondani, hogy megértem, amit tettél.

Ajka szétnyílt, de nem szólalt meg.

- Pontosan értem, miért tetted - folytattam. - Látom már, milyen ember voltam akkoriban.

- Ezt csak azért mondod, hogy... megnyugtass - felelte halkan.
- Nem. így érzek már hosszú évek óta.
- Rémesen bántam veled.
- Szó sincs róla. Vannak férfiak, akiknek szükségük van rá, hogy megkapják az első pofont az Élettől, és ez előbb-utóbb be is következik. Úgy esett, hogy én a magamét általad kaptam, de nem a te hibádból. Megérdemeltem! - nevettem föl. - A Sors ott várt rám a sarkon túl. Főbe akart valamivel kólintani. És... nos... te voltál kéznél.
- Sajnálom, Peter.
- Ugyan már! Mindazzal, amit tettél, értelmet leheltél belém. Mindössze ennyiről van szó. Mindenkinek szüksége van a nevelésre. Mások kis adagokban kapják, így aztán észre sem veszik, hogy nevelik őket. Engem a rengeteg pénzem visszatartott attól, hogy ilyen módon nevelődjem. Mire veled találkoztam, jó sok elmaradt tanóra állt mögöttem, ezért egyszerre, nagy mennyiségben kellett bepótolni. Ennyi az egész.
- Nagylelkű vagy.
- Mesebeszéd. Egyszerűen csak tisztábban látom a dolgokat, mint régen. Egy mocskos disznó voltam.
- Dehogyis!
- De igen. Erről nem nyitok vitát.

A házban megszólalt a reggelire hívó gong. Visszafordultunk. Ahogy hátraléptem, hogy utat engedjek neki, hirtelen megállt.
- Peter...

És sebesen beszélni kezdett.
- Peter, legyünk józanok. Miért hagynánk, hogy zavarjon minket, amiért együtt vagyunk itt? Nem tehetnénk úgy, mintha régi barátok volnánk, akik egy félreértés miatt távolodtak el egymástól, és most, miután mindent tisztáztak, ismét együtt vannak? Ugye, lehetséges?

Kinyújtotta a kezét. Mosolygott, de a szeme komoly maradt.

- Mint régi barátok, Peter?
Megszorítottam a kezét.
- Régi barátok.
Bementünk reggelizni. Az asztalon, a tányérom mellett egy levél várt - Cynthiától érkezett.

6. fejezet

Idemásolom a levelét, teljes terjedelmében. A monacói kikötőben horgonyzó, Hableány nevű jachtról írta.

„Kedves Péter!
Hol van Ogden? Mindennap várjuk a megérkezését. Mrs. Ford már halálra izgulja magát. Egyre csak azt kérdezi, van-e újabb hírem, és mondhatom, nagyon fárasztó, hogy állandóan csak azt felelhetem, nem hallottam felőled semmit sem. Pedig biztos vagyok benne, hogy sikerül elrabolnod, hisz nap mint nap adódhat rá jó alkalom. Kérlek, igyekezz. Nagyon számítunk rád.
Siess!
Cynthia"

A nap folyamán többször is elolvastam ezt a rövid és üzleties üzenetet; vacsora után pedig kimentem a házból, és elindultam a falu felé, hogy egyedül maradva újra átgondolhassam.
Éppen félúton jártam az iskola és a falu közt, amikor észrevettem, hogy valaki követ. Sötét volt az éjszaka, s a fák hajladozása a szélben csak kiemelte az út elhagyatottságát. Az idő és a hely is hozzájárult ahhoz, hogy kiváltképp kellemetlenül érintett a hátam mögött lopakodó léptek hangja.
Az ilyen esetekben főként a bizonytalanság megy az ember idegeire. Hirtelen sarkon perdültem, és lábujjhegyen

visszaindultam az úton, arra, amerről jöttem. Nem tévedtem. A következő pillanatban ugyanis egy sötét alak tűnt elő a fekete éjszakából, s a kiáltás, amellyel fogadott, azt jelezte, hogy ő sem számított rám.

Pillanatnyi szünet következett. Azt vártam, hogy az illető, akárki legyen is, elfut, de nem tette, ott maradt egy helyben állva. Sőt, előrébb nyomult.

- Vissza! - kiáltottam rá, és sétapálcámmal jelentőségteljesen kapargattam a fagyott utat, még mielőtt felemeltem volna bármi eshetőségre készen. Jobb, ha tisztában van vele, hogy bot van nálam.

A célzás azonban inkább vérig sértette, mintsem megijesztette a lopakodót.

- Na, csak haggya itten a csirkefogászatot! - mondta szemrehányással teli mély hangján. - Nem akarom magát bántani.

Az volt a benyomásom, hogy már hallottam ezt a hangot, de nem tudtam hova tenni.

- Miért jön utánam? - követeltem a válaszát felháborodottan. - Kicsoda maga?

- Tuggya, muszáj nekem beszé'ni magával. Láttam az arcát, még ott a lámpaoszlopná', oszt láttam, hogy maga az. Ezér' aztán maga után gyöttem. Tuggya, én kellek magának.

Ekkora már tudtam, kicsoda. Hacsak nem forgott Sanstead szomszédságában két New York keleti részéből származó vendég is, akkor ez az ember nem lehetett más, mint akit a Tollasban láttam a múltkoriban, s aki olyannyira kivívta Miss Benjafield nemtetszését.

- Fogalmam sincs, mit akar. Mire kellene maga nekem?

A hangjában ismét rosszallás érződött, ahogy megszólalt.

- Na szép! - tiltakozott. - Hát a gyerekrablásho'. Mi másé' sertepertélt vóna a ház körű' tennap, ha nem aztat a gyereket akarta vóna e'rabó'ni.
- Maga rontott nekem múlt éjjel?
- Ja. Ja. Aszittem, egy fának mentem. Majnem KO vót.
- Számomra ugyancsak. Maga aztán nagyon sietett valahová.
- A pokolba! - felelte egyszerűen, s köpött egy jókorát.
- Hé! - folytatta, miután kifejtette kritikai észrevételét az esetről. - Az a Rögöcske meg osztán jó kis kölök. Aszittem, a Fekete Kéz robbantott, amikor rámszabadú't. De térgyünk inkább a lényegre. Össze kő fognunk a gyerek miatt.
- Nos, ha úgy gondolja, legyen úgy. De hogy érti ezt?
- Na, ne viccelőggyön itten - újra köpött egyet. Úgy tűnt, ez az ember az érzelmek teljes skáláját képes volt kifejezni ezzel az egyszerű eszközzel. - Ismerem ám én magát!
- Akkor maga mindenképpen előnyösebb helyzetben van, mint én, bár emlékszem, hogy láttam a minap. Nem maga volt az a Tollasban szerda este, aki egy kutyáról énekelt?
- Ja, az tutira én vótam.
- Mit akar azzal mondani, hogy ismer engem?
- Na, Sam, mos' má télleg haggyad abba a tréfát. Hangjában kelletlen csodálat érződött.
- Árulja már el, kinek tart engem? - tudakoltam türelmesen.
- A jó életbe! Nem szedsz ám rá engemet. Sima Sam Fisher vagy, apám. Ismerlek jól.

Ezzel annyira meglepett, hogy szólni sem tudtam. Bizony vannak olyanok, akiknek ölükbe hull a rang.

- Én ugyan még életembe' nem láttalak, Sam - folytatta -, de tuti, hogy te vagy az. Azt is megmondom, hogyan szaszeroltam ki. Először is, te meg a bandád, meg én és a bandám tuggyuk egyedül, hogy itt van az Aranyrögöcske. Titokba' frankón ideszállították New York-ból. Én meg hallottam róla, hogy te

idegyötté' utána. És ha egysze' belefutok valakibe, aki aztat a gyereket akarja elrabó'ni, ki más lehetne az, mint te? Ha meg az a tag úgy beszél, mint egy piperkőc, és aszongyák, te úgy beszé'sz, akkor ki lennél más? Úgyhogy haggyad a viccet, Sam, és foglalkozzunk az üzlette'.
- És mondja, véletlenül nem Buck MacGinnishez van szerencsém? - érdeklődtem.
Ám valójában biztos voltam benne, hogy ez az ember csakis az említett híresség lehet.
- Az ám! Ezér' asztán csak semmi trükközés. Mind a ketten ugyanazé' gyöttünk, jobb lesz, ha szépen megbeszéjük.
- Csak egy pillanatra! - vetettem közbe. - Nagyon meglepné, ha kiderülne, hogy Burnsnek hívnak, és ebben az iskolában tanítok?
Remekbeszabott köpés volt a válasz.
- A francokat! Én mondom, jól csinálod, Sam. Aszongyák rólad, hogy valamikó' ecce' te is ilyen lelkes gyerek vótá'. Az meg nagyon is okos lépés vó't, hogy professzor letté'. Így legalább benne vagy a sűrűjébe.
Aztán könyörgőre fogta a dolgot.
- Hé, Sam, ne legyé' má' szemét. Csinájuk meg fifty-fifty alapon a bulit. A bandám meg én jó csomó mérföldet utaztunk idáig ezé' a vállalkozásé'. Semmi értelme, hogy összevesszünk rajt'. Jut mindenkinek. A jó öreg Ford eleget kiperkál maj', úgyhogy nem kell a műbalhé. Csinájuk meg együtt eztet a rögöcskés dogot. Nem kérnélek rá, ha nem lenne mindenkinek elég zsozsó az ügybe'.
Mivel nem válaszoltam, tovább győzködött.
- Nem szép, hogy visszaé'sz azza', hogy neked vót gyerek-szobád. Ha tisztességes lenne a buli, és egyellő esélyekke' indulnánk, te meg én, akko' nem szó'nék egy szót se'; de mive' te itten professzor vagy, és benn vagy a házba, aszondom, ez nem

járja. Ne legyé' má' szemét. Ne akard az egészet besöpörni. Legyen fele-fele. Na, mit szó'sz?
- Nem tudom - böktem ki. - Talán meg kellene kérdeznie az igazi Samet. Na, jó éjszakát.
Elsétáltam mellette, és amilyen gyorsan csak tudtam, az iskola kapuja felé vettem az irányt. De Buck utánam loholt, még mindig könyörögve.
- Hé, Sam, akko' legyen a negyede.
Mentem tovább.
- Sam, ne legyé' má' szemét!
Futásnak eredt.
- Sam! - hangjából eltűnt a könyörgés, fenyegetőre változott.
- Idefigyejjé'! Ha lenne nálam egy gránát, nem lenné' ennyire nyegle velem, mi? Idesüss, apafej! Asszed, te vagy az egyetlen itten, mi? Na, maj' megláttyuk. Kicsinálunk még, ne féjjé'. Jobb lesz, ha vigyázó'.
Megálltam és visszafordultam.
- Ide figyeljen, maga ostoba! - üvöltöttem. - Mondtam már magának, hogy nem én vagyok Sam Fisher. Nem érti, hogy rossz lóra tett? A nevem Burns, érti? Burns!
Ismét köpött, ezúttal gúnyos megvetéssel. Eredendően lassú felfogású ember volt, de ha egyszer valami bevette magát az úgynevezett agyába, attól nem tágított. A bizonyítéknak vélt jelek alapján arra a következtetésre jutott, hogy én vagyok Sima Sam Fisher, s e meggyőződéséhez körömszakadtáig ragaszkodott. Hiába tagadtam, szerinte a visszautasítást csak a kapzsiságom táplálta, és ezt ő sportszerűtlen csűrés-csavarásnak tartotta.
- Ezt meséld be Sweenynek! - ebben a mondatban összegződött minden velem kapcsolatos szkepticizmusa. - Talán aztat akarod ezze' mondani, hogy nem is készű'sz elrabó'ni az Aranyrögöcskét?

Ez talált. Ha az igazmondás az ember megrögzött szokásává válik, nem könnyen jön ki a száján megfontolt hazugság. Akaratom ellenére haboztam, s a válaszom késett. Mr. MacGinnis jó megfigyelő lévén látta, hogy tétovázom. Győzedelmes gesztussal köpött az útra.
- Na ugyi! - jegyezte meg. És hirtelen visszatérő vadsággal folytatta. - Jól van, Sam, na megállj csak! Kicsinálunk, annyit mondhatok, kicsinálunk! Asszed, te meg a magadfajták keresztbe tehettek nekünk? Na, maj' csak várd ki a végét! Maj' meglátod, mi jön esztán!

S ezekkel a szavakkal elslisszant az éjszakába. Még távolról hallottam, ahogy megvetően azt kiáltja: „Szemét!", aztán eltűnt, s én abban a meggyőződésben maradtam ott, hogy amióta csak Sanstead House-ban tartózkodom, sokszor ítéltem a helyzetet nehéznek és alig átláthatónak, ezúttal azonban a dolgok bonyolultsága soha nem tapasztalt mértékűre növekedett. Odabent a házban Pinkerton embere figyel, idekinn pedig egy rivális banda áll tettre készen. Sanstead House még soha sem látszott ennyire nehéz terepnek egy fiatal és tapasztalatlan emberrabló számára. Elérkezett hát a gyors cselekvés ideje.

II.

White, a komornyik - aki egyáltalában nem látszott detektívnek, és feltételezem, hogy ez épp a szándéka szerint való volt - a futballpályán levegőzött éppen, amikor másnap reggel kiléptem a házból egy reggeli előtti rövid sétára. Láttára felhorgadt bennem a kíváncsiság: nagyon szerettem volna némi információt begyűjteni arról az emberről, akinek Mr. MacGinnis hitt engem, és magáról Mr. MacGinnisről is. Biztosítani akartam magam afelől, hogy a „barátom", Buck a látszat ellenére nem is

olyan veszélyes, hanem inkább békés természetű ember, abból a fajtából, aki ugat ugyan, de nem harap. White modora első beszélgetéseink alkalmával tökéletesen illett a komornyik figurájához, amelyet alakított. Abból, amit később megtudtam róla, ma már úgy gondolom, hogy valóságos művészi büszkeséggel ölti magára az adott helyzetben éppen szükséges szerepet.

Sima Sam Fisher nevének említésére például úgy hullt le róla a komornyik modora, mint lepel a szoboravatáskor, és teljesen másként, zamatosan és erőteljesen kezdett beszélni, ellentétben azzal a méltóságteljes tónussal, amelyet szolgálatban alkalmazott.

- White - szólítottam meg -, kérem, tud valamit Sima Sam Fisherről?

Meglepetten bámult rám. Feltételezem, hogy a minden előzmény nélkül feltett kérdés váratlanul érte.

- Tegnap találkoztam egy emberrel, név szerint Buck MacGinnisszel, ő járt itt aznap éjjel egyébként, és egyfolytában Samről beszélt. Ismeri?

- Buck-ot?

- Bármelyiküket.

- Nos hát, Buck-ot soha sem láttam, de szinte mindent tudok róla. Nagyon sok van a rovásán.

- Mindjárt gondoltam. Na és Sam?

- Hihet nekem: ha azt mondom, hogy Buck-nak sok van a rovásán, akkor Samnek tele van a rovásbotja. Sam minden további nélkül kenterbe veri Buck-ot, ha kenyértörésre kerül a sor. Buck csak egy hétköznapi csirkefogó. Sam viszont művelt ember, és esze is van.

- Engem is így informáltak. Örülök, hogy ilyen szépeket mond róla, mert, tudja, mostanában épp engem tartanak Sam Fishernek.

- Az meg hogy lehet?
- Buck MacGinnis ragaszkodik hozzá, hogy én vagyok Sima Sam Fisher. Ettől a meggyőződésétől semmivel sem tudtam eltántorítani.

White elámult. Ragyogó, huncut-barna szemében vidámság csillant, aztán felnevetett.

- Nahát, és maga mit szólt ehhez? Nem zavarta?
- Dehogynem, nagyon is zavart. Szemétnek nevezett, amiért az Aranyrögöcskét egyedül magamnak akarom megkaparintani, és azzal a fenyegetéssel hagyott ott, hogy majd jól kicsinál. Mit gondol, ez mit jelenthet Mr. MacGinnis szóhasználatában?

White még mindig kuncogott magában.

- Ez aztán érdekes egy figura! - jegyezte meg. - Hallott már ilyet? Még hogy magát Sima Samnek nézni!
- Azt mondta, még sohasem látta Sima Samet. Hát maga? Maga látta már?
- Te jó ég, hát persze!
- Es hasonlít rám?
- Egy cseppet sem.
- És gondolja, hogy itt van, Angliában?
- Sam? Itt van, biztosan tudom.
- Akkor Buck MacGinnisnek igaza van?
- Nagyon is, ha arról van szó, hogy Sam is a gyerek után kajtat. Ezúttal komolyan meg akarja csípni az Aranyrögöcskét. Elég sokszor próbálkozott már vele, de túljártunk az eszén. Most véghez kívánja vinni a dolgot.
- Akkor miért nem került a szemünk elé? Úgy tűnik, Buck MacGinnis monopolizálja a gyerekrablás-ipart errefelé.
- Ó, Sam a kellő időben mutatkozik, ha készen áll. És nekem elhiheti, hogy ő aztán tudja, mit csinál. Samet nagyra tartom, de Buck MacGinnisért egy fabatkát se adnék.

- Bárcsak én is ilyen mókásnak találnám a helyzetet. Ahogy én látom, Buck MacGinnis meglehetősen fontos polgár. Csak azt tudnám, mit értett az alatt, hogy kicsinál.

Úgy tűnt, White képtelen elszakadni Buck riválisának méltatásától.

- Sam tanult ember, tudja? Ez tartást ad neki. Van esze, és használni is tudja.
- Éppen ezt vetette Buck MacGinnis a szememre. Azt mondta, nem szép dolog, hogy visszaélek a képzettségemmel.

White felnevetett.

- Buck egy tuskó. Ezért néz úgy ki, mint egy besurranó tolvaj. Ennyi az elképzelése arról, hogyan kell viselkedni munka közben. Úgyhogy csak egyetlen emberen kell rajta tartanunk a szemünket, ha meg akarjuk védeni az Aranyrögöcskét, és az Sam. Bárcsak ismerné Samet, biztosan tetszene magának!
- Úgy beszél róla, mintha személyes jó barátja lenne. Az pedig való igaz, hogy Buck-ot nekem sem sikerül megkedvelnem.
- Ó, Buck! - legyintett megvetően White.

A ház felé indultunk, mivel megszólalt a reggeli kezdetét jelző gong.

- Azt mondja hát, hogy előbb-utóbb mindenképpen számítanunk kell Sam megjelenésére?
- Kétségkívül.
- Akkor maga sem fog unatkozni.
- Ez is a napi munkámhoz tartozik.
- Igen, talán nekem is így kellene felfognom. Azt viszont mégis nagyon szeretném tudni, mit jelenthet pontosan a „kicsinál" kifejezés.

White végre hajlandó volt futólag ennek a jelentéktelen kis ügynek is figyelmet szentelni.

- Azt hiszem, meg fogja próbálni leütni és letakarni magát egy homokzsákkal - mondta könnyedén. A várható esemény a legkevésbé sem izgatta fel.
- Homokzsákkal? Nagyon izgalmasnak hangzik.
- És nemcsak úgy hangzik, annak is fogja találni. Már volt ilyesmihez szerencsém.

A bejáratnál elváltunk egymástól. A vigasztaló szerepében White egyáltalán nem remekelt. Egy cseppet sem sikerült megnyugtatnia.

7. fejezet

Ahogy visszatekintek Audrey-nak a Sanstead House-ban való megjelenését követő időszakra, azt látom, hogy ekkor vette csak kezdetét valódi megismerkedésünk. Korábban, a jegyességünk ideje alatt idegenek voltunk, csupán egy mesterséges szál kötött össze minket, amelyet Audrey rabláncnak érzett, és kétségbeesetten küzdött ellene. Most először kezdtük tehát megismerni egymást, és azt is felfedeztük, hogy sok bennünk a közös vonás.

Nem riasztott el a köztünk kialakuló pajtási viszony. Bár nagyon résen voltam, éberen őrködtem, hogy idejében észrevegyem, nem gyengülök-e el, az Audrey iránti barátságomban nem fedeztem fel még a legapróbb jelét sem olyasminek, ami veszélyeztethette volna hűségemet Cynthia iránt. Éppen ellenkezőleg, megkönnyebbültem, mert úgy találtam, teljesen elmúlt a veszély. Nem tartottam lehetségesnek, hogy bármi más érzést táplálhatnék valaha is Audrey iránt, mint a békés, megnyugtató baráti szeretetet. Az elmúlt öt évben körülötte járt minden gondolatom, s ezalatt észrevétlenül idealizált, a valóságtól elrugaszkodó képet alakítottam ki magamban róla: a képzeletemben szinte istennőként jelent meg.

Ez a kép most észrevétlenül átalakult bennem, az istennő helyén csak egy barátságos embert láttam. Úgy hittem, én magam befolyásoltam ezt a változást, és akaraterőmmel sikerült Audrey eszményített képmását a valósághoz igazítanom.

A nem túl intelligens molylepke állhat ilyen viszonyban a lámpa fényével. A szegény rovar utolsó gondolata, mielőtt a lángba veti magát, talán egy örömteli gratuláció önmagának, amiért sikerült ilyen kielégítő módon, a józan ész talaján állva rendeznie dolgait a fénnyel.

És amikor már kiváltképpen biztonságban éreztem magam, és elégedetten nyugtáztam a helyzetemet, beütött a krach.

Szerda volt, emlékszem, a kimenő délutánom ideje, de mivel zuhogott, és az ablakokat csak úgy verte az eső, a Tollas biliárdszobájának vonzereje nem bizonyult elegendőnek ahhoz, hogy mérföldes sétát tegyek a viharban. A kandallóban barátságos tűz ropogott, a széndarabok izzása világlott a sötétben. Az eső hangja meg a pipám jó szelelése, s a jó érzés, melyet az a tudat okozott, hogy Glossop eközben az osztályommal bajlódik odalenn, békés elmélkedésre indított. Audrey a nappaliban zongorázott. A zárt ajtókon át épp hogy csak átszűrődött hozzám a muzsika hangja. Mindazonáltal felismertem, mit játszik. Kíváncsi lettem volna, vajon benne is ugyanazokat a gondolatokat ébreszti-e fel ez a zene, mint bennem.

A zongoraszó egyszer csak elhallgatott. Hallottam, hogy nyílik a nappali ajtaja. Audrey lépett a dolgozószobába.

- Jaj, nem tudtam, hogy van itt valaki! - magyarázta. - Megfagyok, a nappaliban nincs fűtés.

- Gyere, ülj le. Nem zavar, hogy dohányzom?

Odahúztam a tűzhöz egy széket, és közben büszkeség töltött el. Lám, itt vagyok vele, egészen egyedül a tűz fényében, és a pulzusom normális, a fejem pedig tiszta. Úgy láttam magam

ebben a pillanatban, mintha én volnék az Erős Ember, a csendes, izmos férfi, aki vasmarokkal képes kordában tartani az érzelmeit. Igazán elégedett voltam magammal.

Audrey üldögélt néhány percig a lángokba meredve. Kis szikrák lövelltek ki olykor-olykor az izzó széndarabkákból. Odakint alig hallhatóan sivított a vihar, s az eső meg-megrohamozta az ablaktáblákat.

- Nagyon szép itt - szólalt meg végül.
- Békés.

Megtöltöttem a pipámat, és újra meggyújtottam. Audrey szeme a pillanatra fellobbanó gyufa fényében álmodozónak látszott.

- Itt üldögéltem, és téged hallgattalak, ahogy játszol - árultam el.
- Tetszett ez az utóbbi dal.
- Igen, mindig is szeretted.
- Hogyhogy, hát emlékszel rá? Emlékszel, egyik este... á, nem, biztos, hogy azt már elfelejtetted.
- Melyik este?
- Ó, kizárt, hogy emlékeznél rá. Az egyik este, amikor ezt játszottad. Valahogy gyökeret vert az emlékezetemben. Apád műtermében voltunk.

Hirtelen felnézett.

- Utána lementünk sétálni a parkba.

Izgatottan egyenesedtem ki.

- Jött egy ember egy kutyával - folytattam.
- Kettővel.
- Biztos, hogy eggyel.
- Kettő volt vele. Egy buldog meg egy foxterrier.
- Igen, tényleg, buldog, istenuccse, igazad van! A foxterriernek fekete folt volt a bal szeme fölött.
- A jobb szeme fölött.
- Ja, igaz, a jobb szeme fölött. Odajöttek hozzánk, és te...
- Csokoládét adtam nekik.

- Lassan visszasüppedtem a fotelba.
- Nagyszerű memóriád van!

Audrey szó nélkül a tűzhöz hajolt. Az eső továbbra is csapkodta az ablakot.

- Szóval még mindig szereted hallgatni, ahogy játszom?
- Jobban, mint valaha; van valami a játékodban, ami szerintem korábban nem volt meg. Nem tudnám pontosan megfogalmazni, de valami...
- Azt hiszem, a tapasztalat az, amire gondolsz. Öt évvel idősebb vagyok, mint amikor utoljára zongoráztam neked, és ez alatt az idő alatt sok mindent láttam. Talán nem csupa kellemeset, de arra jó volt, hogy a játékom javuljon tőle. Az élmények a szívbe hatolnak, és az ujjak hegyén jön ki az eredmény.

Úgy tetszett, a keserűség beszél belőle.

- Rosszul ment a sorod az elmúlt években, Audrey? - kérdeztem óvatosan.
- Eléggé.
- Sajnálom.
- Én tulajdonképpen nem. Sok mindent tanultam.

Megint csendben ült, szemét a tűzre szegezve.

- Mi jár a lejedben?
- Ó, rengeteg minden.
- Kellemes dolgok?
- Vegyesek. Az utolsó gondolatom például kellemes volt. Az jutott eszembe, milyen szerencsés vagyok, hogy itt dolgozhatom. Ha tudnád, hogy mikkel foglalkoztam korábban!

Megborzongott.

- Szeretném, ha mesélnél nekem az elmúlt évekről, Audrey. Mit csináltál korábban?

Hátradőlt a székén, és arcát egy újsággal védte a tűz fényétől. Nem láttam a szemét, árnyékban volt.

- Nos, lássuk csak. Egy ideig ápolónő voltam a New York-i Lafayette Kórházban.
- Az nehéz munka lehet.
- Méghozzá borzalmasan nehéz. Abba is kellett hagynom egy idő után. De... ez is jó tapasztalat... Az ember megtanulja belőle... egy nővér mindent megtanul belőle. A valóságról. Hogy mennyire a képzelet műve csupán a saját szenvedésünk. Egy kórházban igazi szenvedést lát az ember. Szinte elborítja az embert mások fájdalma.

Nem válaszoltam. Kissé kényelmetlenül éreztem magam - nem tudom, miért -, mint amikor valami önmagánál nagyobbal szembesül az ember.
- Aztán pincérnőnek álltam.
- Pincérnőnek?
- Mondtam, hogy mindenfélével próbálkoztam! Nagyon rossz pincér voltam. Összetörtem a tányérokat. Összekevertem a rendeléseket. A végén pedig udvariatlan voltam az egyik vendéggel, és elhatároztam, hogy jobb lesz, ha kipróbálok valami mást. Már nem emlékszem, mi is volt az. Talán a színpad. Egy évig turnéztam egy utazó társulattal. Az is kemény munka volt, de legalább szerettem. Ezután következett a varrás, ami még nehezebb volt, ráadásul utáltam is. És aztán ütött be először a szerencse.
- Mi volt az?
- Találkoztam Mr. Forddal.
- És az hogy történt?
- Biztosan nem emlékszel már arra a Miss Vanderley nevű amerikai lányra, aki öt vagy hat éve Londonban járt. Az apám tanította festeni. Elképesztően gazdag volt, de nem érdekelte a pénz, mindenáron a bohémek életét akarta élni. Azt hiszem, ezért választotta éppen apámat. Állandóan a műtermében lebzselt, és összebarátkoztunk. Nos, mindazok után, ami történt velem, s

amiről az előbb meséltem neked, arra gondoltam, talán írhatnék neki, hátha tud valami állást szerezni. Megtettem, és a lány tüneményes volt velem - Audrey hangja megremegett. Az újságot lejjebb eresztette, s az immár az egész arcát eltakarta. - Azt akarta, hogy menjek el hozzájuk, és lakjam náluk, de ez nekem nem felelt meg. Megmondtam neki, hogy muszáj dolgoznom valamit. Ekkor elküldött Mr. Fordhoz, aki a családja közeli ismerőse volt, és így lettem Ogden nevelőnője.
- Jóságos ég! - kiáltottam fel meglepetésemben. - Micsoda?
Audrey erre bizonytalan hangon felnevetett.
- Nem hiszem, hogy valamirevaló nevelőnő lettem volna. Szinte semmit sem tudtam erről a hivatásról. Nekem magamnak is elkelt volna egy nevelő. De azért valahogy megbirkóztam a feladattal.
- Na de Ogden!? Ez a kis pernahajder nem idegesített halálra?
- Ó, ebben is szerencsém volt. Valahogy úgy alakult, hogy megkedvelt engem, és önmagához képest valóságos angyalként viselkedett; persze csak akkor, ha nem avatkoztam túlságosan a dolgaiba, én pedig igyekeztem nem molesztálni őt. Nagyon kesztyűs kézzel bántam vele, de Ogden békén hagyott. Ez volt életem legboldogabb időszaka.
- S amikor idehozták, te is jöttél vele mint ex-nevelőnő, hogy erkölcsi támogatásban részesítsd?
Audrey kuncogott.
- Nos, többé-kevésbé.
Egy darabig csendben ültünk megint, s aztán Audrey fogalmazta meg a mindkettőnket foglalkoztató gondolatot.
- Milyen különös, hogy itt ülünk, te meg én, Peter, annyi év után, megint együtt.
- Mintha álmodnánk.
- Mintha álmodnánk... Nagyon boldog vagyok... El sem tudod képzelni, mennyire gyűlöltem magam azért a... azért a...

- Audrey! Nem szabad így beszélned! Ne gondoljunk most erre. Különben is, az egész az én hibám volt.
Megrázta a fejét.
- Jó, akkor fogalmazzunk úgy, hogy nem értettük meg egymást.
Lassan bólintott.
- Nem, valóban nem értettük meg egymást.
- De most már értjük! Hiszen barátok vagyunk.

Nem válaszolt. Még sokáig ültünk ott csendben. Aztán - talán elmozdulhatott az újság - a fény Audrey arcára esett, és megvilágította a szemét; a látványra, ami elém tárult, egyszerre lüktetni kezdett bennem valami, mint a veszélyre figyelmeztető dob. Aztán a következő pillanatban az árnyék ismét beborította a szempárt.

Feszülten ültem, a fotel karfáját markolászva. Bizsergés futott végig rajtam. Valami történik velem. Az a különös érzés fogott el, hogy valami csodálatos, egyszersmind veszélyes dolog küszöbére értem.

Lentről felhallatszott a fiúk hangja. Az óráknak vége lett, s ezzel a mi csevegésünk is befejeződött itt a tűznél. Egy-két perc múlva valaki - Mr. Glossop vagy Mr. Abney - feltétlenül ránk tör.

Mindketten felálltunk, és akkor... Megtörtént. Talán megbotolhatott a sötétben, a lényeg az, hogy Audrey előretántorodott, majd elkapta a kabátomat, hogy megtartsa az egyensúlyát, s a következő pillanatban a karjaim között találtam.

Mindez egy másodperc műve lehetett csupán. Kibontakozott, az ajtóhoz lépett, s már el is ment.

Én meg csak álltam ott, mozdulatlanul, rémülten a felismeréstől, amely abban a másodpercben hasított belém. A fizikai kontaktus, hogy a karjaimban tartottam, egyszer és mindenkorra romba döntötte azt a rozoga lábakon álló barátság-légvárat, amelyet oly sokáig valóságosnak képzeltem.

Azt mondtam a Szerelemnek: „Eddig jöjj, és ne tovább!", de a Szerelem elsöpört engem, s hiába próbáltam megfékezni, csak annál erősebb lett. Az önámítás ideje lejárt - végre megismertem önmagam.

8. fejezet

Hogy Buck MacGinnis nem az az ember, aki hagyja, hogy megaludjon a szájában a tej egy ilyen helyzetben, világossá vált White elbeszéléséből is, ha a személyes megfigyelésem nem lett volna épp elegendő. Kétféle embertípus van a világon, az álmodozó és a tettek embere. Annak alapján, amennyit eddig sikerült megtudnom róla, Buck MacGinnist én a második típusba sorolnám. Mindennap vártam, hogy hallok felőle, de legnagyobb meglepetésemre sorjáztak a napok, és én még mindig kicsinálatlan maradtam. Mégis sejtettem, hogy előbb-utóbb eljön a perc, mint ahogy így is lett.

Frontális támadásra számítottam, nem valami bonyolult cselszövésre; de amikor az ostrom megindult, annyira frontálisra sikerült, hogy tehetetlen és béna megdöbbenéssel fogadtam. Egyszerűen hihetetlennek látszott, hogy vadnyugati események játszódjanak le a békés, vidéki Angliában, ráadásul egy olyan eldugott helyen, mint Sanstead House.

Ez is egyike volt azoknak a véget érni nem akaró, hosszú napoknak, amilyenek csak a bentlakásos iskolákban keserítik az ember életét. Az iskolai életforma ugyanis - ellentétben bármilyen más intézményével - rendkívüli módon időjárásfüggő. Itt minden kisfiú bizonyos mennyiségű csintalansággal terhelten kel ki az ágyból reggelente. Ezt a mennyiséget a nap folyamán le kell dolgoznia ahhoz, hogy aztán egészséges álomba merülve tölthesse az éjszakát. Ezért van, hogy a tanárember olyan türelmetlenül várja a nyári időszakot, amikor is az órák közötti

szünetet a szabadban tölthetik a csemeték. Nincs is szemet gyönyörködtetőbb látvány a magániskolái tanár számára, mint amikor a gyermekek minden indulatukat a napfény áztatta parkban élik ki.

Ezen a bizonyos napon már korán reggel eleredt a hó, és bár a gyerekek mit sem élveztek volna jobban, mint kimenni és a friss szűzhóban meghemperegni, nem tehették, mert Mr. Abney szigorúan megtiltotta. Egyetlen iskolaigazgató sem nézi szívesen, amint a rábízott kis pernahajderek megfázást vagy tüdőgyulladást szednek össze, és Mr. Abney kiváltképp határozott volt e tekintetben. A Buck MacGinnis éjszakai látogatása után kitört szaturnália következtében ugyanis három lord, két baronet és egy képviselő gyermeke esett ágynak. Mindezek tetejébe maga Mr. Abney is vizenyős szemekkel nyomta az ágyat napokig, miközben átható tenorja rekedt krákogássá csöndesült. Nem csoda hát, ha néminemű előítélettel viseltetett a hóban hancúrozás mint közkedvelt gyermeki elfoglaltság iránt.

Következésképpen Glossop és én kénytelenek voltunk megkísérelni, hogy rendet tartsunk a fiúhorda körül, noha egyetlen diáknak sem nyílt lehetősége fölös energiái levezetésére. Arról, hogy Glossop miként boldogul, volt némi elképzelésem. Abból ítélve, hogy jómagam csaknem belerokkantam a munkába, pedig általában sikerült különösebb erőfeszítés nélkül kordában tartanom a diákokat, arra következtettem, hogy Glossopnak sem lehet könnyű dolga. Osztályterme az enyémmel átellenben, a hall túlsó felén helyezkedett el, de őrjöngése és fortissimóba emelkedő hangja áthallatszott hozzánk.

Végül úgy-ahogy csak átrágtuk magunkat ezen a napon is, és mire elérkezett az esti készülődés ideje, a fiúk viszonylagos csendbe süppedtek, amikor a bejárat előtt egy nagy autó

motorjának hangja búgott fel, s hamarosan megszólalt a csengő is.

Emlékszem, hogy akkor nem tulajdonítottam ennek jelentőséget, azt gondoltam, hogy valaki a szomszédságból jött látogatóba, vagy - tekintettel a késői órára - egy autós társaság tévedt el a környéken, és az utat akarják megtudakolni Portsmouth-ba vagy Londonba. Ilyesmi máskor is megesett már, mivel Sanstead House környékét szövevényes mellékutak szegélyezték, nem volt nehéz errefelé eltévedni. Ha az osztályom hagyta volna, ügyet sem vetek az egészre. De a gyerekeknek pont kapóra jött ez a kis intermezzo, hogy a napi rutin monotóniáját kissé megszakítsa. Üvöltve örvendeztek a kis változatosságnak.

Egy hang így szólt:

- Kérem, tanár úr, egy autó van odakint!

Mire én (szigorú hangon):

- Igen, hallom, hogy van egy autó odakint. Gyerünk, csináld a dolgodat!

Különböző hangok:

- Uram, vezetett már autót? Uram, nekem Húsvétkor apukám megengedte, hogy vezessek. Uram, mit gondol, ki jöhetett?

Egy magányos géniusz hangja (a motort utánozva):

- Br-brrr! Brrrrr! Br-brrr!

Már azon a ponton voltam, hogy elégteleneket kezdjek osztogatni (az igazgató példáját követve), amikor egy fura zaj megakasztott ebbéli igyekezetemben. A zaj a bejárati ajtó kinyitását követően hangzott fel. Hallottam White lépteit az előtérben, majd a zár nyitását, és aztán ezt a bizonyos hangot, amit sehogyan sem tudtam azonosítani. Az osztályterem zárt ajtaja ugyan letompította, mégis hallható volt. Egy zuhanó test puffanásához hasonlított, de tudtam, hogy az semmiképpen sem

lehet, hiszen a békés Angliában a komornyikok nem dőlnek el hatalmas puffanást hallatva.

Az osztályom, mely izgatott kíváncsisággal követte az eseményeket, nagyszerű beszédtémára lelt ebben a fejleményben.

- Tanár úr, maga is hallotta? Mi volt ez, uram?
- Hallotta ezt, tanár úr?
- Mit gondol, uram, mi történhetett?
- Csend legyen! - kiáltottam. - Lesztek mindjárt...

Sietős léptek hallatszottak kintről, majd kitárult az ajtó. A küszöbön pedig ott állt egy alacsony, tagbaszakadt férfi autóskabátban és -sapkában. Arca felső harmadát egy fehér vászonkendő takarta el, amelyen lyukat vágott, hogy kilásson rajta. A kezében egy Browningot tartott.

Ha engem kérdeznek, meggyőződéssel vallom, hogy amennyiben megengednék a tanárnak, hogy fehér álarcot viseljen és automata pisztolyt tartson magánál, az iskolában gyerekjáték lenne a rendteremtés. Abban a szent pillanatban ugyanis olyan csend borult az osztályra, amilyet a legvadabb elégtelen-ígérgetés sem tudott soha produkálni. Ahogy a látogató felé fordultam, a szemem sarkából láttam, hogy a fiúk szeme majd kiesik elragadtatásukban, miszerint végre megvalósulni látják az ifjúsági kalandregények által gerjesztett legvadabb álmaikat. Későbbi tudakozódásom során kiderült, hogy egyikük sem érzett egy csipetnyi félelmet sem. Annál sokkal izgalmasabb volt az eset. Hiszen szórakoztatásukra megelevenedett a vasárnapi újság képregény-melléklete, nem volt hát vesztegetni való idejük holmi félelemre.

Én viszont földbe gyökerezett lábbal álltam ott. Autós banditák rettegésben tarthatják, mondjuk, Franciaországot, desperádók feltartóztathatnak vonatokat Amerikában, de ez itt a békés Anglia! Még az a tény sem tette hihetőbbé a dolgot, hogy Buck

MacGinnis szabadon járkál a szomszédságban. Magamban a Buck-kal folytatott pengeváltásomat a sötétséggel és a faluba vezető úttal kötöttem össze. Úgy képzeltem el a támadását, hogy az út mentén lesben állva, esetleg az iskola parkját kutatva várakozik a zsákmányára. De a legaggodalmaskodóbb rémlátomásaimban sem gondoltam volna, hogy egyszerűen becsenget a bejárati ajtón, és a saját osztályomban szegezi rám a pisztolya csövét!

Mégis ez volt számára a legkézenfekvőbb és legegyszerűbb megoldás. Mivel autóval érkezett, a sikert már a markában érezhette. Sanstead House tökéletesen elszigetelten áll a birtokon. Több száz méteres körzetben nincs egyetlen rozoga viskó sem. A Badlanden lerobbant vonat sincs jobban elzárva a külvilágtól.

Gondolják csak meg, mily különösképpen tehetetlen és gyámolatlan az iskola egy ilyen helyzetben! Az ilyen intézményt a szülők bizalma tartja fenn, bizonytalan létét a legkisebb szellő is lerombolhatja. Mindent, ami itt történik, a lehető legnagyobb diszkréciónak kell öveznie. Nem hiszem, hogy Buck MacGinnis végiggondolta volna tettének minden vonatkozását, de ha Napóleon lett volna, akkor sem cselekedhetett volna ennél körültekintőbben. Ha ugyanis egy vidéki kúriát álarcos rablók támadnak meg, a tulajdonos felverheti az egész környéket segítségért, hogy üldözőbe vegye a támadót. De egy iskola igazgatójának a fejében meg sem fordulhat ilyesmi, sőt, éppen az ellenkezőjét kell tennie. Az ő szempontjai szerint minél kevesebben szereznek tudomást az esetről, annál jobb. A szülők hirtelen haragú emberek, és hirtelen döntéseket hoznak. Lehet felőlük akár ideális iskolaigazgató valaki, ha egyszer kapcsolatba keveredik egy ilyesfajta melodrámával, a szülők szemében elveszett ember lesz. Apu, anyu nem kérdez, ahhoz ugyanis túlságosan rémültek szegények. Lehet, hogy az aranyhajú

gyermek a legjobb nevelést kapja, ha azonban az iskolában bekötött arcú rablók hadonásznak Browning pisztolyokkal, akkor a tudásnak e szentélye sem megfelelő a számára, rögvest elviszik onnan. Persze, az iskolaigazgatók nagy szerencséjére az ilyesfajta látogató meglehetősen ritka a tanintézményekben. Valójában, úgy hiszem, Buck MacGinnis vállalkozása az első volt a maga nemében.

Ahogy mondtam, nem hiszem, hogy Buck, aki sokkal inkább a tettek, mintsem az intellektus embere, mindezt ilyen formában végiggondolta volna. A szerencsére bízta magát, és Fortuna mellé állt. Szóba sem jöhetett tehát a környék felverése. Ellenkezőleg, úgy sejtettem, Mr. Abney teljes arzenálját latba vetve igyekszik majd eltussolni az ügyet, s mindent megtesz azért, hogy ne jusson az eset az újságírók fülébe.

A pisztolyos ember megszólalt. Észrevett engem - a kandallónak háttal, az ajtóval párhuzamosan álltam -, éles fordulatot tett, és rám szegezte a fegyvert.

- Fel a kezekkel, haver!

Nem Buck MacGinnis hangján beszélt. Feltettem a kezem.

- Hé! Melyik az Aranyrögöcske?

Félig az osztály felé fordította a fejét.

- Melyikőtök Ogden Ford?

Az osztály mukkanni sem tudott. Továbbra is csend volt.

- Ogden Ford nincs itt - mondtam.

Látogatónkban nem volt meg az egyszerű hit, mi annyival többet ér, mint megannyi normann vér. Egy szavamat sem hitte. Anélkül, hogy a fejét egy milliméterrel is elfordította volna, hatalmasat füttyentett. Kívülről futó léptek hallatszottak, majd belépett egy másik, alacsony, tagbaszakadt ember.

- Nincsen a másik szobába' - jegyezte meg a jövevény. - Pedig átfésű'tem.

Ez viszont már kétségkívül Buck volt, a régi barát. Ezer közül felismertem volna jellegzetes hangját.
- Ez a pasas itten áztat állí'jja, hogy itten sincsen. Erre mit mondasz?
- Nécsak, hát ez Sam! Hogy ityeg, Sam? Örű'sz, hogy lácc minket, Sam? Mos' má' mink is benne vagyunk a buliba'. Miccósz?
Szavai nem maradtak hatástalanok kollégájára.
- Ez télleg Sam? Nocsak, hadd vergyem szét a fejét - kurjantotta szenvedélyesen, előrelépett, és vadul hadonászott előttem a szabad kezével. Nyilvánvaló, hogy Sam szerepében nem sikerült megszerettetnem magam. Még soha életemben nem láttam, hogy valaki ennyi dühöt préselt volna bele néhány keresetlen szóba.
Megkönnyebbülésemre Buck nem értett vele egyet. Nagyon kedvesnek találtam ezt a részéről.
- Haggyad abba! - vetette oda kurtán.
A másik abbahagyta. Ez abban nyilvánult meg, hogy leeresztette a kezét. De azért a pisztolyt továbbra is rám fogta. Mr. MacGinnis folytatta a megkezdett procedúrát.
- No akko', Sam. Elő a farbáva'. Hol van a Rögöcske?
- Nem Samnek hívnak - közöltem. - Letehetem a kezem?
- Naná, ha aztat akarja, hogy szétlőjem a fejit!
Ezt nem akarhattam. Továbbra is felemelt kézzel álltam hát.
- No akko', Sam - erősködött újra MacGinnis. - Hol van a Rögöcske?
Valamit válaszolnom kellett. Úgy látszott, nem tekinthető kielégítő feleletnek a tiltakozásom a Sam elnevezés ellen.
- A napnak ebben a szakában általában Mr. Glossop foglalkozik vele.
- Ki a fene az a Glossop? Az a tésztaképű pasas a másik szobába'?
- Pontosan. Igen korrekt módon írta le.

- Hát ottan nincsen. Átfésű'tem az egészet. Na, ne nézze' má' hülyének, Sam. Ki vele, hol van?
- Sajnos, nem tudom megmondani, hogy pillanatnyilag hol tartózkodik - mondtam, igyekezve szabatosan kifejezni magam.
- Ne má'! Hadd mossak be neki egyet! - könyörgött a pisztolyos, aki, mondhatom, egyáltalán nem volt szeretetreméltó ember. Az ilyennel sohasem tudnék összebarátkozni.
- Fejezzed má' be, megmon'tam! - dörrent rá Mr. MacGinnis.
A másik ismét visszakozott, de látszott rajta, hogy nagyon nehezére esik így tenni.
- Eldugtad valahova, mi, Sam? - faggatott tovább Mr. MacGinnis. - De engemet nem versz át. Átfésülöm eztet a kócerájt a pincétő' a padlásig, ha kell, sűrű fésüve', és megtalálom.
- Feltétlenül tegye azt. Ne hagyja, hogy feltartóztassuk.
- Te? Te nem fogol, mer' szépen velem gyössz.
- Ha úgy kívánja, a legnagyobb örömmel.
- Aztán haggyad má' eztet a kényeskedő dumát, haver! - üvöltött rám Buck, hirtelen feltámadt dühvel. - Beszéjjé' úgy, mint egy rendes férfiember. Álldogá'sz ottan, és nyomod itten nekem eztet a piperkőc dumát. Elég legyen ebbő'!
- Na, még mindig nem moshatok be nekije egyet? - nyafogta a pisztolyos szívszaggatóan. - Miér nem verhetem szét a pofáját?
Megítélésem szerint a kérdés kimondottan ízléstelen volt. Buck fittyet se hányt rá.
- Na, aggyad csak ide aztat a fegyvert! - szólt, és kivette a Browningot a társa kezéből. - No, akko' Sam, gyössz velem vagy nem?
- Bármit örömmel megteszek, amit csak óhajt, Mr. MacGinnis - feleltem -, de...

- Na, akkó' kifelé! - nyögte undorodva Buck. - De mozdújjá', mintha é'né! Végigjárjuk eztet a kócerájt. Aszittem, több eszed van anná, mint hogy jáccadozzá' itten velem, amikó' úgyis tudod, hogy enyimé a buli. Te itten...

Nyilalló fájdalmat éreztem a vállamban, ezért muszáj volt félbeszakítanom.

- Bocsánat, egy pillanatra - kezdtem. - Leengedném a kezem. Teljesen begörcsölt.

- Csak aztat próbájjad meg, lukat fúrok a fejedbe.

- Ahogy óhajtja. De én fegyvertelen vagyok.

- Lefty - szólt oda a partnerének -, motozzad má' meg, nincs-e nála valami.

Lefty hozzám lépett, és tudományos módszerességgel végigtapogatott. Közben mogorván dünnyögött a bajusza alatt. Azt hiszem, ilyenformán testközelbe kerülve a kísértés, hogy végre bemosson nekem, nagyobb volt, mint amit el tudott viselni.

- Nincsen nála puska - jelentette végül bánatosan.

- Akkó' leteheted - könyörült meg rajtam Mr. MacGinnis.

- Köszönöm - sóhajtottam.

- Lefty, te maraggyá' itten, és vigyázzá' a kölkekre. Na, gyerünk, Sam!

Kiléptünk a folyosóra, két főből álló menetünket jómagam vezettem. Buck közvetlenül mögöttem lépkedett, olykor-olykor figyelmeztetőn belém bökve hűséges fegyverét.

Az első dolog, ami a szemem elé került, amikor az előtérbe értünk, egy test volt, amely a bejárat előtt hevert. A lámpa fénye az arcába világított, s azonnal láttam, hogy White az. Kezét-lábát megkötözték. Megkönnyebbüléssel észleltem, hogy izeg-mozog, ki akarja magát szabadítani. A zajnak, amelyet az események kezdetén hallottunk, a zuhanó test puffanásának az utóbb történtek fényében baljós előjelként kellett volna hatnia.

Mindazonáltal jó volt tudni, hogy White életben van. Később az is kiderült, hogy esetében sikerrel alkalmazták a homokzsákos módszert. Abban a másodpercben, hogy kinyitotta az ajtót, leütötték és elkábították.

Glossop osztályterme mellett egy maszkos ember álldogált a falnak támaszkodva. Alacsony volt, és tagbaszakadt. Úgy látszik, a Buck MacGinnis-féle bandába csak ilyen alkatú tagokat vesznek fel. Külsőre akár mindannyian ikrek is lehettek volna. Ennek az embernek viszont - hogy valami egyéni jellegzetességet is említsek - bozontos, vörös bajusza is volt. Szivarozott, és úgy festett, mint a két megvívott csata közt megérdemelt pihenését töltő harcos.

- Hello! - köszönt, ahogy a közelébe értünk. Hüvelykujjával a terem felé bökött. - Bezártam őket. Micsiná'sz, Buck? - biccentett felém egykedvű fejmozdulattal.

- Végigjárjuk eztet a lebujt - adta meg a magyarázatot Mr. MacGinnis. - Ottan sincsen a kölök. Szedd a lábad, Sam!

- Sam? Ez itten Sam? Juhé, hadd mossak be nekije egyet!

Kevés dolog tűnt számomra e kis epizódban figyelemre méltóbbnak, mint Mr. MacGinnis bandájának egyöntetű ízlése velem kapcsolatban. Ezek a férfiak, akik más témákban nagy valószínűséggel a vélemények széles skáláján mozognak, ebben az egyben teljes nézetazonosságot élveztek. Mindnyájan szerettek volna engem fizikailag bántalmazni.

Ámde Buck-nak más fronton volt szüksége rám. Idegenvezetőnek kellettem, és nem biztos, hogy megfelelően teljesítettem volna, ha enged emberei unszolásának, és hagyja kiverni belőlem a szuszt. Bár egy jottányival sem érzett irántam gyengédebben, mint partnerei, nem engedhette, hogy személyes érzelmei befolyásolják az üzletet. Teljes erejével a felfelé vezető útra koncentrált, olyan ünnepélyes komolysággal,

mint a fiatalember a versben, aki vitte a lobogót, s rajta kiváló jelszavát.

Röviden odavetette kollégájának, hogy fogja be - amit az meg is tett -, majd noszogatni kezdett a pisztollyal, hogy induljak már. A bajuszos visszadőlt előbbi pozíciójába, csüggedten támasztotta tovább a falat. Kiábrándultan szivarozott, miközben mi ketten mentünk felfelé a lépcsőn, s megkezdtük az emeleti szobák inspekcióját.

Itt volt mindjárt Mr. Abney dolgozószobája és két hálóterem. A dolgozó üres volt, a hálószobákban pedig épp az a három fiú feküdt, akik Buck MacGinnis éjszakai látogatását követően betegedtek meg. Meglepetésükben felvisítottak, hogy tanárukat ilyen kétes társaságban kellett viszontlátniuk.

Buck csalódottan szemlélte őket. Én pedig úgy álltam ott, mint az ügynök, aki a vásárlót kíséri körbe az áruminták között.

- Gyerünk tovább! - morogta Buck.
- Ezek közül egyik se jó?
- Na, szedd a lábad, Sam!
- Igazán hívhatna Sammynek, már olyan régen vagyunk jóbarátok!
- Ne pimaszkoggyá velem! - szólt rám barátságtalanul. Azzal továbbindultunk.

A legfelső szint még az első emeletnél is kihaltabbnak bizonyult. Egy lélek sem volt a hálótermekben. Ezeken kívül pedig csak Mr. Abney hálószobája volt ezen a szinten, és ahogy az ajtaja elé értünk, egy kihallatszó fájdalmas tüsszentés árulkodott lakója határtalan szenvedéseiről. A hang velejéig megrázta Buck-ot. Úgy tapadt az ajtóra, mint egy kotorékeb.

- Ki van odabe? - követelt azonnali választ égető kérdésére.
- Csak Mr. Abney. Jobb, ha nem zavarjuk. Csúnyán megfázott.

Buck teljesen félreértette a munkaadóm iránt érzett szerető gondoskodásomat. Hirtelen izgatott lett.

- Nyissad ki aztat az ajtót! - kiáltotta.
- Nagyon meg fogjuk rémiszteni szegényt.
- Gyerünk má'! Nem hallottad, mit mon'tam?

Én mindenkor mindenkinek engedelmeskedem, aki Browning pisztolycsövet bök a hátamnak. Most is kinyitottam az ajtót - persze az illemszabályokat betartva, előtte kopogtattam -, és kis menetünk bemasírozott Mr. Abney-hez. Náthás munkaadóm hanyatt feküdt az ágyon, szemét a plafonra szegezve, s beléptünkkor sem változtatott a pozícióján.

- Iged? - mondta orrhangon, és eltűnt hatalmas zsebkendője mögött. Ekkor távoli robbanás hallatszott, és az ágynemű földrengésszerű hánykolódásából arra következtethettünk, hogy újabb tüsszögési roham kapta el Mr. Abney-t.

- Rendkívül sajnálom, hogy zavarnom kell önt, uram - fogtam hozzá, miközben Buck, még mindig a tettek embere, a szócséplés iránti megvetéssel elviharzott mellettem, és pisztolya csövével döfködni kezdte az ágyneműnek azt a részét, amely alatt feltehetően Mr. Abney alsó bordái tartózkodtak, s közben egyetlen egy szó hagyta el az ajkát.

- Azannya!

Mr. Abney úgy ült fel, mint egy keljfeljancsi, még tán azt is mondhatnánk, felszökkent. S ekkor megpillantotta Buckot. Még csak halvány elképzelésem sem lehet, mit érezhetett szegény ebben a percben. Olyan ember volt, aki kora gyermekkorától fogva csendes életet élt, a maga magszokott rendje szerint. Olyasmit, mint Buck, csak akkor látott, ha látott egyáltalán, amikor egy-egy kiadós vacsora után rémálmai voltak. Buck, ez a New York-i „úriember" még a megszokott öltözékében is elborzasztó látványt nyújtott, hát még olyan extrákkal megspékelve, mint a maszk és a pisztoly! Az arcára kötözött förtelmesen mocskos vászonkendővel maga volt a két lábon járó lidércnyomás.

Mr. Abney szemöldöke a feje búbjára csúszott, álla pedig majd a mellkasáig esett le. A fekvéstől egyébként is kócos haja az égnek állt. Szeme úgy ugrott ki üregéből, mintha egy csiga tapogatóin ülne. Megbűvölten bámulta Buck-ot.

- Mit bámul itten? Nem múzeumba' van. Hol van a Ford-kölök?

Jómagam megszoktam már Mr. MacGinnis beszédmodorát, s e mostani megszólalása már szinte tisztának és artikuláltnak tűnt fel előttem. De ezzel csak magam voltam így, és hízelgő véleményem távol járt az igazságtól. Valójában Buck úgy beszélt, mint akinek valami ormótlanul nagy tárgy van a szájában, ami igencsak megnehezítette új ismerősei számára a mondandója értelmezését. Mr. Abney-nek láthatóan ez nem is sikerült. Továbbra is tehetetlenül hápogott, egészen addig, amíg egy jókora tüsszentéssorozat fel nem oldotta a felgyülemlett feszültséget.

Egy tüsszögő ember kihallgatása csak igen lassan hozza meg a várt eredményt. Buck rosszkedvűen várta Mr. Abney ágya mellett, hogy elmúljon a roham. Eközben én az ajtónál álldogáltam. Míg arra vártunk, hogy Mr. Abney abbahagyja a tüsszögést, először jutott eszembe valami értelmes gondolat arra nézvést, hogy mit kellene tennem, amióta csak Lefty az osztályomba lépett. Felteszem, azért, mert eddig a percig agyamat valósággal megbénította az események irracionalitása és váratlan bekövetkezése. Az engedelmesség látszott eddig az egyetlen lehetséges viselkedésnek, amivel körbevezettem Buck-ot a házban, s hallgattam, amint megpróbálja kiszedni Mr. Abney-ből az információt. Akinek az életében még nem fordult elő ilyesmi, arra egy nekiszegezett Browning hipnotikus hatása általában ellenállhatatlannak bizonyul.

De most, hogy ideiglenesen megszabadultam a fegyver kényszerítő erejétől, ismét képes lettem rá, hogy használjam az eszem. És az agyam, mintha csak a korábbi bénultsága miatt

elvesztegetett időt akarná behozni, szédült gyorsasággal járt. Remek tervet gondoltam ki.
Egyszerű, de elképzelésem szerint igen hatékony tervet. Buck-kal szemben előnyben voltam, mivel én tökéletesen ismertem Sanstead House-t, ő pedig egyáltalán nem. Ha jól indítok, Buck hiába vesz üldözőbe. Ezért körültekintően láttam neki.

Buck-nak nem tűnt fel, hogy taktikai hibát követett el, amikor hagyta, hogy az ajtónál maradjak. Talán túlságosan is bízott a pisztoly bénító erejében. Még csak nem is figyelt rám.

A következő pillanatban a villanykapcsoló után nyúltam, és a szoba azonnal sötétbe borult. Az ajtó mellett állt egy szék. Megragadtam, és Buck felé dobtam, majd kivágtam az ajtót, és amilyen gyorsan csak tudtam, rohanni kezdtem.

Nem céltalanul futottam. A dolgozószoba felé vettem az irányt. Ahogy korábban említettem már, ez az első emeleten volt. Ablaka egy pázsitos sávra nézett a kertben, amely egy bozótosban végződött. Az ugrás nem lesz valami kellemes, de mintha rémlett volna, hogy az ablakhoz közel fut a ház falán egy lefolyócső, s ha nem, hát akkor sem vagyok abban a helyzetben, hogy egy-két horzsolás, amit e vállalkozással szerezhetek, elriasszon. Természetesen tudtam, hogy nagy veszélybe sodrom magam. Ha Buck bejárja a házat, és nem találja meg az Aranyrögöcskét, mint ahogy jó okom volt feltételezni, hogy nem fogja, akkor kétségkívül leveszi rólam a kezét, hiszen a védelmét csak addig terjesztette ki rám, míg idegenvezetőként a segítségére voltam. Az ostromló csapatok minden frusztrált dühe rám ömlik majd. Saját biztonságuk józan mérlegelése nem fogja őket visszatartani. Ha valaha valaki is előre látta a jövendőt, hát én most láttam a magamét. Az egyetlen esélyem az, ha kijutok a parkba, ahol a sötétség miatt lehetetlenné válik az üldözés.

Ez a meccs pillanatok alatt eldől, és úgy számítottam, hogy Buck-nak csak ennyi idő kell, hogy átjusson az akadályként elédobott széken, és elérje az ajtó kilincsét.

Igazam is lett. Épp hogy csak elértem a dolgozószobát, amikor a hálószoba ajtaja kivágódott, üvöltés harsant végig a házon, és lábak dobogtak a lépcsőn. A lenti előtérből az üvöltésre érkező válaszok felajzott kérdések voltak csupán. Buck segítői készségesnek mutatkoztak, de nem értettek semmit. Határozott utasítás hiányában nem szívesen hagyták volna el őrhelyüket, márpedig Buck ordítozása, ahogy csattogott lefelé a csupasz lépcsőn, kivehetetlen volt.

Még mielőtt sikerült volna megérteniük egymást, én már a dolgozószoba bezárt ajtaja mögött voltam, és felpattantam az ablakpárkányra.

Az ajtó kilincse reccsenve fordult. Hatalmas volt kint a ricsaj. Egyszer csak az ajtó táblája egy rúgástól ripityára tört, s kerete némán lengedezett a zsanérján.

S ekkor, azt hiszem, életemben először, pánikba estem, elfogott a puszta, vak félelem, ami kiöli az emberből az ésszerű gondolkodás írmagját is. Heves hullámban söpört végig rajtam az a bénító iszonyat, ami csak rémálmokban tör az emberre. És valóban, az egész kifejezetten álomszerű volt. Kívülről láttam magam, figyeltem, ahogy felhorzsolt kézzel húzom-vonom és taszigálom a csukott ablakot, amely sehogy sem akar kinyílni.

III.

A száját jártató, haszontalan kritikus, aki távolról kedvére figyeli az eseményeket, hajlamos rá, hogy alulértékelje a sietségnek és az idegességnek az emberi agyra kifejtett hatását. Ő persze mindenkor higgadt és objektív. Pontosan látja, mit kellett

volna tenni, hogyan, milyen óvintézkedésekkel lehetett volna elkerülni a bekövetkező katasztrófát.

Biztos vagyok benne, hogy rövid úton megoldotta volna azt a nehéz helyzetet is, amelybe most kerültem. Hiszen nevetségesen egyszerű, kézenfekvő volt a megoldás. Én azonban, sajnos, szinte eszemet vesztettem, és egy pillanatra nem is voltam gondolkodó lény. Ezért aztán végül is nem a lélekjelenlét, hanem a vakszerencse volt, ami kimentett szorult helyzetemből. Abban a pillanatban, amikor az ajtó az erőszak hatására lovagiasan megadta magát, ujjaim megcsúsztak és beleütköztek egy csappantyúba az ablakon. Azonnal beláttam hát, mi volt az oka, amiért oly elkeseredetten, mégis hiába próbálkoztam az ablak kinyitásával.

Visszapattintottam a zárat, és immár erőfeszítés nélkül felnyílt a tolóablak. Jeges szél csapott be a szobába, hópelyheket kergetve a levegőben. Az ablakpárkányon álltam, és a mögöttem felhangzó robaj arról árulkodott, hogy az ajtó nem állja már többé a támadók útját.

A külső párkányon felhalmozódott hó átáztatta a nadrágomat, ahogy kimásztam, de nem törődtem vele. Ugrásra készen álltam egy másodpercig. S ekkor fülsiketítő robbanás hallatszott a szoba felől, és abban a pillanatban éreztem, hogy valami úgy égeti a vállamat, mintha tüzes vasat nyomtak volna neki. Felüvöltöttem a fájdalomtól, és egyensúlyomat vesztve lezuhantam. Szerencsémre az ablak alatt burjánzó babérbokor felfogta az esésemet, különben agyonzúztam volna magam. Tehetetlenül zuhantam bele, ha ilyen esés után a sima, fagyos gyepen landolok, minden porcikám összetörik. A következő percben már talpon voltam, reszketve és összevissza horzsolva, de olyan dühösen, ahogy még soha. A zuhanás élménye, amely egy pillanattal korábban még minden érzékemet lefoglalta, és az összes evilági gondolatot kiverte a fejemből, azonnal elillant.

Kész voltam bármilyen vad viadalra. Úgy is mondhatnám, elöntött a harci vágy. Élénken emlékszem magamra, ahogy ott állok, s miközben csendesen, jeges hópelyhekben hullik rám a hó, én az öklömet rázom az ablak felé. Két üldözőm hajolt ki rajta, a harmadik pedig mögöttük pattogott, mint a kíváncsiskodó, aki elől a tömeg eltakarja a közúti balesetet. Én meg ahelyett, hogy örültem volna a megmenekülésemnek, azt kívántam, bárcsak volna rá valami mód, hogy nekik ronthassak, s bosszút álljak. Nem látszottak előkészületeket tenni az imént nekem kínálkozó, rövidebb, ám egyben rögösebb út igénybevételére. Mintha vártak volna valamire. Hamarosan kiderült, mire. A bejárat felől rohanó léptekre lettem figyelmes. S amikor a csikorgó zaj eltompult, azt is kikövetkeztettem, hogy az illető letért az útról, és már a gyepen halad. Visszahúzódtam hát a bokrok közé, és vártam.

Koromsötét volt, ezért nem kellett attól tartanom, hogy megláthatnak. Az ablak fénye sem világított rám, kívül álltam a fény körén.

A futó férfi lassította a lépteit, és pont előttem állt meg. Rövid párbeszéd következett.

- Nem látod?

A kérdező nem Buck volt, de aki a választ adta, már annál inkább. S amikor rájöttem, hogy a tőlem karnyújtásnyira álló férfi, akire szándékomban állt sötét búvóhelyemről váratlanul ráugrani, és a Gondviselés jóvoltából a nyakát úgy megtekerni, mint egy dugóhúzót, nem holmi senki kis beosztott, hanem maga a főnök: Buck MacGinnis, olyan öröm töltött el, hogy alig tudtam magamban tartani.

Visszatekintve ma már inkább sajnálom Mr. MacGinnist. Nem volt jó ember, a beszédstílusa is elviselhetetlen, a modora még annál is rosszabb. S habár kétségkívül megérdemelte a sorsát, szerencsétlen volt: rosszkor tartózkodott rossz helyen. A pánikot

követő felajzottságom, tetézve a vállam sajgásával, összevissza horzsolt arcom fájdalmával, a nyirkos ruhámmal, és azzal, hogy majd megfagytam, olyan végtelen dühöt váltott ki belőlem, olyan ellenállhatatlan vágyat ébresztett bennem, hogy valakit megüssek, bántalmazzak, ami ritkán tör ilyen erővel máskülönben békés emberekre. Egyszerűen fogalmazva: égett bennem a harci vágy, és úgy éreztem, Buck-ot az ég küldte, hogy kiélhessem rajta ezt a sürgető késztetést.

Odáig jutott mindössze a válasszal, hogy: - Nem, nem lá... - amikor lecsaptam rá.

Olvastam régebben a jaguár ruganyos ugrásáról, és futballmeccseken is láttam már kiváltképp figyelemreméltó vetődéseket. Nos, az én ugrásom e kettő mesteri elegye volt. Mr. MacGinnist a derekánál kaptam el, és miközben mindketten a földre zuhantunk, üvöltése valóságos zene volt füleimnek.

De milyen igaz is a latin mondás: Surgit amari aliquid. Az élvezet sohasem teljes. Mert mindig közbejön valami. A tervnek, amit sietve összeeszkábáltam magamban, Mr. MacGinnis feldöntése csak egyetlen aprócska eleme volt, a bevezető csupán. Számos dolgot szerettem volna még vele csinálni, miután ledöntöttem a lábáról. De, fájdalom, ez már nem adatott meg nekem. Ahogy kezemet a torkára tettem, szemem sarkából észleltem, hogy az ablak fényét eltakarja valami. Egy tömzsi alak imbolygott az ablakpárkányon, ahogy az imént én magam tettem, majd cipőjével a falat kaparta, ahogy megpróbált leereszkedni az ugráshoz.

Vannak pillanatok, amikor a legélvezetesebb elfoglaltságnak is véget kell vetni. Sajgó szívfájdalommal vettem búcsút Mr. MacGinnistől, hiszen épp csak most kezdtem el revansot venni rajta, de nem volt mit tenni. A következő percben leérkezik hozzánk a szövetségese, mint valami homéroszi istenség, aki

lecsap a felhők közül, és nem volt bennem elég elszántság ahhoz, hogy az így létrejövő túlerővel szembeszálljak.

Feltápászkodtam - Mr. MacGinnis fura mód nyugodtan feküdt mindez idő alatt -, és mire az erősítés talajt fogott, visszaugrottam a sötét bokrok közé, és ezúttal nem tétováztam tovább. Harci vágyamat bizonyos mértékig kiéltem Buck lerohanásával, és elégedettséggel töltött el az is, hogy méltósággal sikerült biztonságba helyeznem magam.

Széles kerülőt téve átvágtam az úton, és a bokrok között osonva megközelítettem a bejárat előtt veszteglő autót, amelynek motorja még mindig lágyan zümmögve járt. Kíváncsi voltam, mi lesz az ellenfél következő lépése. Az valószínűtlennek látszott, hogy átfésüljék a parkot utánam kutatva. Úgy képzeltem, hogy a vereséget belátva és elismerve visszavonulnak oda, ahonnan jöttek.

És megint igazam lett. Nem is kellett sokáig várnom. Hamarosan egy kis csoport jelent meg az autólámpa fényében. Négyen voltak. Hárman a lábukon jöttek, az éktelenül káromkodó negyediket a karjukon keresztbe fektették, mintha hordágyon cipelnék.

Az autó sofőrje, aki eddig mozdulatlanul ült a volán mögött, a zajra hátrafordult.

- Megcsíptétek?

- Nem csíptünk meg semmit! - felelte a három közül az. egyik kedvetlenül. - A Rögöcske nincs is itten, csak Samet akartuk e'kapni, hogy kicsinyájjuk, de nem sikerű't, szegény Buck meg megkapta a magájét tőlle.

Értékes terhüket az autó hátsó ülésére fektették, ketten bemásztak mellé, a harmadik pedig beült a sofőr melletti ülésre. Buck közben egyfolytában káromkodott.

- Buck a lábát törte - világosította fel a sofőrt a mellette ülő.

- A pokolba! - szisszent fel az.

Egy kezdő színész, megkapván élete első vastapsát, nem érezhet hevesebb örömöt, mint én, amikor e szavakat meghallottam. Érheti az embert az életben persze nagyobb dicsőség is, mint hogy eltöri egy rabló lábát, ám ebben a pillanatban jómagam ilyesmit elképzelni sem tudtam. Erővel kellett magam visszatartanom attól, hogy ordítva ujjongjak győzelmem felett.

- Na indujjunk! - mondta az elöl ülő.

Az addig lágyan búgó motor felbőgött. Az autó megfordult, és növekvő sebességgel haladt végig a kapuhoz vezető úton. Én meg lesöpörtem a havat a kabátomról, és a bejárat felé indultam.

Amint a házba értem, az első dolgom volt, hogy kiszabadítsam White-ot. Ugyanott feküdt, ahol utoljára láttam. Nem sikerült hát kibogoznia a csuklóját és bokáját szorosan tartó kötelet. Tompa zsebkésemmel tudtam csak a segítségére sietni, de végül sikerült megszabadítanom. Merev mozdulatokkal tápászkodott fel, és némán dörzsölte sebesült tagjait.

- Elmentek - közöltem.

Bólintott.

- Homokzsákkal ütötték le?

Újfent bólintott.

- Eltörtem Buck lábát - tettem hozzá szerény büszkeséggel hangomban.

Hitetlenkedve nézett rám. Röviden elmeséltem a kalandomat, és amikor ahhoz a részhez értem, hogy rávetődtem Buck-ra, White arcán huncut mosoly jelent meg. A sebesülés Buck szempontjából fájdalmas lehetett ugyan, de mások számára bizony öröm forrása volt. White például végtelen lelkesedést mutatott, amikor beavattam a részletekbe.

- Na, ez legalább egy darabig távol tartja Buck-ot - jegyezte meg. - Azt hiszem, most egy-két hétig nem hallunk felőle. Én

mondom, ez a legjobb gyógyír a fejfájásra, amit az ütéstől elszenvedtem.

Megdörzsölte a púpot, amely kikandikált a haja alól. Cseppet sem lepett meg a lelkesedése. Akárki vágta is fejbe a homokzsákkal, jó munkát végzett, s nincs mit csodálkozni azon, hogy az áldozat heves érzelmeket táplál a támadó iránt. Beszélgetésünk alatt halványan eljutott a tudatomig egy szaggatott hang, amely olyan volt, akárha távoli mennydörgés lenne. Mostanra felfogtam, hogy Glossop osztálytermében érkezik, és nem más, mint türelmetlen öklök ütemes dörömbölése az ajtón. Eszembe jutott, hogy a vörös bajuszos bezárta Glossopot és tanítványait a terembe. És milyen jól tette. Ha nem így lett volna, jócskán megnehezíti a dolgunkat.

A saját osztályom felé indultam, amikor megláttam Audrey-t a lépcsőn, és odamentem hozzá.

- Már minden rendben van - nyugtattam meg. - Elmentek.
- Kik voltak? Mit akartak?
- Egy Buck MacGinnis nevű úriember volt itt néhány barátjával. Ogden Fordért jöttek, de nem kaparintották meg.
- Hol van? Hol van Ogden?

Még mielőtt válaszolhattam volna, bábeli zűrzavar tört ki. Miközben beszélgettünk, White megfontolatlanul kinyitotta Glossop tantermét, amely most kiokádta a tartalmát. Kollégámmal az élen a gyerekek elözönlötték a folyosót. Ugyanebben a pillanatban az én osztályom is kitódult a hallba, amely zsúfolásig telt üvöltő gyerekekkel. A ricsaj szinte elviselhetetlen volt. Mindenkinek volt valami mondanivalója, és azonnal ki is mondta.

Glossop mellettem termett, és vad karjeleket adott le.

- Azonnal telefonálnunk kell a rendőrségre! - üvöltötte a fülembe.

Valaki megrángatta a karomat. Audrey volt. Mondott is valamit, de nem hallottam az általános rivalgásban. A lépcső felé vontam, azt remélve, hogy fent az első pihenőn talán kissé nyugodtabb körülmények között beszélhetünk.
- Mit mondtál?
- Azt, hogy nincs itt.
- Kicsoda?

- Ogden Ford. Hol van, nem tudod? Nincs a szobájában sem. Biztosan magukkal vitték.

Glossop érkezett lóhalálában, úgy szökkenve lépcsőfokról lépcsőfokra, mint az alpesi zerge.
- Telefonálnunk kell a rendőrségre! - kiabálta.
- Már telefonáltam - felelte Audrey -, tíz perccel ezelőtt hívtam őket. Azt mondták, azonnal küldenek valakit. Mr. Glossop, Ogden a maga osztályában volt?
- Nem, Mrs. Sheridan. Magával volt, nem, Mr. Burns?
Megráztam a fejem.
- Azok az emberek, Mr. Glossop, azért jöttek, hogy elrabolják a fiút - avatta be Audrey a kollégámat.
- Kétségkívül az a banda volt, amelyiknek a múltkori látogató is a tagja! Hát ez abszurdum! Én egyszerűen nem állhatom ezeket az állandóan ismétlődő, gyalázatos merényleteket. Rendőri védelmet kell kérnünk, de azonnal! Azokat a bűnözőket bíróság elé kell állítani! Még életemben nem hallottam ilyesmit. Egy angol iskolában, na hiszen!

Glossop szeme feldúltan csillogott a szemüvege mögött. Macbeth sem viselkedhetett volna izgatottabban, találkozván Banquo szellemével. Kétségtelen volt immár, hogy Buck bandájának látogatása kiváltképpen feldúlta kis közösségünk boldog és gondtalan életét.

A zaj az előtérben ahelyett, hogy csitult volna, csak egyre erősödött. Glossopban és bennem kissé megkésve bár, de felébredt a kötelességtudat. Lementünk hát a lépcsőn, és ki-ki a maga módján megpróbált rendet teremteni. Nem volt könnyű a feladat. A kisfiúk általában akkor is hajlamosak a zajongásra, ha semmi különös nem történik körülöttük. Ha azonban olyan valódi indokuk adódik rá, hogy álarcos férfiak Browning pisztollyal ösztökélik a tanárukat, képesek felülmúlni még önmagukat is. Kétlem, hogy sikerült volna lecsendesítenünk őket, ha Buck látogatása történetesen nem épp a teázás idejére esik, s ha a konyha nem esik kívül a hadműveleti színtéren. Mint sok más angol kúriában, Sanstead House-ban is egy hosszú folyosó végén helyezkedett el a konyha, vastag ajtóval elzárva, amelyen a pisztolylövések hangja nemigen hallatszik keresztül. Ráadásul kitűnő szakácsunk kissé süket lévén mit sem vett észre mindabból a riadalomból, ami nekünk jutott osztályrészül ezen az estén, s mintha mi sem történt volna, szelte a kenyeret és vajazott, mint Goethe versében a hölgy; egészen mostanáig, mikorra már úgy látszott, hogy semmi sem tudja útját állni a harsány hangzavarnak, mert ekkor beléhasított az általános zenebonába a teára hívó csengő hangja.

Ha létezik is olyan izgalmas dolog, ami képes egy angolt visszatartani a teázás örömétől, még arra vár, hogy felfedezzék, mert bizony mondom, eleddig senki sem látta. A kiáltozás és a hangzavar abban a szent pillanatban abbamaradt. Úgy tűnt, az általános vélekedés nem más, mint hogy a kérdések és a válaszok elhalaszthatók teázás utánra is, a tea azonban nem várhat. Mindenki az étkező irányába igyekezett.

Glossop is a tömeggel tartott, s már épp követni akartam a példáját, amikor ismét megszólalt a bejárati csengő. Azt hittem, a rendőrség érkezett meg végre-valahára, ezért megálltam, és vártam. A nyomozásban kulcsszerepem lesz, hiszen az egyik

legavatottabb tanú én magam vagyok. Én vagyok az egyetlen, aki kezdettől fogva az események sűrűjében tartózkodott.

White ajtót nyitott. Csak egy pillantást vetettem a kék uniformisokra, és máris odaléptem, hogy eljátsszam a házigazda szerepét.

IV.

Mindössze ketten voltak. A felfegyverzett banditák elleni segélykérő hívásunkra adott válaszként a jogrend felséges őre egy vaskos termetű nyomozóban és egy magas, szikár közrendőrben testesült meg. Ahogy elébük mentem, az járt a fejemben, hogy milyen szerencsések, amiért ilyen későn érkeztek. Lelki szemeimmel szinte láttam, ahogy Lefty meg a vörös bajuszos minden velem kapcsolatos tervét keresztülhúzza a hatóság megjelenése, miközben azok szörnyűséges pusztítást végeznek a rendőrség soraiban.

White, ismét az egyszerű komornyikot játszva, bemutatott minket.

- Ez itt Mr. Burns, az iskola egyik tanára - szólt kimérten, majd távozott. White utánozhatatlan módon tudta a helyét, amikor a komornyik szerepében lépett színre.

A nyomozó szúrós szemmel méregetett, a rendőr meg a semmibe bámult.

- Hmm - így a nyomozó.

Magamban egyiküket Csontinak, a másikat Johnsonnak neveztem el. Nem tudom, miért, talán mert úgy éreztem, ez kijár nekik.

- Önök telefonáltak - szólt Csonti vádlón.
- Igen.

- Mi a probléma? Mi - megvan a jegyzettömbje? - történt?
Johnson elszakította magát a semmi bámulásától, és elővette a jegyzetfüzetét.
- Körülbelül fél hatkor... - fogtam hozzá.
Johnson megnedvesítette a ceruzáját.
- Körülbelül fél hatkor egy autó érkezett a bejárat elé, benne öt felfegyverzett, maszkos férfival.
Úgy vettem észre, érdekli őket a dolog. Efelől nem volt semmi kétség. Csonti máskülönben egészségesen pirospozsgás arcszíne sötétebbre váltott, a szeme kikerekedett. Johnson ceruzája érzelmektől szédülten száguldott a papíron.
- Maszkos férfival? - visszhangozta Csonti.
- Revolverekkel felfegyverezve - tettem hozzá. - Hát nem jobb ez, mint a cirkusz? Becsengettek a bejárati ajtón; amikor White kinyitotta, leütötték szegényt egy homokzsákkal. Aztán...
- Álljunk csak itt meg! - emelte fel lapátkezét Csonti.
Megálltam.
- Kicsoda az a White?
- A komornyik.
- Kihallgatom. Hozza ide a komornyikot!
Johnson engedelmesen elbaktatott.
Négyszemközt maradva Csonti barátságosabb hangnemre váltott, kevésbé hivatalos modorban tárgyalt velem.
- Mondhatom, különös indítás, még életemben nem találkoztam ilyesmivel, Mr. Burns. Pedig húsz éve vagyok a testületben, de ilyesmi még nem esett meg a praxisomban. Ez veri még a kakasviadalokat is. És mire gyanakszik, mit akartak itt azok a felfegyverzett, maszkos emberek? Először komolyan azt hittem, a bolondját járatják velünk ezzel a hívással.
Ez a gondolat szíven ütött. Sietve közöltem hát a további részleteket.

- Amerikai bűnözők egy csoportjáról van szó, akik azért jöttek Angliába, hogy elrabolják Mr. Elmer Ford fiát, aki iskolánk diákja. Hallott már Mr. Fordról? Amerikai milliomos, és már nem először akarták túszul ejteni a fiát, Ogdent.

Ekkor Johnson visszaért White-tal. A komornyik röviden előadta a történetét, megmutatta a sebesülését, valamint a csuklóján a kötéltől keletkezett nyomokat, s azután mehetett a dolgára. Ezt követően javasoltam, hogy folytassuk a megbeszélést Mr. Abney jelenlétében, akiről feltételeztem, hogy szívesen kérné meg a rendőröket a dolog eltussolására.

Felmentünk hát az emeletre. A dolgozószoba összetört ajtajánál elidőztünk kissé, a látvány újabb sebes jegyzetelésre sarkallta Johnsont. Ezt letudva aztán továbbhaladtunk Mr. Abney szobája felé.

Csonti ellentmondást nem tűrő, határozott kopogására egy izgatott „Gi az?" volt a válasz a szoba lakójától. A kulcslyukon keresztül elmagyaráztam hát a látogatás mibenlétét, mire odabentről bútorok vonszolásának a zaja hallatszott. Buck-kal folytatott rövid megbeszélése arra serkentette ugyanis Mr. Abney-t, hogy minden keze ügyébe kerülő tárggyal elbarikádozza magát egy esetleges újabb vizitáció ellen. Beletelt néhány percbe, míg be tudtunk lépni a szobába.

- Jöjjeneg be! - szólt végre náthás hangon a házigazda Mr. Abney takarókkal szorosan körültekerve, ágyában ülve fogadott minket. Még mindig rendetlen volt a külseje. A szoba bútorai nagy összevisszaságban hevertek szerteszét, s a kandalló elől a keze ügyébe helyezett salakkotró arról árulkodott, hogy az igazgató felkészült rá: nem adja olcsón az életét.

- Dagyod örülög, hogy látob, felügyelő - köszöntötte Csontit. - Mr. Burds, bi a bagyarázad erre a lehededlen ügyre?

Egy ideig eltartott, amíg töviről-hegyire mindent elmondtam Mr. Abney-nek, és még ennél is tovább, amíg sikerült

meggyőzni Csontit és kollégáját arról, hogy a legfőbb célunk a nyilvánosság kihagyása az ügyből, tehát körözésről vagy a környék felveréséről, újságcikkek megjelentetéséről szó sem lehet. Szemmel láthatóan csalódottnak mutatkoztak, amikor végre megértették álláspontunkat. Úgy képzelték ugyanis, hogy ha az eset megfelelő nyilvánosságot kaphatna, ez lehetne a környéken valaha történt legnagyobb bűnügy, s szemük előtt már-már ott lebegett a kivívott dicsőség glóriája. Amikor aztán némi hideg harapnivalóról és egy korty jó minőségű sörről esett említés, amelyet a konyhában magukhoz vehetnének, úgy látszott, némi vigasz vegyül gyászos hangulatukba, és még azt is mondhatnók, hogy némi vidámság volt felfedezhető rajtuk, ahogy elindultak, hogy magukhoz vegyék a megígért frissítőket. Johnson eközben mindvégig jegyzetelt.

Már elmentek, amikor Glossop rontott a szobába, felpezsdült izgatottsággal.

- Mr. Abney, nem találjuk sehol sem Ogden Fordot!

Mr. Abney szédületes tüsszentéssel fogadta a hírt.

- Ezd beg hogy érdi? - követelt azonnali választ, mármint amikor a rohama véget ért. Majd hozzám fordult. - Bister Burds, bindha arról dájégozdadodd volda, hogy azog a csirgefogóg Ogded nélgül dávozdag, vagy rosszul eblégszeb?

- Igen, a saját szememmel láttam, ahogy távoztak.

- Márpedig én tűvé tettem az egész házat a fiú után - folytatta Glossop -, és nyoma veszett. És nemcsak őt, hanem a Beckford-gyereket sem találjuk.

Mr. Abney két kezébe temette a fejét. Szegény ember, jelenlegi állapotában nem volt benne annyi lelkierő, amivel egykönnyen elviselhetett volna ennyi egymás után bekövetkező sorscsapást. Mint akit elüt egy autó, rögtön azután, hogy szerencsésen túlél egy földrengést. Már éppen megbékélni látszott Mr. MacGinnis és társai támadásával, amikor ez az új

katasztrófa bekövetkezett. És ráadásul csúnya megfázással küszködött, ami még a legszívósabb embert is ledönti a lábáról. Napóleon megnyerte volna a Waterlooi csatát, ha Wellington épp náthával kínlódik közben.
- Deb dalálják Augusdus Begfordod? - ismételte gyönge hangon.
- Biztos együtt menekült el a két gyerek - feltételezte Glossop.
Mr. Abney felvillanyozódva ült fel.
- Ilyezsmi bég deb dördédd ebbed az. izskolábad. Éd middig arra dörekeddeb, hogy a gyeregeg úgy dekidsedek Sadstead House-ra, bind egy boldog oddhonra. Bindig az volt a célob, hogy vidáb elégededdség döldse el a diágajingat. Deb tudob elgébzeldi, hogy Augusdus Begford, az egyig leggedvesebb fiú, agit szerencséb volt a felügyeledeb aladd dudni, csag úgy bagádól elbenjed.
- Biztosan a Ford-gyerek beszélte rá - érvelt Glossop -, aki - tette hozzá mogorván - nem más, mint maga az ördög álruhában.
Mr. Abney nem utasította rendre Mr. Glossopot az erős megfogalmazásért, talán mert ő maga is úgy gondolta, hogy a feltételezése helytálló lehet. Ami engem illet, úgy ítéltem meg, hogy mindenképpen lehet benne valami.
- Valabid azoddal teddi kell! - kiáltotta Mr. Abney. - Azoddali lépésegre vad szügség. Bizdosad Londodba bendeg. Bisder Burds, a gövedgező vodaddal induljod Londodba. Éd sajdos deb dehedeb ezzel a begfázással.
- Rendben - feleltem -, máris utánanézek a járatoknak.
- Mr. Glossob, addig bagára bízob az izsgolád. Jobb leddé talád, ha bozst visszabedde a fiúghozs.
Mikor leértem az előtérbe, White már ott volt.
- White, nem tudja véletlenül, mikor megy a legközelebbi vonat Londonba?

- Londonba utazik, uram? - érdeklődött a közvetlenebbik stílusában, s mintha csodálkozva nézett volna közben.
- Igen. Ogden Ford és Lord Beckford eltűnt. Mr. Abney úgy véli, Londonba szöktek.
- Nem volna csoda - jegyezte meg White szárazon, legalábbis nekem úgy tűnt. Mintha valami határozottan furcsát észleltem volna a hangjában. - Ön pedig utánuk megy.
- Igen, meg kell nézni a menetrendet.
- Egy órán belül indul egy gyorsvonat. Bőven lesz ideje, hogy elérje.
- Megmondaná ezt Mr. Abney-nek, amíg én becsomagolok? És hívjon egy taxit is, kérem.
- Máris, uram - biccentett White.

Felmentem a szobámba, és néhány holmit egy bőröndbe pakoltam. Boldog voltam, több okból is. A Sanstead House-ban eltöltött fáradságos hetek után valóságos felüdülést jelent, hogy Londonba mehetek. Alapvetően mindig is városi ember voltam, és a lehetőség, hogy a mai estémet egy hangversenyteremben tölthetem el, majd utána bekukkanthatok egy étterembe, ahol zeneszó mellett költhetem el a vacsorámat, igencsak vonzó jövőkép volt.

Amikor csomagommal visszatértem az előtérbe, Audrey-t találtam ott.
- Londonba küldtek - jelentettem be.
- Tudom, White említette. Peter, hozd vissza a fiút!
- Hisz ezért megyek.
- Ez nagyon sokat jelentene nekem.

Meglepődve pillantottam rá. Nyugtalan, aggódó kifejezés ült az arcán, amit sehogy sem tudtam hová tenni. Azt nem tételezhettem föl, hogy valakit önmagáért érdekeljen, hogy mi történik az Aranyrögöcskével. Mellesleg a tény, hogy a gyerek

magától ment el, arra enged következtetni, hogy valószínűleg jól szórakozik Londonban.
- Nem értem, mit akarsz ezzel mondani?
- Megmondom. Mr. Ford azért küldött ide, hogy Ogden közelében legyek, és vigyázzak rá. Mindig is tudta, hogy megkísérlik majd elrabolni, még akkor is, ha teljes titokban sikerült őt Angliába csempészni. Ezért vagyok én is itt. Mindenhová követnem kell Ogdent. Felelős vagyok érte. És most mindent elrontottam. Ha nem hozod vissza Ogdent, nem lesz miért itt maradnom, Mr. Ford nem alkalmaz tovább. *Ő* sohasem bocsátja meg, hogy csődöt mondtam. Ez pedig azt jelenti, hogy visszamehetek varrónőnek, vagy pincérnek, vagy bárminek, amilyen munkát csak találok - borzongott meg. - Peter, ezt nem tudom megtenni, minden bátorságom elhagyott. Attól félek, hogy képtelen vagyok azzal az élettel ismét szembenézni. Kérlek, hozd vissza őt! Muszáj visszahoznod. Ugye, megteszed? Mondd, kérlek, hogy megteszed!

Nem válaszoltam. Nem találtam a megfelelő szavakat, mivel én voltam a felelős minden bajáért. Az egészet én terveltem ki. Én adtam Ogden Fordnak pénzt arra, hogy Londonba utazzon. És nemsokára, hacsak nem érek előbb Londonba, hogy megakadályozzam, Ogden az inasom, Smith kíséretében a doveri vonattal már a kompon ül, útban Monaco felé.

9. fejezet

Hosszas gondolkodás után jöttem rá, hogy a legegyszerűbb és egyben legbiztonságosabb módja az Aranyrögöcske eltüntetésének, ha ráveszem, hogy saját maga tüntesse el magát. Amint ez az ötlet befészkelte magát az agyamba, az egész terv kidolgozása gyerekjátéknak tűnt. A tárgyalás, amelyre aznap

reggel a lóistállóban került sor, rövid és sima volt. Felteszem, ennek oka nem más, mint hogy egy Ogden helyzetében lévő fiú, akinek a megmenekülése az emberrablóktól számtalan esetben épp csak egy hajszálon múlott, olyasmit is természetesnek vesz, ami egy átlagos gyereket halálra ijesztene. Azt gondolhatta, hogy én vagyok az anyja által megbízott ügynök, s a pénz is tőle származik, amit a londoni utazásra adtam. Még talán számított is ilyesmire. A lényeg az, hogy szédületes gyorsasággal fogta fel a terv lényegét, és már nyújtotta is párnás kezét, hogy átvegye a készpénzt, még mielőtt mondandómat befejezhettem volna.

A terv nagy vonalakban annyi volt csupán, hogy a délután folyamán Londonba kell szöknie, ahol fel kell keresnie a lakásomat. Smith, az inasom már várni fogja, és vele utazik Monacóba az édesanyjához. Smith-nek jó előre megírtam, hogy álljon készen az expedícióra. Nem volt a tervben egyetlen kétséges vagy bizonytalan pont sem, és bár Ogden kissé megbonyolította a dolgot azzal, hogy teljesen feleslegesen magával csábította Augustus Beckfordot, hogy ne unatkozzék az úton, még ez sem veszélyeztette a vállalkozás sikerét.

Audrey szavaival azonban előreláthatatlan komplikációk merültek fel. Azt kívántam magamban, bárcsak mindent visszacsinálhatnék.

Csak álltam ott, némán utálkozva magamon, amiért én vagyok az oka a szeméből sugárzó aggodalomnak. Akkor sem érezhettem volna megvetendőbbnek magam, ha kezet emeltem volna rá. Nyomorultságomban Cynthiát átkoztam, amiért belerángatott ebbe a zavaros ügybe.

Ekkor a nevemen szólítottak, megfordultam, és White-ot találtam a hátam mögött.

- Mr. Abney szeretne beszélni önnel, uram.

Örömmel futottam föl a lépcsőn, jó volt megszabadulni szorult helyzetemből, amely már-már cafatokká szaggatta az idegeimet.

- Jöjjön be, Bister Burds! - szólt a főnököm, miközben lenyelt egy tablettát. Állapota rosszabb volt, mint valaha. - Whide az ibédt kébtelen idformációd gözöld veleb. Úgy fesd, hogy a gomornyigung valójábad dedegtív, a Bingerdod Ügynögségdől, abelyről bizogyára öd is hallodd bár.

Szóval White felfedte a kilétét. Egészében véve ez nem is lepett meg. Hiszen eredendő aggodalma, amely miatt rejtőzködnie kellett, miszerint Mr. Abney-t felizgatná, ha kiderülne, hogy ki is ő valójában, immár alaptalan. Mr. Abney izgatottságát az sem tudná egy jottányival sem tetézni, ha üvöltő rézbőrű indiánok rohannának meg minket tomahawkjaikkal felfegyverkezve.

- Feltételezem, Mr. Ford küldte ide - válaszoltam, mivel úgy éreztem, mondanom kell valamit.

- Boddosad, ahogy boggya - tüsszentett Mr. Abney. - Bister Ford, adélgül, hogy veleb gonzuldáld volda róla, és ingább deb is gommentálob a döndéséneg bölcsességéd, iderendelde Whidod gomorgyik szerebbed. Azd gyadítob, hogy elődjed is Bister Ford vedde rá, hogy olyad rövid felbondási idővel dávozzod.

Ezt az okfejtést magam is ésszerűnek találtam.

- Bindez azodbad - folytatta Mr. Abney, miután kiemelte arcát a mentolos folyadékot tartalmazó edényből, amelyet oly intenzitással szagolgatott, mint kotorékeb a rókalyukat - légyegdeled. Csag azérd eblídeddeb, hogy begérdse, biérd fogja elgísédi magád Londodba.

- Micsoda?

A felkiáltás önkéntelenül tört fel belőlem, elkeseredésemben. Ez rémisztő ötlet. Ha ez az ördögi komornyik velem tart, nem lesz módom visszahozni Ogdent. Az volt ugyanis az eredeti elképzelésem, hogy egyenesen a lakásomra megyek, hátha még ott találom. De hogy magyarázhatnám ezt el White-nak?

- Ezt nem tartom szükségesnek, Mr. Abney! - tiltakoztam. - Biztos vagyok benne, hogy egyedül is képes leszek megoldani a feladatot.
- Döbb szeb többed lád - bölcselkedett a beteg, miközben fejét ismét a mentolos edénybe dugta.
- Két dudás nem fér meg egy csárdában - replikáztam. Ha már tankönyvi közmondásokkal dobálózunk, én is fel tudom venni vele a versenyt.

De úgy látszott, nem akarja a társalgást végképp ebbe az intellektuális irányba terelni.

- Zsüledledség! - csattant fel az olyan ember türelmetlenségével, akinek a közmondására újabb népi bölcsességgel feleltek. Ritkán hallottam ilyen éles hangnemben megszólalni. White kinyilatkoztatása mély benyomást tehetett rá. A béketűrő ember minden csodálatával adózott a detektív szakszerűségének.
- Whide bagával begy, és bungtub, Bister Burds! - hajtogatta makacsul.
- Rendben - egyeztem bele kénytelen-kelletlen.

Végső soron talán sikerül leráznom útközben. London nagy város.

Néhány perc múlva megérkezett a taxi, és White meg én elindultunk különös küldetésünk beteljesítésére.

Úton az állomásra nem sokat beszélgettünk. Engem túlságosan is lefoglaltak a gondolataim ahhoz, hogy társalgást kezdeményezzek, White pedig szemmel láthatóan szintén merengett valamin. Akkor szólalt meg először, amikor elfoglaltuk helyünket egy üres fülkében, s a vonat kigördült a pályaudvarról. Én egy könyvet vettem elő, hogy ne kelljen csevegnem vele, és azonnal úgy tettem, mintha olvasnék, de White lerombolta a védelmemet.

- Érdekes a könyve, Mr. Burns?
- Nagyon - feleltem.

- Az élet érdekesebb a könyveknél.

Nem reagáltam erre a mélyreható megfigyelésre. Ám ez cseppet sem kedvetlenítette el.

- Mr. Burns! - folytatta néhány pillanatnyi szünet után.
- Igen?
- Beszélgessünk kicsit, ez a vonatozás igen hosszadalmas és unalmas.

Megint megéreztem beszédében azt a jelentőségteljes felhangot, amely már akkor is feltűnt nekem, amikor az előtérben váltottunk szót. Felpillantottam, és a tekintetünk találkozott. Úgy tetszett, kíváncsian méreget. Volt valami abban a fényes barna szempárban, amitől kissé kényelmetlenül kezdtem érezni magam. Valami azt súgta, nem véletlenül erőlteti rám ezt a beszélgetést.

- Azt hiszem, sokkal jobban el tudnám szórakoztatni, mint az a könyv, még akkor is, ha a legnépszerűbb bestseller, amit valaha kiadtak.
- Ó!

Rágyújtott.

- Nem akarta, hogy magával tartsak erre a kirándulásra, ugye?
- Meglehetősen feleslegesnek találtam, hogy mindketten eljöjjünk - válaszoltam közönyt erőltetve magamra. - Bár lehet, hogy több szem többet lát, ahogy Mr. Abney oly találóan megfogalmazta. Mit szándékozik tenni, ha megérkezünk Londonba?

Előrehajolt és barátságosan megpaskolta a térdemet.

- Azt tervezem, hogy magára tapadok, mint címke az. üvegre, fiacskám - mondta. - Ezt szándékozom tenni, ha megérkezünk.
- Hogy érti ezt?

Nem tudtam a szemébe nézni, a bűntudat már csak ilyen, de ettől valahogy nagyon ideges lettem.

- Meg akarom tudni a címét, amit megadott a kis Ford-gyereknek ma reggel a lóistállónál.

Különös, hogy az irodalmi metaforák mennyire valóságosak. Sok történetet olvastam, amelyben arról volt szó, hogy a döbbent hős szíve a torkában dobogott. Egy percre úgy éreztem, velem is szó szerint ez történik. Az illúzió, miszerint valami szilárd test zárja el a torkomat, épp annyira életszerűnek bizonyult, mint az, hogy a szívem helyén vákuum keletkezett. Akkor sem tudtam volna megszólalni, ha értékes jutalmat helyeznek kilátásba érte. Még levegőt sem kaptam. A bevitt találat váratlansága valósággal megbénított.

White minden jel szerint kész volt a közreműködésem nélkül is folytatni a csevegést.

- Feltételezem, nem vette észre, hogy a közelükben vagyok, mert akkor más hangot ütött volna meg. Nos, ott voltam pedig, és minden szavát tisztán hallottam. Itt a pénz, mondta, Ogdennek pedig fognia kellett, és rohanni Londonba, a kártyáján szereplő címre, ahol a maga cimborája, bizonyos Smith, majd a gondját viseli. Feltételezem, másról is szó esett előtte, de nem értem időben oda, hogy mindent hallhassak. Amit azonban akartam, megtudtam, kivéve persze a címet. De azt is hamarosan kiderítem, csak érjünk Londonba. Olyan meleg és megnyugtató hangon mesélte el mindezt, mintha valami teljesen hétköznapi témáról beszélne. Ezek szerint hát mindennek vége. Akár készpénznek is vehetem a letartóztatásomat. Micsoda tökkelütött voltam, hogy pont az istállónál kellett ezt az életbevágó ügyet intéznem, még ha látszatra elhagyatott volt is. Tudhattam volna, hogy egy iskolában nincsenek igazán elhagyatott helyek.

- Be kell vallanom, rosszul esett, amikor meghallottam, mire készül - folytatta White. - Általában nem hiszek vakon az emberekben, mint valami óvodás, de azt egy percig sem gondoltam volna, hogy maga is efféle kártyákkal játszik. Ez is

csak azt mutatja - filozofált -, hogy mindenkire gyanakodni kell, amikor olyan értékes és elsőrangú ügyről van szó, mint az Aranyrögöcske.

A vonat zakatolt monotonon tovább. Hiába próbáltam agyamat munkára kényszeríteni, hogy kidolgozzak valamilyen tervet, nem jártam sikerrel. Amellett, hogy be kellett látnom, életem legnagyobb csávájába kerültem, még a gondolkodásra való képességemet is elvesztettem.

White folytatta a monológját.

- Magával kapcsolatban a sötétben tapogatóztam - ismerte el. - Egyáltalán nem tudtam, hányadán állunk. Először persze azt hittem, Buck MacGinnisszel és a bandájával dolgozik. Aztán a ma történtek után beláttam, hogy akárkivel is dolgozik, biztos, hogy az nem Buck. És most végre sikerült a helyére tennem. Nem dolgozik maga senkivel és senkinek sem. Magányos farkas. Még azt is lefogadnám, hogy ez az első igazi munkája. Meglátta a lehetőséget, hogy jól megvághatja Ford apukát, rájött, hogy ez sokkal kifizetődőbb, mint az iskolaigazgatás, és kapva kapott az alkalmon.

Megint előrehajolt, és ismét megpaskolta a térdemet. Volt valami leírhatatlanul irritáló abban, ahogy ezt tette. Én, aki tapasztaltam már ezt-azt az életben, bizton állíthatom, hogy önmagában is rossz dolog, ha letartóztatják az embert, de ha egy atyáskodó modorú detektív teszi, az már szinte őrjítő.

- Na, figyeljen ide - folytatta White -, legyünk úrrá együtt ezen a helyzeten.

Szinte felpattantam ültömben és rábámultam, ami valószínűleg annak a kísérteties hasonlóságnak köszönhető, amely szavaiban Buck MacGinnis ajánlatára emlékeztetett.

- Nagy csapat vagyunk mi ketten - mondta még mindig azon a barátságos, szinte búgó hangon. - Ha volt valaha indok a fifty-fiftyre, hát ez az. Magánál van a gyerek, én meg

szorongatom a maga nyakát. A maga segítsége nélkül nem juthatok hozzá, maga pedig nem léphet le vele, ha csak el nem intéz engem. Tipikus patthelyzet. Az egyetlen megoldás, ha szövetkezünk, a végén meg felezünk. Na, mit szól hozzá?

Kedvesen mosolyogva nyugtázta zavarodottságomat, miközben elővett egy újabb cigarettát, és rágyújtott. Aztán elégedetten eregette ki a füstöt, keresztbe vetette a lábát, és hátradőlt.

- Édes fiam, amikor azt mondtam magának, hogy Pinkerton embere vagyok, fényévekre jártam az igazságtól. De maga sajnálatos módon rajtakapott, ahogy lövöldöztem a parkban, hát mondanom kellett valami hihetőt.

Azzal fújt egy füstkarikát, és álmodozva nézte, ahogy szertefoszlik a ventilátor szelében.

- Sima Sam Fisher vagyok - mutatkozott be.

II.

Amikor két érzelem összecsap, a gyengébbik húzza a rövidebbet. Bármennyire is meglepődtem a hallottakon, megkönnyebbülésem azonnal felülmúlta elképedésemet. Ha jogalapom lett volna a megdöbbenésre, kísérőm közlései kétségkívül álmélkodásra késztettek volna. De nem volt. Határtalanul megkönnyebbültem ráeszmélvén, hogy White nem Pinkerton embere, s innentől egy fikarcnyit sem érdekelt, kicsoda valójában.

- Mindig is az volt a szokásom az ilyen esetekben - csevegett tovább White -, hogy hagytam, hadd végezzék el a piszkos munkát mások, és jómagam csak akkor avatkoztam közbe, amikor már tiszta volt a levegő. Ez jó munkamódszer, mert fáradságot és pénzt takarítok meg vele. Én nem dolgozom

bandában, mint az az ostoba Buck. Mi haszna egy bandának? Csak folyton egymásba botlanak, és elrontanak mindent. Nézze csak meg Buck-ot! Hol van most? Sehol. Miközben én...

Önelégült mosoly öntötte el az arcát. Viselkedése a végletekig felbosszantott. Nem volt ínyemre, hogy ez a nyájas csirkefogó úgy beszél velem, mint valami idiótával, aki csak arra jó, hogy kikaparja neki a forró gesztenyét.

- Miközben maga mit csinál?

Enyhe csodálkozással nézett rám.

- Miközben én magával szövetkezem, fiacskám, és úriemberként jutok a részemhez.

- Valóban?

- Miért, talán nem?

Félig szemrehányóan, félig szeretettel nézett vissza rám, mint egy jóságos nagybácsi, aki önfejű unokaöccsével vitatkozik.

- Fiatalember - komolyodott el -, ugye nem gondolja, hogy átverhet engem ebben az üzletben? Ugye, nem tart engem holmi fafejű tökfilkónak? Arra bízvást számíthat, fiacskám, hogy mindvégig a sarkában leszek ebben a játszmában! Ugye, nem akarja magát azzal áltatni, hogy ezt a kis ügyet nem rázom ki a kisujjamból? Nos, halljuk, hogy mi zavarja magát! Valami butaságot vett a fejébe, azt tisztán látom. Na, beszéljük csak meg szépen!

- Ha nincs ellene kifogása - szólaltam meg -, inkább nem tenném. Nem akarok magával beszélgetni, Mr. Fisher. Maga nem tetszik nekem, az pedig még kevésbé, ahogy a kenyerét keresi. Buck MacGinnis rossz ember, de legalább egyenes, és szemtől szembe támad. A maga viselkedésére azonban nincsen semmi mentség.

- A napnak ebben a szakában különösképpen tisztességesek vagyunk, ugye? - gúnyolódott Sam nyájas hangon.

Nem reagáltam.

- Nem puszta szakmai féltékenységgel állunk itt szemben? Ez már túl sok volt nekem.
- Van képe egy percig is feltételezni rólam, hogy pénzért csinálom?
- Nos, valahogy az a benyomásom. Vagy tévednék? Csak tán nem az egészsége érdekében rabolja el milliomosok gyerekeit?
- Ígéretet tettem, hogy visszajuttatom a fiút az anyjának. Ezért adtam neki a pénzt, hogy Londonba jöhessen. És az inasomnak ezért kellett volna őt elvinnie a... oda, ahol az anyja tartózkodik.

Fisher nem válaszolt, legalábbis szavakkal nem, de ha az ember szemöldöke beszélni tudna, az övé azt mondta volna: „Na de uram!" így aztán nem hagyhattam figyelmen kívül a szóban forgó testrész nyilvánvaló hitetlenségét.

- Igenis, ez a meztelen igazság.

Fisher vállat vont, mintha azt mondaná: „Legyen, ahogy akarja. Beszéljünk másról."

- Azt mondta, hogy az inasának el kellett volna vinne. Ez azt jelenti, hogy változtatott a terven?
- Igen. Visszaviszem a gyereket az iskolába.

Erre hatalmas kacagásban tört ki. fókája csak úgy rezgett közben.

- Hát az nem úgy lesz - rázta meg a fejét jókedvűen. - Nem úgy lesz.
- Nem hisz nekem?
- Őszinte legyek? Nem.
- Rendben - hagytam annyiban, s azzal visszatértem a könyvemhez.
- Ha engem akar átrázni - fordult felém még mindig nevetve -, korábban keljen fel ennél. Hiszen azt látni fogom, ha visszahozza a Rögöcskét az iskolába.
- Csak várjon, és meg is fogja látni.

- Nagyon kíváncsi vagyok, milyen címet adhatott meg neki - tűnődött -, de hamarosan azt is megtudom.

Ettől fogva végre ő is csendben maradt. A vonat ment tovább. Az órámra néztem. London már nem volt messze.

- Az egyenlő részesedés természetesen csak akkor áll - törte meg Sam a hosszú csendet -, ha véget vet ennek a kis játékának, és becsületes egyezségre lépünk. Hadd legyek egészen egyértelmű: vagy partnerek vagyunk, vagy ellenfelek. Öné a döntés joga. Ha van esze, és elárulja nekem a címet, akkor szavamat adom...

- Ó, a maga szava! - mosolyogtam gúnyosan.

- Maga talán sosem hallott még a betyárbecsületről? - replikázott Sam higgadt szívélyességgel. - Én bizony nem csapnám be magát a világért sem. Ha azonban mégis úgy gondolja, hogy boldogulhat a segítségem nélkül, szomorú kötelességemnek tekintem, hogy megelőzzem, aztán felcsípjem a kölköt, és az egész összeget megtartsam magamnak. Tekinthetem tehát úgy, hogy inkább akar háborút, mint szövetséget?

Lapoztam egyet, és olvastam nyugodtan tovább.

- Bár ha tudhatná az Ifjúság"! - sóhajtotta. - Fiatalember, én legalább kétszer annyi idős vagyok, mint maga, és szerény becslés szerint is tízszer annyi eszem van. Maga pedig gőgös önbizalmában, fennhéjázó malíciájával azt hiszi, kijátszhat engem? Engem! Hát ezen nevetnem kell!

- Tegye azt. Ameddig teheti.

Rosszallóan csóválta a fejét.

- Néhány órán belül nem lesz ilyen magabiztos, édes fiam. Marcangolni fogja magát az önvád. És később, amikor majd az autóm sárral fröcsköli le a ruháját a Piccadillyn, fenékig üríti a megbánás keserű poharát. Nos, a tapasztalat árát minden fiatalnak meg kell fizetnie. Gondolom.

Ránéztem, ahogy ott ült, kerekdeden és rózsaszínű ábrázattal, önelégülten pöfékelve a cigarettájával, és megesett a szívem az idős bandován. Képtelenség volt sokáig fenntartani a tisztesség rideg közönyét vele szemben. Bármennyire is megvetem az életmódját, és gyűlölöm őt magát mint a világ egyik leghitványabb foglalkozásának jeles képviselőjét, mégis: olyan napsütötte báj lengte körül ezt az embert, hogy szinte lehetetlen volt ellenséges érzelemmel viseltetni iránta.

Egy mozdulattal becsuktam a könyvemet, és elnevettem magam.

- Hát maga aztán nagyszerű pofa!

Sam arca felragyogott, mert úgy vélte, ezzel bizonyságát adtam annak, hogy hajlandó vagyok az ügyet barátságosabban és ésszerűen megközelíteni.

- Egyszóval tehát úgy gondolja... Kitűnő! Nos, akkor, drága barátom, félretéve a tréfát, ezek szerint hajlandó elvinni arra a bizonyos címre, ugyebár? Remélem, értékeli, hogy nem kérem el magától. A kettős játéknak még az árnyéka sem vetülhet erre az ügyre. Csak annyit kérek, engedje meg, hogy magával tartsak oda, ahol a Rögöcske búvóhelye van, s hogy támaszkodjék bizalommal az ilyesfajta ügyekben megszerzett hatalmas tapasztalatomra annak érdekében, hogy a gyermeket biztonságban eltávolítsuk, s az apával tárgyalásokba kezdjünk.

- Szóval hatalmas tapasztalattal rendelkezik?

- Nos, meglehetősen, meglehetősen.

- És soha sem zavarta, hogy mekkora aggodalmat és riadalmat okoz az érintett családoknak?

- Csupán átmenetileg, de mégis zavart. Azonban nézze a dolgot más szemszögből. Gondoljon inkább arra a határtalan örömre és megkönnyebbülésre, amit a gyermeküktől megfosztott szülők éreznek, amikor fiacskájuk visszaballag hozzájuk. Belátja, ugye, hogy a felhőtlen boldogság megér némi időleges gyötrelmet?

Bizonyos értelemben akár a jótevőjüknek is nevezhet. Hisz megtanítom a szülőket arra, hogy értékeljék a gyermeküket. Tudja, milyenek ezek a szülők. Például egy nehéz, fáradságos vagy netalán megalázó nap után mit tesz az apa, amikor hazaér? Úgy vesz magának elégtételt, hogy laposra veri a kis Willie-t. Vagy mondjuk Mrs. Van First-Family elfelejti meghívni anyukát a díszvacsorájára. Mi történik? Anyuka leveri a dolgot a kis Williamen. Lehet, persze, hogy szeretik a gyereket, de megszokták, hogy ott van körülöttük. Nem is tudják, valójában mit jelent nekik. Aztán egy délután a gyermek eltűnik. Micsoda kín! Micsoda bűnbánat és lelkifurdalás! „Hogyan is szólhattam rá arra a valóságos kis angyalra, hogy hagyja abba a zajongást!" - sóhajtozik az apa. „Ó, jaj, miért is ütöttem meg!" - zokog az anya. „Ezzel a felékszerezett kezemmel náspángoltam el azt a drága, elveszett gyermeket!
Meg sem érdemeltük őt!" - jajgatnak valahányan. „Ó, bárcsak visszakaphatnánk!" És visszakapják. Amint leszámolják a megfelelő mennyiségű jelöletlen százdolláros bankót. S azután százszor is meggondolják, hogy rosszkedvüket a gyereken vezessék-e le. Így aztán egyaránt boldoggá teszem a család minden tagját. Nem mondom, hogy az apába nem hasít bele olykor-olykor a fájdalom, ha megpillantja megcsappant bankszámlájának egyenlegét, de az ördögbe is, mire való a pénz, ha nem arra, hogy elköltsük? Altruista buzgalmában kedélyeset horkantott.
- Miért fáj annyira a foga Ogden Fordra? - kérdeztem. - Tudom, hogy sokat ér, de biztos vagyok benne, hogy magának oly nagy tapasztalattal a háta mögött már van mibe aprítania a kenyeret. Feltételezem, hogy komoly gyakorlatra tett szert jótevőként, és ily módon kiélte minden filantropikus hajlamát. Miért nem vonul vissza?
Sam felsóhajtott.

- Rátapintott, fiatalember, életem leghőbb vágya a nyugdíjba vonulás. Talán el sem hiszi, de ösztönös vonzódás él bennem a békés családi élet iránt. Amikor van rá időm, hogy álmodozzam, mindig egy kényelmes kis otthon jelenik meg szemeim előtt, csinos verandával a ház előtt és káddal a fürdőszobában.

A szemembe nézett, mint aki nem tudja eldönteni, vajon érdemes-e engem ennyire a bizalmába fogadnia. Sóvárgás volt a tekintetében. Nem tudom, hogy kedvező döntésre juthatott-e, vagy eleve olyan hangulatban volt, amikor az embernek ki kell öntenie a lelkét valaki előtt, mindenesetre folytatta az őszinte kitárulkozást. Az ő szakmájában, úgy vélem, kevés bizalmasa lehet az embernek, és előfordulhat, hogy a feszültség néha már elviselhetetlenné válik.

- Élvezte már valaha egy remek asszony szerelmét, fiam? Mondhatom, csodálatos egy dolog! - percekig érzelmesen tűnődött ezen, aztán tovább mesélt, amivel - érzésem szerint - elrontotta a kezdeti hatást.

- Egy remek asszony szerelme a legcsodálatosabb dolog, ami egy semmirekellővel történhet. Én aztán tudom. Nekem volt benne részem.

A cigarettájáról a kezére hullott a parázs. Hatalmasat káromkodott.

- Ugyanabból a városból származtunk - folytatta aztán, magához térve a kis intermezzo után -, ugyanabba az iskolába jártunk... Együtt mentünk minden reggel... Én vittem az uzsonnatáskáját, és segítettem neki átmászni a kerítéseken... Ó! És ez folytatódott akkor is, amikor felnőttünk. Továbbra is barátok maradtunk. Ennek húsz éve már... Azt terveztük, hogy elmegyek, megkeresem a házra valót, aztán hazajövök, és feleségül veszem.

- Akkor hát mi az ördögért nem tette meg? - vetettem közbe szigorúan.

Megcsóválta a fejét.

- Ha tud valamit is a svindlerekről, fiatalember, akkor azt is tudnia kell, hogy ők a legnagyobb palimadarak a világon. Ha nem a saját üzletágukról van szó, bármit elhisznek. Legalábbis velem ez volt a helyzet. Amint összeszedtem egy kis summát, és elindultam volna hazafelé, mindig jött egy behízelgő modorú idegen, aki belerángatott valami trükkös ügybe. A pénz elveszett, én pedig mehettem vissza dolgozni. Ez jó párszor megtörtént velem, s amikor végre már tényleg hazamehettem a megtakarított pénzemmel, azt kellett megtudnom, hogy a lány férjhez ment valaki máshoz. Nehéz egy nőnek egyedül, tudja - vette védelmébe a szerelmét lovagiasan. - Magányos lesz, s ha Vándor Vili nem jön haza, Otthonülő Ottó meg kéznél van, akkor nincs más választása, mint az utóbbihoz menni feleségül, hogy megóvja magát a rettegéstől.
- Szóval máig is Otthonülő Ottóné maradt? - kérdeztem szánakozva.
- Az volt egész tavalyig. Aztán megözvegyült. Úgy hallottam, hogy a szegény fickó egy veszett borzzal keveredett összeütközésbe. Azt hiszem, jó ember volt. Azon túl, hogy megvertem néha az iskolában, nem igazán ismertem. A hölgyet akkor láttam utoljára, mielőtt ideindultam. Ugyanúgy érez irántam, mint régen. Mindent elrendeztünk, csak azon múlik a dolog, hogy meg tudom-e szerezni a dohányt. Ő nem is akar sokat. Csak annyit, hogy közös otthont teremthessünk.
- Sok boldogságot kívánok maguknak.
- Ennél többet is tehet. Vigyen el magával arra a címre. Kitértem a téma elől.
- És mit szól a jövendőbelije ahhoz, hogy maga mivel keresi a pénzt?
- Nem tudja, és nem is fog róla tudomást szerezni. Nem látom be, miért kellene egy férfinak a múltja minden percéről beszámolnia a feleségének. Azt hiszi, ügynök vagyok, és egy

szárazárugyártó cég portékájával járom Angliát. Ha megtudná a másik dolgot, bizony nem állna ki mellettem, egyetlen percre sem. Nagyon igényes teremtés. Mindig is az volt. Ezért hagyom abba, ha egyszer letudjuk ezt a Rögöcske-ügyet - nézett rám reménykedve. - Szóval elvisz magával, fiacskám, ugye?
Megráztam a fejem.
- Nem visz el?
- Sajnálom, hogy tönkreteszem a románcát, de nem tehetem. Keressen egy másik családot, akit boldoggá tehet. A Ford család tabu.
- Maga nagyon csökönyös, fiatalember - sommázta a véleményét szomorúan, de láthatóan minden neheztelés nélkül. - Semmiképpen sem tudom rábeszélni?
- Nem.
- Rendben. Akkor hát riválisok leszünk, nem szövetségesek. Meg fogja ezt bánni, fiam. Mondhatom, keserűen meg fogja bánni. Ha majd látja az autómat a...
- Ezt már említette.
- Ja! Tényleg említettem.

A vonat megállt, mivel az angol vasútnál a vonatokat mindig várakoztatják a végállomásra érkezésük előtt. Aztán a szerelvény megmozdult, de tétován gurult csak előre, mintha azt mondaná: „Kellek én ide? Örülnek majd nekem?" Lassan, folyton meg-megállva aztán csak begördült a peron mellé.

Leugrottam a még mozgó vonatról, és rohantam a taxiállomás felé. Már a taxiban ültem, és a kocsi el is indult az állomás elől, mire a vonat megállt.
Kilestem a hátsó ablakon, de sehol sem láttam Samet.
Elégedetten nyugtáztam, hogy ügyes húzásommal sikerült lóvá tennem és otthagynom őt a pályaudvaron.

Az út az állomástól a lakásomig mindössze negyedórás volt, de feszült állapotomban sokkal hosszabbnak éreztem. Nagyon

szoros a küzdelem, és a siker vagy a bukás csupán perceken múlik. Ha követi az utasításaimat, Smith kora este indul a gyerekkel, hogy elérje a hajócsatlakozáshoz igazított vonatot; és ahogy a távolságokat végiggondoltam, úgy ítéltem meg, hogy mire hazaérek, már el is indulhattak a lakásomról. Sam miatt az állomásról nem adhattam fel táviratot. Ezért csak a vakszerencsében bízhattam. Csodával határos módon a vonatom nem késett, és ez talán lehetővé teszi, hogy Smith-t még otthon érjem, mielőtt elindulna Ogdennel.

A taxi megállt. Felrohantam a lépcsőn, és föltéptem a lakásom ajtaját.

- Smith! - kiáltottam.

Egy szék nyikorgását hallottam, majd kinyílt az egyik ajtó a folyosó végén. Smith jött elém.

- Hála az égnek, hogy még nem indultak el! Azt hittem, elkerüljük egymást. Hol a fiú?
- A fiú, uram?
- A fiú, akiről írtam magának.
- Nem érkezett meg, uram.
- Nem érkezett meg?
- Nem, uram.

Üres tekintettel bámultam rá.

- Mióta van itthon?
- Egész nap itthon voltam, uram.
- Egyáltalán nem is ment el itthonról?
- Két óra óta nem, uram.
- Nem értem! - nyögtem.
- Nem lehet, hogy a fiatalúr meggondolta magát, és el se indult, uram?
- Biztosan tudom, hogy elindult.

Smith-nek nem volt több ötlete.

- Akkor a fiatalúr megérkezéséig maradjak Londonban, uram?

Zengő hang szólalt meg mögöttem az ajtóban.
- Micsoda? Meg sem érkezett?
Megfordultam. Ragyogó, joviális mosollyal az arcán ott állt Mr. Fisher.
- Az az ötletem támadt, hogy megnézem a nevét a telefonkönyvben - adta meg a magyarázatot. - Gondolhattam volna erre már előbb is.
- Jöjjön be ide! - tártam ki a nappali ajtaját.
Nem akartam Smith előtt megbeszélni vele a dolgot.
Elragadtatással nézett körül.
- Ez hát a lakása. Látom, nagyon jól megy magának, fiatalember. Szóval, hajói értem, az Aranyrögöcske eltévedt útközben. Vagy esetleg meggondolta magát?
- Nem értem, mi történhetett.
- Én igen. Ha jól emlékszem, pénzt adott neki, ugye?
- Igen. Méghozzá eleget ahhoz, hogy eljusson... oda, ahova ment.
- Akkor hát, ismerve a fiút, azt mondanám, hogy más célra használja fel a pénzt. Elveri valahol Londonban, és felteszem, jobban szórakozik, mint valaha.
Felállt.
- Ez természetesen jelentősen megváltoztatja a megállapodásunkat, fiam. A partnerség most már végképp kizárt közöttünk. Minden jót kívánok magának, de nem vehetem többé a hasznát. Az Aranyrögöcske itt bujkál valahol ebben a nagyvárosban, és én eltökéltem, hogy megtalálom, de egyedül, a saját szakállamra. Elválnak hát útjaink, Mr. Burns. Jó éjszakát!

10. fejezet

Miután Sam távozott, s tette ezt egy melodrámában szereplő gondterhelt atya modorában, aki bűnös gyermeke házának

küszöbén kilépve még annak porát is lerázza a lábáról, kevertem magamnak egy koktélt, és letelepedtem, hogy átgondoljam a helyzetemet. Nem kellett sokáig töprengenem, hogy rájöjjek, az az ördögi csemete olyan könnyed egyszerűséggel vágott át engem, hogy azt még maga Sima Sam Fisher is megirigyelhetné. S ahogy Sam oly találóan megjegyezte, Ogden itt bujkál valahol, ebben a nagyvárosban. De vajon hol? Londonban... Ez bizony kevés ahhoz, hogy tudjam, merre keressem.

Kíváncsi voltam, vajon Sam hogyan lát neki. Létezik talán valamiféle földalatti, titkos szolgáltató szervezet, ahová a magafajták fordulhatnak? Nem valószínű. Úgy képzeltem, inkább találomra indul el, azt remélve, hogy véletlenül belefut valahol a zsákmányába. Mindig is az volt a benyomásom, hogy Sam találékony és eszes ember, s egyáltalán nem tetszett, hogy előnnyel indul velem szemben, még ha a vállalkozás oly bizonytalan kimenetelűnek látszik is. S elmémben már fel is tűnt a kép, ahogy expedícióját valami csodálatos inspiráció folytán siker koronázza, s ez a látomás olyannyira életszerű volt, hogy felpattantam a székből, eltökélve, hogy én is azonnal keresni kezdem Ogdent. Sajnos azonban reménytelenül késő volt már, és egyáltalán nem bízhattam benne, hogy sikerrel járok.

Nem is jártam. Két és fél órán át róttam az utcákat, miközben a kudarc, az ónos eső és a szállingózni kezdő hó hatására szép lassan minden lelkierőm elhagyott. Teljesen kimerülve vánszorogtam haza, és szomorúan bújtam ágyba.

Furcsa volt arra felébredni, hogy Londonban vagyok. Mintha évek teltek volna el, amióta elmentem a városból. Az idő érzelmi kérdés, nem percek és órák szabják meg a hosszúságát; és kétségtelen, hogy számos érzelmekkel telt pillanat jutott ki nekem Sanstead House-béli tartózkodásom alatt. Csak feküdtem az ágyon, és a múlton merengtem, miközben Smith az edények

vidám csörömpölése közepette készítette elő a reggelimet a szomszédos szobában.

Az előző éjszaka érzett lázasan energikus eltökéltségemet reggelre furcsa letargia váltotta fel. A vállalkozás reménytelensége jobban lelombozott, mint valaha: lehetetlenség megtalálni a tűt ebben az emberi szénakazalban. Nincs ember, aki optimista lenne reggeli előtt, de én felülmúltam ezt az általános igazságot: tompa beletörődéssel szemléltem a jövőt, s egy idő után ismét visszarévedtem a múltba. De a múlt Audrey-t jelenti, Audrey pedig csak fájdalmat.

Különös, hogy életem harminc esztendeje alatt a sok száz nő közül, akikkel találkoztam, csupán egyetlenegy volt képes bennem felébreszteni a szerelemnek nevezett nyugtalanító érzelmi zűrzavart, azt pedig nagyon nehezemre esett elfogadni, hogy ez az egyetlenegy is csupán langyos baráti szeretettel képes viszonozni érzelmeimet.

Megpróbáltam szemügyre venni, milyen tulajdonságok alapján foglalja el helyét a szívemben. Találkoztam nála sokkal vonzóbb külsejű nőkkel, és olyanokkal is, akiknek szellemi tulajdonságai érdekesebbek voltak a számomra. Ismertem bölcsebb nőket, csinosabb nőket, barátságosabbakat, de egyikük sem hatott úgy rám, mint Audrey. Ez érthetetlen és megmagyarázhatatlan. Az a megközelítés, hogy talán kezdettől fogva lelki társak vagyunk, akiket egymásnak teremtettek, értelmét veszti ama tény által, miszerint az én érzelmeim fordított arányosságban változtak Audrey-ével. Talán már milliomodszor fordult elő az elmúlt öt év alatt, hogy megpróbáltam magam elé képzelni Sheridant, ezt az árnyalakot, akinek Audrey oly készségesen behódolt. Mi volt neki, ami nekem nincs meg? Miben állt a bűvereje, ami győzelemre segítette velem szemben?

De mindez teljesen hiábavaló spekuláció, nem vezet sehová. Egyelőre elhessegettem magamtól ezeket a gondolatokat - majd

amikor ismét kínozni akarom magam, előveszem őket -, és kikeltem az ágyból. A fürdő és a reggeli felfrissített, sikerült kissé összeszednem magam. Szinte vidám hangulatban indultam el otthonról. Találomra keresgélni valakit a több millió lakosú Londonban tagadhatatlan vonzerőt kölcsönöz a városban töltött napnak. Rendszertelenül, ötletszerűen folytattam a kutatást délelőtt és délután is, de sem Ogden, sem barátja, Lord Beckford nem méltóztatott a szemem elé kerülni. Az egyetlen vigaszom az volt, hogy valószínűleg Sima Sam sem jár nagyobb sikerrel.

Estefelé aztán felmerült bennem, hogy nem kellene-e visszatérnem Sansteadbe. Nem tudtam, hogy vajon Mr. Abney szándékozott-e időhatárt szabni a londoni tartózkodásomnak, vagy úgy értette, hogy vissza se térhetek a dezertőrök nélkül. Végül úgy határoztam, jobb, ha egyelőre Londonban maradok, legalább még egy éjszakára, ezért elmentem a legközelebbi postahivatalba, hogy ezt megtáviratozzam Mr. Abney-nek.

Miközben a blankettát töltöttem ki, a probléma, mely immár huszonnégy órája nyugtalanított, egyszer csak magától megoldódott. Hogy vajon következtetéseimet és gondolkodásomat homályosította el valami, amióta elhagytam Sansteadet, vagy eleve nem voltak még megvetésre sem érdemesek e tulajdonságaim, nem tudom. Tény azonban, hogy figyelmem tökéletesen elsiklott a nyilvánvaló megoldás fölött. Oly mértékben Ogden Fordra összpontosítottam, hogy Augustus Beckford létezéséről szinte el is feledkeztem. Az jutott most az eszembe, hogy ha az utóbbi gyermek családjánál érdeklődnék, talán némi használható információhoz juthatnék. Egy olyan gyerek, mint Augustus Beckford, nem szökik meg csak úgy, minden indok nélkül az iskolából. Talán valamiféle partit rendeznek ma ősi otthonukban, amiről nem akart a fiú lemaradni, ezért aztán könnyen engedett a féktelen Aranyrög kísértésének.

Jól ismertem a házukat. Valaha Lord Mountry és én együtt koptattuk az egyetem padjait Oxfordban, s ekkoriban gyakran voltam hétvégi vendég náluk. Utána azonban sokáig külföldön voltam, így ritkán találkoztunk egymással. Most elérkezett az idő, hogy ismét felvegyem velük a kapcsolatot. Taxiba ültem hát. A következtetésem nem bizonyult rossznak.

A házhoz vezető lépcsőre vörös szőnyeget terítettek, belülről pedig hangos zeneszó hallatszott.

Lady Wroxham Mountry, a köddé vált Augustus édesanyja olyan asszony volt, aki úgy fogadja el az élet dolgait, ahogy bekövetkeznek. Nem tűnt meglepettnek, amikor meglátott.

- Nahát, milyen kedves magától, hogy meglátogat minket! - üdvözölt melegen. - Valaki azt említette, hogy külföldön tartózkodik. Ted is Dél-Franciaországban hajókázik a jachtján, Augustus viszont itthon van. Mr. Abney, az iskola igazgatója megengedte, hogy hazajöjjön ma estére.

Úgy látszik, Augustus merész játékot űz. És Ogden irányítását véltem felfedezni ebben a ragyogóan kitervelt csalásban.

- Sybilre pedig már biztosan nem is emlékszik, hiszen egészen kis baba volt még, amikor utoljára nálunk járt. Ezt a ma esti partit az ő születésnapjának a tiszteletére tartjuk.

- Bejöhetek? Segíthetek valamiben?

- Az nagyon jó lenne, a gyerekek imádni fogják magát.

Hát ebben kételkedtem, de azért beléptem az ajtón. A tánc épp ekkor fejeződött be. Szűk etoni egyenruhájában, a jókedvtől kicsattanó, fénylő arccal Augustus közeledett felém, mögötte pedig blazírt ábrázattal, mint akit az élet megfosztott már minden élvezettől, egykedvűen vonszolta magát az Aranyrögöcske.

Azt hiszem, mindketten egyazon pillanatban láttak meg. Ahogy a látványra reagáltak, kitűnő tükre volt jellemüknek. Augustus elvörösödött, majd arcszíne lilába játszott, és rémülten bámult rám. A Rögöcske egy szemhunyorítással köszöntött.

Augustus megtorpant, és egyik lábáról a másikra állt. A Rögöcske odajött hozzám, és úgy üdvözölt, mint valami rég nem látott jóbarátot.
- Hello! Nézzenek oda, hát maga meg hogy kerül ide? Már épp hívni akartam, hogy beszámoljak a dolgok állásáról. Azóta tervezem, mióta csak megérkeztem Londonba.
- Te kis hazug!
Ogden mögé pillantva a tekintetem összeakadt Augustus Beckford képviselő úréval, aminek a hatására fia hatalmasat ugrott ijedtében. Az Aranyrögöcske visszanézett a válla fölött.
- Nem akarjuk, ugye, a jelenlétében megtárgyalni az ügyeinket? Megyek és szólok neki, hogy tűnjön el.
- Nem teszel semmi effélét. Nem fogom még egyszer szem elől téveszteni egyikőtöket sem.
- Ó, miatta nem kell aggódnia, ő amúgy is visszament volna holnap az iskolába. Csak azért jött el, hogy itt lehessen a partin. Hagyjuk, hadd szórakozzon, ha már egyszer itt van. Megyek, és megbeszélek vele egy találkozót a buli utánra.
Odalépett a barátjához, és rövid tárgyalás következett, melynek végeztével Augustus elvitorlázott a mulatozó társaság felé. A következő percben pedig már two-steppet táncolt gondtalan élvezettel. Hiába, az ifjúság rugalmassága már csak ilyen! A jövő viharai nem aggasztották ebben a pillanatban.
- Na, ez rendben van - jött vissza hozzám az Aranyrögöcske. - Megígérte, hogy nem tűnik el. Biztosan megtalálja majd, ha keresi. Most akkor beszélhetünk.
- A világért sem szeretnék visszaélni a drága időddel - mondtam. S eközben rémesen irritált a flegmaság, amivel ez a démoni kölyök kezelte a helyzetet, amely miatt tulajdonképpen rendkívüli zavarban kéne lennie. Mert amennyi hatalmam volt fölötte, attól akár az a cserepes pálma is lehettem volna, amelynek épp nekitámaszkodott.

- Ó, semmi gond! - persze, semmi sem volt gond neki soha. - Engem az ilyesmi nem érdekel. Ne is izgassa magát azzal, hogy elrontaná az estémet. Csak azért jöttem el, mert Becky annyira odavolt érte. Engem a tánc halálra untat, szóval menjünk, keressünk egy helyet, ahol nyugodtan beszélhetünk.

Kezdtem úgy érezni, hogy egy gyerekzsúr éppen megfelelő hely a számomra. Már Sima Sam Fisher is úgy kezelt, mint egy gyereket, és most az Aranyrögöcske is. Egyiküknek sem tűnt fel, hogy felelős felnőtt vagyok, jócskán benne a harmincegyedik életévben, aki már szembenézett a halállal, és épp hogy megmenekült, s akinek reménytelen szerelem sanyargatja a lelkét. Végtelen béketűréssel követtem Ogdent egy félreeső fülkébe.

Leült, hátradőlt és keresztbe vetette a lábát.

- Van cigarettája?

- Nincs cigarettám, de ha lenne, akkor se adnék neked. Elnéző arckifejezéssel méregetett.

- Rossz kedve van ma, ugye? Valami nagyon feldúlta. Mi a baj? Azért haragszik, mert nem mentem el a lakására? Azt meg tudom magyarázni.

- Örömmel meghallgatnám.

- Arról van szó, hogy hirtelen eszembe jutott, hogy egy-két napon biztosan nem múlik az egyezségünk, szóval akár meg is nézhetném Londont, ha már itt vagyok. Elmondtam ezt Beckynek, és az ötletet remeknek találta. Megtudtam, hogy életében még csak egyszer ült autóban. Hallott már ilyet? Nekem kisgyerekkorom óta van saját autóm. Szóval az csak természetes, hogy meghívtam egy sétakocsikázásra, és hát erre ment el a pénz.

- Erre ment el?

- Jaja. Csak két dollárom maradt. Persze nem csak az autózásra ment az egész. Sokat költöttünk ennivalóra is. Én mondom, ez a

Becky gyerek nagy haspók. Egyfolytában csak enne. Szerintem azért van, mert nem bagózik. Nekem már nincs olyan étvágyam, mint régen. Nos, hát így történt. De már végeztem. Anya biztos nagyon örülni fog, ha meglát.
- Nem fog meglátni. Holnap visszamegyünk az iskolába. Hitetlenkedve nézett rám.
- Hát ez meg mi a fene? Vissza az iskolába?
- Változtattam a terveken.
- Nem megyek vissza semmiféle iskolába. Meg ne próbáljon visszavinni oda! Különben elmondom annak a szószátyár igazgatónak a megállapodásunkat, meg hogy pénzt nyomott a markomba!
- Azt mondasz, amit csak akarsz. Úgysem hiszi el neked.
Ezt átgondolta, és belátta, hogy igazam van. Az öntelt kifejezés lehervadt az arcáról.
- Mi a fene történt magával? Megbolondult, vagy mi? Ideküld Londonba, aztán meg, amikor már itt vagyok, az első dolga, hogy visszavigyen? Hát maga kikészít engem.

Beláttam, hogy talán igaza lehet, ha nem fér a fejébe, miért gondoltam meg magam olyan hirtelen. Mivel csodálatos módon ilyen könnyedén sikerült megtalálnom, nagylelkű és engedékeny hangulatban voltam.
- Na ide süss, Ogden - feleltem barátságos hangon -, azt hiszem, mindketten megkaptuk már mindazt, amit elvárhatunk egy ilyen gyerekzsúrtól. Te úgyis csak unatkozol, én meg attól tartok, hogy ha sokáig maradok, a végén még rávesznek, hogy vidám dalokkal szórakoztassam a csemetéket. Mi, nagyvilági férfiak felette állunk az ilyesminek. Vedd a kabátod és a kalapod, elviszlek színházba. Utána mindent megbeszélhetünk egy jó vacsora mellett.

Gyászos ábrázata azonmód felderült, elégedett mosoly jelent meg rajta.

- Na, most végre mondott valamit! - jegyezte meg jókedvűen.

Azzal vettük a kalapunkat, és elsomfordáltunk a partiról, méghozzá mint két jó barát. Az inasnál hagytam egy cédulát azzal, hogy adja át Augustus Beckfordnak. Az üzenetben utasítottam a gyereket, hogy legyen másnap tizenkét óra tízkor a Waterloo állomáson. Volt talán ebben az eljárásban némi túlzott fesztelenség, amit feltételezésem szerint Mr. Abney nem tartott volna a legmegfelelőbb módszernek, de úgy éreztem, Augustusban igazán megbízhatok.

Kedvességgel sok mindent el lehet érni. Mire lement a függöny a színházban, s véget ért a zenés komédia, melyet megtekintettünk, szent volt a béke a Rögöcske között és köztem. A vacsora csak megszilárdította a barátságunkat, és mire a lakásomra értünk, a lehető legjobb kapcsolat alakult ki kettőnk között. Fél órával később Ogden már vidáman hortyogott a vendégszobában, miközben én magam elégedetten fújtam a füstöt a nappaliban.

Még öt perce sem üldögéltem ott, amikor megszólalt a csengő. Smith már ágyban volt, így hát magam mentem ajtót nyitni. Mr. Fisher állt a lábtörlőmön.

Jóindulatomat, mely az Aranyrögöcske megtalálása és megfelelő módon való kezelése feletti elégedettségem folytán minden élő és élettelen dologra kiterjedt, Samtől sem tagadtam meg. Behívtam a lakásba.

- Nos - kezdtem, miután megkínáltam szivarral és töltöttem neki egy italt -, hogy boldogult, sikerrel járt, Mr. Fisher?

Szemrehányóan megrázta a fejét.

- Fiatalember, maga aztán nagyon ravasz. El kell ismernem, hogy alábecsültem önt. Maga nagyon, nagyon ravasz.

- Egy hivatalos elismerés magától Sima Sam Fishertől valódi megtiszteltetés. De mire véljem ezt a szívélyes megbecsülést?

- Átvert engem, fiam. De nem szégyellem elismerni. Amikor azt mondta, hogy a Rögöcske elkóborolt, két kézzel kaptam az információn, mint valami nyeretlen kétéves. És maga egész idő alatt az orromnál fogva vezetett. Bravó!
- De hát tényleg elkóborolt, Mr. Fisher.

Leverte a hamut a szivarjáról, s közben fájdalmas tekintettel nézett rám.

- Immár szükségtelen megjátszania magát, fiam. Véletlenül éppen két méterre álltam maguktól, amikor betuszkolta a gyereket egy taxiba a Shaftesbury Avenue-n.

Felnevettem.

- Nos, ha így áll a dolog, akkor nem érdemes titkolóznunk egymás előtt. Itt alszik a szomszéd szobában.

Sam előrehajolt és megpaskolta a térdemet.

- Fiatalember, ez rendkívüli jelentőségű pillanat! Ha most nem vigyáz, tönkreteheti minden eddigi munkáját azzal, hogy elbízza magát, azt gondolván, hogy ha idáig nyerő helyzetben volt, akkor már az egész meccs a magáé. Higgye el, a neheze még hátravan, és éppen ez az a szakasz, ahol szüksége van egy tapasztalt társra. Engedje, hogy beszálljak és én folytassam le a tárgyalásokat az idősebb Forddal! Maga csak elrontaná az egészet. Én pedig már tucatszor csináltam ilyesmit, és pontosan tudom, hogyan kell eljárni. Nem bánja meg, ha bevesz az üzletbe. Egyetlen centet sem veszít ezzel. Én legalább a dupláját meg tudom szerezni annak, amit maga kicsikarna, már ha feltételezzük, hogy nem ront el mindent, és nem marad üres a keze.

- Nagyon rendes magától, de nem lesznek tárgyalások Mr. Forddal. Visszaviszem a fiút Sansteadbe, ahogy már említettem - néztem fájdalommal telt szemébe. - Attól tartok, nem hisz nekem.

Anélkül, hogy válaszolt volna, beleszívott a szivarjába. Általános emberi gyengeség, hogy mindenáron meg akarjuk győzni azt, aki kételkedik a szavainkban, még akkor is, ha valójában lényegtelen, hogy mit gondol. Eszembe jutott, hogy nálam van Cynthia levele. Elővettem, hogy igazamat bizonyítsam, és felolvastam Samnek. Sam figyelmesen végighallgatta.

- Értem - szólt a végén. - És ki írta ezt?
- Az nem fontos. Egyébként egy barátom.

Azzal visszatettem a papírost a zsebembe.

- El akartam küldeni Ogdent Monacóba, de közben meg-gondoltam magam. Valami közbeszólt.
- Micsoda?
- Nevezhetem akár lelkiismeretnek is, ha egyáltalán ismeri a kifejezést.
- És most tényleg visszaviszi az iskolába?
- Igen.
- Akkor együtt megyünk - jelentette ki. - Azt reméltem, már nem látom azt a helyet többé. Az angol vidék gyönyörű lehet nyáron, de télen London sokkal jobb. Azonban - sóhajtott lemondóan, miközben felállt - holnapig elbúcsúzom. Melyik vonattal mennek?
- Azt akarja mondani - háborodtam fel -, hogy van képe visszajönni Sansteadbe azok után, amit elárult magáról?
- Csak nem akar feladni Mr. Abney-nek? Hiszen mindketten olyanok vagyunk, mint a nyitott könyv. Nem tanácsos gyufával közelíteni egymáshoz, mert még lángra kapunk. Különben is, maga szerint elhinné akár egy szavát is? Miféle bizonyítékkal szolgálhat?

Ezt az érvet magam is hatékonynak találtam, amikor az Aranyrögöcskével szemben használtam. Most, hogy visszaszállt

a saját fejemre, még inkább meggyőződtem az érvényességéről. A kezem meg van hát kötözve.
- Igen - mondta Sam -, holnap a kis londoni kirándulásunk után visszatérünk a csendes és békés vidéki életbe.
Az ajtóból még szélesen visszamosolygott rám.
- Még a csendes és békés vidéki életben is történnek érdekes dolgok. Úgy érzem, nem fogunk unatkozni!
S ezt én készséggel elhittem neki.

11. fejezet

Figyelembe véve mindazt a megterhelést, amelynek nyomása alatt Mr. Abney a munkáját végezte, mindenekelőtt erős megfázását, az Aranyrögöcskéért érzett aggodalmát, no meg az arisztokrácia iránt tanúsított végtelen tiszteletét, már-már mesterinek tekinthető, ahogy az iskolaigazgató a szökevények visszatérését kezelte. Mivel kizárt volt bárminemű testi fenyítés - különösen az Aranyrögöcske esetében, aki minden bizonnyal megtorolta volna az intézkedést például némi ablaktöréssel -, csupán a szóbeli szidalmazásra hagyatkozhatott, s olyannyira élt is ezzel a lehetőséggel, hogy amikor befejezte, Augustus leplezetlen zokogásban tört ki, s lesújtottságában legalább három napig egyetlen kérdést sem tett fel.
A kaland egyik következményeképpen Ogden ágyát átköltöztettük egy, a szobámmal szomszédos, kényelmes kis kuckóba. A ház tervezőinek szándéka szerint eredetileg gardrób lehetett, Mr. Abney uralkodása alatt azonban bútorraktárként funkcionált. De itt tartottuk többek között az én utazóládáimat és Glossop bőröndjeit is. A helyiség kiváltképp alkalmasnak látszott egy emberrablók által égre-földre keresett fiú elszállásolására. Az ablaka túl kicsi volt ahhoz, hogy bárki

beférjen rajta, s a szobácska egyetlen bejárata az. én hálómon keresztül volt elérhető. Az Aranyrögöcske biztonsága tehát legalább éjjelente garantáltnak látszott.

A kisfiúk kíváncsisága szerencsére múlandó. A gyermekek főként a mában élnek. Néhány nap kellett csupán, és a Buck ostroma, valamint a Rögöcske eltűnése keltette izgalom alábbhagyott. Egy hét elmúltával aztán e két epizód már beszéd tárgya sem volt, és az iskola élete visszatért a megszokott kerékvágásba.

Engem azonban a korábbinál is hevesebb nyugtalanság gyötört. Életem az elmúlt öt évben oly békés mederben haladt, hogy most, egy sebes folyású zúgó patak habjaiban találva magam, szinte eszemet vesztettem. Kiváltképp súlyosbította a helyzetemet, hogy kis világomban, Sanstead House-ban csak egyetlen nő van, s ő éppen az a nő, akit tanácsos elkerülnöm, ha vissza akarom nyerni a lelki békémet.

Cynthia iránti érzelmeimet sem voltam képes ez idő tájt kellőképpen végiggondolni. Akadtak pillanatok, amikor szinte belekapaszkodtam az emlékébe, mert ő volt az egyetlen szilárd és biztos pont e kaotikus világban, máskor pedig súlyos tehernek éreztem a létezését, amely agyonnyom. Voltak napok, amikor szívem szerint feladtam volna a küzdelmet, és hagytam volna, hogy sodorjanak az események, más napokon pedig lépésről lépésre meg kívántam birkózni az előttem álló feladatokkal. De minden egyes napon úgy láttam, hogy a helyzetem romlott a tegnapihoz képest.

Néha éjszakánként álmatlanul hevertem az ágyon, s azt kívántam, bárcsak láthatnám Cynthiát, hátha akkor könnyebb lenne ez az erőpróba. Talán az tette ilyen elviselhetetlenül nehézzé a dolgot, hogy teljesen eltűnt az életemből. Senki és semmi nem támogatott engem ebben a harcban.

És akkor egy reggel, mintha csak a dilemmámra érkezett volna válasz, levelet kaptam tőle.

Az üzenet valósággal megrémített, mert tartalma olybá tűnt, mintha telepatikus kapcsolat lenne kettőnk között.

Szerfelett rövid volt, és már-már hivatalos:

Kedves Peterem!

Kérdezni szeretnék valamit. A kérdésem röviden a következő: az érzéseid változatlanok-e irányomban? Nem árulhatom el, miért faggatlak erről. De muszáj megtudnom a választ. Bármit felelsz, az nem befolyásolja barátságunkat, ezért kérlek, légy őszinte.

Cynthia

Azonnal leültem, hogy válaszoljak a levélre, melynek időzítése és tartalma egyaránt mély hatást tett rám. Mintha váratlan erősítés érkezett volna a vesztésre álló csata kellős közepén. Újra magabiztosság töltött el. Ismét erősnek és küzdőképesnek éreztem magam. Ez a hangulat magával ragadott, kiöntöttem hát a szívem előtte. Megírtam neki, hogy érzelmeim nem változtak, hogy szeretem, és csakis őt akarom. Visszatekintve már látom, hogy a levelem egy felkavart elme zavaros produktuma volt; de akkortájt nem volt bennem semmi kritikai érzék. Úgy véltem, az írásmű valódi érzelmeim igaz kifejezése.

Azonban csak túlfűtött képzelgésemben hihettem, hogy sikerült legyőznöm magam. Hogy koránt sincs vége a harcnak, az napnál is világosabbá vált előttem, amikor a levél feladásából visszatérve találkoztam Audrey-val, s látványa örömteli borzongással töltött el. Be kellett látnom, hogy az erősítés csak támogatás, kicsiny segítség volt a győzelem eléréséhez, nem a diadal maga.

Először fordult elő, hogy némi sértődöttséget éreztem Audrey irányában. Ebben persze nem volt semmi ráció, nem állta volna ki egy mélyreható vizsgálat próbáját. De jelenvaló volt, és parányi védelmet jelentett számomra. Igyekeztem leküzdeni találkozásunk feletti örömömet, és kritikus, sőt ellenséges szemmel nézni Audrey-ra. Ki ő, hogy egy embert így rabul ejtsen? A bűvös vonzerő csak az elragadtatott ember képzeletében létezik. Ha van benne annyi lélekjelenlét, hogy elhárítsa az igézetet, és meggyőzze magát, hogy nem is létezik, máris megmenekülhet. Akaraterő és hideg ésszerűség kérdése csupán az egész. Egyiptomban is biztosan akadtak erős, határozott polgárok, akik nem értették, miért imádják mások oly feltétel nélküli csodálattal Kleopátrát.

Ilyeténképp okoskodva megemeltem a kalapom, kipréseltem magamból egy odavetett „Jó reggelt! "-et, és továbbmentem, megformálva a rendkívül elfoglalt ember mintaképét.

- Peter!

Még az elfoglalt férfinak is meg kell állnia, ha megszólítják, máskülönben nemcsak udvariatlannak fog tűnni, hanem felmerülhet a gyanú, hogy menekülni próbál.

Audrey arcán enyhe meglepetés tükröződött a viselkedésem eredményeként.

- Látom, nagyon sietsz.

Nem válaszoltam. De mintha nem is várt volna ilyesmit.

Csendben haladtunk a ház felé. Nyomasztónak éreztem a hallgatását. Személyiségének ereje kezdte lerombolni jól felépített védelmemet, melynek stabilitása a nyomás alatt bizonytalanná vált, és ez módfelett zavart.

- Aggaszt valami, Peter? - bökte ki végül.
- Nem, miért gondolod?
- Csak úgy éreztem, mintha aggódnál valami miatt.

Dühös voltam magamra. Ennél idiótább módon nem is kezelhetném a helyzetet. Az elfoglalt ember buta hallgatás helyett vidám fecsegést és könnyű társalgást választana stratégiájául. Nem is csoda, hogy Sima Sam Fisher gyerekként kezelt. Épp úgy viselkedtem most is, mint egy durcás iskolásfiú. A csend egyre elviselhetetlenebbé vált.

Megérkeztünk a házhoz. Az előtérben elváltunk, Audrey az emeletre ment, én az osztályterein felé vettem az irányt. Nem is nézett rám. Arcán hideg és megbántott kifejezés ült.

Az ember furamód következetlen. Elégedettségnek kellett volna eltöltenie afelett, hogy végre Audrey és köztem kialakult az olyannyira áhított, rideg és közönyös viszony. Az eszem is azt súgta, ez a lehető legjobb megoldás. Mégsem tudtam felfedezni magamban az öröm legapróbb jelét sem. Elmúlt a rövid pillanat, míg képes voltam tiszta fejjel gondolkodni, s vele odalett a jókedvem is, melyet Cynthia levele okozott. A sértődöttség sem maradt meg bennem, ami mindaddig segített, hogy hűvös, ésszerű érvekkel küzdjek a női vonzerő ellen. Audrey ismét központi helyre került az életemben. S a barátságunk, ez a meghatározhatatlan érzés, amely addig a szerelemmel együtt létezett bennem - semmivé lett. Szakadék támadt közöttünk, mely minden nappal egyre csak tágult. Szinte már alig beszéltünk egymással.

Egyszóval elvileg semmi sem tehetett volna ennél elégedettebbé, s a tény, hogy korántsem voltam az, csak gyenge jellemem további bizonyítékául szolgált.

12. fejezet

E szürke, vigasztalan napokban a számos gondolat közül, mely foglalkoztatott, mindössze egyetlen nyújtott némi enyhet: hogy

ez az állapot nem tarthat örökké. A szorgalmi időszak a végéhez közeledett, hamarosan messze kerülök Audrey-tól, akinek közelsége valósággal megbénította akaraterőmet. Eltökéltem, hogy az iskolaév utolsó napján örökre megszakítok minden kapcsolatot Sanstead House-szal, s minden mással is, ami ideköt. Mrs. Ford kénytelen lesz új tányérnyaló után nézni. Ha a hölgy boldogsága az Aranyrögöcske visszaszerzésén múlik, akkor meg kell tanulnia boldogság nélkül élnie, hasonlóan e szörnyűséges sárgolyó többi lakójához.

Mindeközben természetesen eleget tettem kötelezettségemnek. Már fogalmam sincs, milyen önkínzó folyamat során jutottam erre a következtetésre, de Audrey kedvéért feladatomnak éreztem, hogy vigyázzak az Aranyrögöcskére, s ezt nem befolyásolta kapcsolatunk jellegének megváltozása sem. Meglehet, e szándékomat a Sima Sam Fisher vállalkozásának meghiúsítására irányuló, kevésbé altruista motívumaim is erősítették. Sam jelenlétét az iskolában ugyanis komoly kihívásnak éreztem.

Viselkedése módfelett nyugtalanított. Bár nem tudom, valójában mire számítottam tőle, de arra semmiképpen sem, hogy ölbe tett kézzel üljön. Mégis nap nap után sorjázott, és Sam nem tett semmit. Maga volt a komornyik megtestesült mintaképe. Londoni kalandunk azonban arra ösztönzött, hogy éber legyek, és passzivitása a legkevésbé sem fegyverzett le. Gyanúm szerint tétlensége nem abból fakadt, hogy a sikertelenség a kedvét szegte volna, vagy hogy nem akarta volna többé elérni a kitűzött célt, ellenkezőleg: úgy véltem, csak türelmesen várakozik a megfelelő alkalomra. Tudtam, hogy előbb vagy utóbb a tettek mezejére lép, s azt hirtelen és gyorsan teszi majd, méghozzá részletesen kidolgozott terv alapján.

S amikor végül támadott, éppen módszerének egyszerűségével fogott ki rajtam, s csupán a véletlen műve volt, hogy próbálkozását nem koronázta siker.

Említettem már, hogy a személyzet férfi tagjai szokás szerint összegyűltek Mr. Abney dolgozószobájában egy kávéra vacsora után - s ez alól éppen maga Mr. Fisher volt az egyetlen kivétel. Olyan megrögzött szertartás volt ez, amely - akárcsak más, az iskolákhoz hasonló intézményekben, ahol minden meghatározott napirend szerint zajlik - sohasem változott. Mr. Abney néha a szertartás után azonnal otthagyott minket, de egyetlen alkalmat sem hagyott volna ki, minden este velünk kávézott.

Azon a bizonyos estén a tanév kezdete óta először úgy éreztem, nem kellene kávéznom. Napok óta rosszul aludtam, s azt reméltem, ha megtartóztatom magam a fekete élvezetétől, talán elmúlik az álmatlanságom. Az illendőség kedvéért megvártam, míg Mr. Abney és Glossop megtöltik a csészéjüket, majd a szobámba mentem, s anélkül, hogy villanyt gyújtottam volna, lefeküdtem, hogy megbirkózzam az aznap a szokásosnál is hevesebben rám törő depressziós rohammal. Úgy véltem, a magány és a sötétség megfelelő hátteret szolgáltat majd a gondolataimhoz.

E pillanatban Sima Sam Fishernek nem volt helye az elmélkedésemben. Gondolataim egyáltalán nem körülötte jártak. De ekkor a félig behajtott ajtó lassan nyílni kezdett, amire én eleinte fel sem figyeltem. Inkább valami alig hallható zaj volt az, ami felrázott tompultságomból. A szívem egy pillanat alatt a torkomban dobogott, fülemben dobolt a vér, ahogy vártam, mi történik. Az ajtó nyílása volt nyugtalanságom elsődleges oka: a huzat nem nyitja az ajtót ilyen lopva és szaggatottan.

Hangtalanul felültem, feszülten figyelve. És akkor valaki igen csendesen besettenkedett a szobába.

Mindössze egyetlen ember akadt Sanstead House-ban, aki így lép a szobába. Ha így utólag belegondolok, még mulattatott is a dolog. Az eset pimaszsága csaknem nevetésre ingerelt. És ráadásul ez annyira idegen Mr. Fishertől, aki mindig a lehető legkörültekintőbben intézi az. ügyeit. Ez a behatolás aztán az emberrablás de luxe kategóriája! Ha kora hajnalban történik mindez, még csak megértettem volna; de este kilenckor, amikor Glossop, Mr. Abney és jómagam is ébren vagyunk még, és bármelyik pillanatban belénk futhat a lépcsőn! Hát ez igazán abszurd! Csak bámulni tudtam Sima Sam Fisher arcátlanságát.

Mozdulatlanul feküdtem. Azt gondoltam, hogy ha bent lesz a szobában, biztosan felgyújtja majd a villanyt. És lőn. Én pedig elégedetten és vidáman köszöntöttem a behatolót.

- Mit tehetek önért, Mr. Fisher?

Olyan ember létére, aki idejekorán megtanulta leplezni érzelmeit a nehéz helyzetekben, eléggé rosszul reagált. Meglepetten felkiáltott, és tátott szájjal perdült sarkon.

De mentségére legyen mondva, módfelett gyorsan visszanyerte a lélekjelenlétét. Csaknem azonnal ismét az a nyájas és beszédes Sam Fisher volt, aki oly őszintén beavatott az álmaiba a londoni vonaton.

- Már itt sem vagyok - szólalt meg szívélyes hangon. - Ezzel ennek a kis epizódnak véget is vethetünk. Mint tudja, békés ember vagyok, márpedig feltételezem, nem feküdne tovább nyugodtan az ágyban, míg bemegyek a másik szobába, és szépen eltulajdonítanám a barátját. Hacsak meg nem gondolta magát, és nem hajlandó fifty-fifty alapon osztozni velem.

- Szó sincs róla.

- Hát persze, csak érdeklődtem.

- És mi lenne Mr. Abney-vel? Mit gondol, mi történne, ha összefutnánk vele a folyosón?

- Nem futnánk össze vele - Sam magabiztosnak látszott. - Nem kávézott ma este?
- Nem. Miért kérdi?
Csüggedten csóválta meg a fejét.
- Hát hallott már ilyet? Kérdezem én, fiatalember, honnan kellett volna tudnom, hogy maga, aki két hónapja minden áldott este együtt kávézik Mr. Abney dolgozószobájában a tanárokkal, minden este közül éppen ma tesz le erről a megrögzött szokásáról? Maga balszerencsét hoz rám, fiam. Megbabonáz, úgy ám!

Szavai világosságot gyújtottak az agyamban.
- Tett valamit a kávéba?
- Még hogy valamit? Annyi altatót tettem bele, hogy egyetlen korty után egy krónikus álmatlanságtól szenvedő betegnek annyi ideje sem lenne, hogy jó éjszakát kívánjon, máris Álomországban járna. Az a lötty, amit Rip van Winkle ivott, sehol sincs az én kávémhoz képest! És mind hiába! Nahát, nahát! Az ajtó felé indult.
- Hagyjam égve a villanyt, vagy jobb szeretné, ha leoltanám?
- Hagyja égve, kérem. A sötétben még el találnék aludni.
- Maga aztán nem. De ha el is aludna, azt álmodná, hogy itt vagyok, és felébredne. Vannak pillanatok, fiatalember, amikor maga miatt azt fontolgatom, hogy felhagyok ezzel az iparral, és valami becsületes munka után nézek.
Szünetet tartott.
- De azért nem komolyan mondom ám. Van még egy-két ötlet a tarsolyomban. Na, majd meglátjuk. Még nem adtam föl. Csak várja ki a végét!
- Kivárom, és egy napon, amikor a Piccadillyn sétálok, egy arra járó autó jól befröcsköl sárral. Egy szőrmegalléros pénzeszsák dölyfösen néz rám a hátsó, ülésről, és akkor hirtelen, legnagyobb meglepetésemre felismerem benne...

- Ennél furcsább dolgok is megestek már. Legyen csak flegma, fiatalember, amíg teheti. Eddig maga nyert, de a balszerencsém nem tarthat örökké.

Szomorkás méltósággal távozott a szobából. Egy perccel később újra felbukkant.

- Támadt egy ötletem. A fifty-fifty nem tetszik magának. Megkönnyítené a döntését, ha felajánlanám együttműködésemet mindössze a nyereség huszonöt százalékáért?

- A legkisebb mértékben sem.

- Pedig zsenerőz az ajánlatom.

- Lenyűgözően zsenerőz. De attól tartok, nem alkuszom.

Ismét távozott, de csak azért, hogy harmadszor is visszatérjen. Csak a fejét dugta be az ajtón, úgy nézett rám teste nélkül, akár Fakutya.

- Ám ez esetben, ugye, nem veti később a szememre, hogy nem ajánlottam lel a lehetőséget? - érdeklődött aggodalmaskodva.

Majd ismét eltűnt, ezúttal végleg. Hallottam, ahogy lefelé lépked a lépcsőn.

II.

Elérkezett a félév utolsó hete, s annak is utolsó napjait éltük. Az iskolát megszállta a szünidei hangulat. A fiúk esetében ez azt jelentette, hogy még a szokásosnál is rendetlenebbek és kezelhetetlenebbek voltak. Glossop, aki eddig csupán bömbölésre ragadtatta magát, most izzadt, mint a ló, és a haját tépte. A fiúk, akik eleddig legfeljebb kilöttyentették a tintát, most ablakokat törtek. Az Aranyrögöcske pedig felhagyott a cigarettázással, de csak az istállóban talált hatalmas agyagpipa kedvéért.

Ami engem illet, úgy éreztem magam, mint a holtfáradt úszó, aki karnyújtásnyira ért a biztonságos parttól. Audrey, ha csak

tehette, került engem, vagy rideg udvariassággal váltott szót velem, ha mégis találkoztunk. De már nem szenvedtem ettől annyira. Még néhány nap, és magam mögött tudhatom életemnek ezt a szakaszát is. Audrey ismét emlék lesz csupán.

Mr. Fisher magatartását a tökéletes tétlenség jellemezte e napokban. Nem tett kísérletet legutóbbi erőfeszítései megismétlésére. A kávé esténként érintetlenül érkezett a dolgozószobába. Akár a villám, Sam sem csapott le kétszer ugyanarra helyre. Művészlélek volt, és nem szerette a kontármunkát. Tudtam, hogy ha újra akcióba lendül, új tervet eszel ki.

Függetlenül attól, hogy a szerencse mindvégig mellettem állt, hajlamos voltam némi önelégültségre, amikor Samre gondoltam. Végül is sikerrel vetettem latba éles elmémet vele szemben, és mindeddig le is győztem. S ez nem csekély eredmény olyasvalaki részéről, aki eddig semmi különöset sem vitt véghez az életében.

Ha az összes tankönyvi aforizma, amelyet gyermekkoromban belém vertek, és a korai tragédia, amelyet Audrey kapcsán el kellett szenvednem, nem lett volna elég, akkor is óva inthetett volna Sam jó tanácsa, miszerint ne vegyem készpénznek a győzelmemet, amíg vége nincs a csatának. Sam megmondta előre, hogy egyszer biztosan megfordul a szerencséje.

Az ember elméletben persze mind ismeri ezeket a nagy igazságokat, de sajnos a gyakorlatban mégis sokk-ként éli meg a bekövetkezésüket. Én a magam megrázkódtatását az utolsó előtti napon szenvedtem el.

Nem sokkal reggeli után üzenetet kaptam, hogy Mr. Abney az irodájába hívat. Gyanútlanul indultam hozzá, nem gyötört semmi balsejtelem. Általában a reggeli után beszéltük meg az iskola ügyeit, s azt feltételeztem, hogy a másnap bekövetkező exodus kapcsán van valami megtárgyalnivalónk.

Mr. Abney aggódó arckifejezéssel ideodázott a szobában, amikor megérkeztem. Íróasztalánál, háttal nekem, Audrey írt valamit. Feladatai közé tartozott az iskola üzleti levelezésének intézése is. Nem nézett fel, amikor beléptem, s még akkor sem, amikor Mr. Abney a nevemen szólított, csak írt tovább, mintha nem is léteznék.

Úgy tűnt, mintha Mr. Abney zavarban lenne, amire először nem találtam magyarázatot. Ugyanakkor méltóságteljes is volt, de ezúttal mindebbe némi védekező felhang is vegyült, mint minden esetben, amikor be akarja jelenteni, hogy fel kell ugrania Londonba, és rám kell bíznia a munkáját. Egyet-kettőt köhintett, mielőtt a tárgyra tért volna.

- Ó, Mr. Burns - szólalt meg végül -, megkérdezhetem, hogy eldöntötte-e már, mit csinál a szünidőben, illetve hát... öööö... legalábbis az elején? Nem? Ez... öööö... nagyszerű!

Az íróasztalán heverő papírhalom tetejéről leemelt egy levelet.

- Hát ez... öööö... nagyszerű! Jelentősen megkönnyíti a dolgomat. Persze, nincs jogom azt kérni öntől, amit... nos... valójában... öööö... kérni szeretnék. Természetesen nem rendelkezem a szabadidejével. De a jelen körülmények között talán megtalálja a módját, hogy megtegyen nekem egy hatalmas szívességet. Kaptam egy levelet Mr. Elmer Fordtól, ami meglehetősen nehéz és igen kellemetlen helyzetbe hoz. Teljességgel idegen tőlem, és nincs is szándékomban udvariatlannak lenni a szülők iránt, akik a felügyeletemre bízzák... öööö... a fiaikat, ezért, ha lehetséges, szeretném teljesíteni Mr. Ford kérését. Bizonyos üzleti ügyei Észak-Angliába szólítják őt néhány napra, ami lehetetlenné teszi, hogy holnap hazavigye Ogdent. Nem szokásom kritizálni a szülőket, akik belém helyezték a bizalmukat, és fizetnek azért, hogy a gyermekük... öööö... nálam tanuljon, méghozzá a leginkább formálható életkorában, de azt kell mondjam, hogy

valamivel könnyebb dolgom lenne, ha Mr. Ford kicsit korábban jelezte volna az óhaját. Mint annyi honfitársa, ő is rámenős ember. Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra, tartja a mondás, és ő eszerint is él. Egyszóval azt szeretné, ha Ogden itt tölthetné a szünidő első napjait, és én nagyon hálás lennék önnek, Mr. Burns, ha találna rá valami módot, hogy ön is itt maradjon, és... öööö... vigyázzon rá.

Audrey abbahagyta az írást, és megfordult, először adva bármi jelét annak, hogy hallja, miről beszél Mr. Abney.

- Semmi szükség arra, hogy Mr. Burnst terheljük ezzel - szólalt meg anélkül, hogy rám pillantott volna. - Én magam is el tudom látni a feladatot.

- Egy átlagos... öööö... gyermek esetében, Mrs. Sheridan, egyáltalán nem haboznék, hogy egyedül önre bízzam, hiszen volt olyan kedves, és felajánlotta a segítségét ebben az ügyben. De nem szabad elfelejtenünk... öööö... hogy az igazat megvallva különleges fiúról van szó, és azt sem, hogy azok a banditák, akik nemrégiben megtámadták a házat, megragadhatják a kínálkozó alkalmat, és újfent lecsaphatnak. Nem tartanám helyénvalónak ekkora felelősséget ruházni magára.

Volt igazság abban, amit mondott. Audrey nem felelt. Abból, ahogy a tollával kopogott az asztalon, nem volt nehéz következtetni az érzéseire. Én pedig úgy éreztem magam, mint a rab, aki ráspollyal kettéfűrészelte börtöne rácsait, de mielőtt kiszabadíthatná magát, egy másik cellába költöztetik. Annyira beleéltem magam, hogy csak a félév végéig kell kihúznom, s egy perccel sem tovább, hogy a szabadulás elhalasztása megsemmisítő hatással volt rám.

Mr. Abney köhintett, és a következő bizalmas közléshez leeresztette a hangját.

- Magam is maradnék, de az a helyzet, hogy egy halaszthatatlan ügyben Londonba kell mennem, és egy-két napig nem lesz

módom visszatérni. Egy régi tanítványomnak... öööö... Buxton grófjának.., remélem, számíthatok a diszkréciójára, Mr. Burns... nézeteltérése támadt az etoni hatóságokkal, és a gyámja, aki mellesleg főiskolai csoporttársam volt... öööö... Bessborough hercege, aki... öööö... jogosan vagy sem, de bízik az ítéletemben... öööö... szeretné kikérni a véleményem. Amilyen hamar csak tudok, visszatérek, de biztosan megérti, hogy az adott körülmények között nem rendelkezem a saját időmmel. Minden percemet Bessborough hercegének rendelkezésére kell bocsátanom.
Csengetett.
- Ha gyanús személyeket lát a környéken, telefonon azonnal kapcsolatba léphet a rendőrséggel. És természetesen segítségére lesz...
Kinyílt az ajtó, és belépett Sima Sam Fisher.
- Csengetett, uram?
- Ó! Jöjjön be, White, és csukja be maga mögött az ajtót. Valami fontosat kell mondanom. Éppen most informáltam Mr. Burnst arról, hogy Mr. Ford levélben kérte, engedjük meg, hogy fia a szünet első néhány napjában az iskolában maradhasson.
Audrey-hoz fordult.
- Meglepőnek találja majd, Mrs. Sheridan, és talán... öööö... megdöbbentőnek is, ha megtudja, milyen különös minőségben tartózkodik White Sanstead House-ban. Ugye, nem ellenzi, White, hogy Mrs. Sheridant beavassam, tekintettel arra, hogy együtt fognak dolgozni az ügyön? Rendben. Tehát, röviden, Mrs. Sheridan, White detektív, és a Pinkerton ügynökségnek dolgozik. Mr. Ford... - a név kiejtése során apró ránc jelent meg fennkölt homlokán. - Mr. Ford alkalmazta arra az esetre, ha valaki megpróbálná a fiát... öööö... elmozdítani innen.

Láttam, hogy Audrey megriad. Arca hirtelen elvörösödött. Döbbent sikkantást hallatott.

- Bizony, kérem - szólt Mr. Abney mintegy kommentálva Audrey reakcióját. - Jogos a meglepetése. Az egész helyzet felettébb szokatlan, mondhatnám azt is... öööö... hogy nyugtalanító. Önnek azonban teljesítenie kell a kötelességét a munkaadója irányába, White, ezért természetesen ön is itt marad a fiúval.
- Ahogy óhajtja, uram.

Azon kaptam magam, hogy meleg, barna szemébe nézek, amelyben ott csillogott a diadal derűje. De csak az egyikben, a másikat behunyta. Sima Sam Fisher ugyanis ebben a felfokozott helyzetben elkövette azt az ízléstelenséget, hogy rám kacsintott.
- Mr. Burns is itt lesz, hogy segítsen magának, White. Volt olyan kedves, és beleegyezett, hogy elhalassza az elutazását arra a rövid időre, amíg én magam kényszerűségből távol leszek.

Nem emlékeztem, hogy lettem volna olyan kedves beleegyezni. Annak viszont örültem, hogy Mr. Abney közölte mindezt, mert elégedetten fedeztem fel, ahogy Mr. Fisher ábrázatára kiül a döbbenet ezen információ hallatán, anélkül, hogy igazgatónk észrevette volna. De mint már annyi alkalommal, Sam most is hamar magához tért.
- Valóban nagyon kedves Mr. Burnstől - turbékolta mézédes hangon -, de nem gondolnám, hogy efféle kényelmetlenséget kellene okoznunk a tanár úrnak, semmi szükség rá, hogy változtasson a tervein. Biztos vagyok benne, hogy Mr. Ford szívesebben helyezné az egész ügyet az én kezembe.

Ez nem a legmegfelelőbb pillanat volt a milliomos nevének említésére. Kiderülhetett már Mr. Abney-ről, hogy módszeres ember, és gyűlöli a megrögzött rutin bárminemű változtatását. Mr. Ford levele pedig kizökkentette őt a megszokott kerékvágásból. A Ford család, apa és fia egyaránt, módfelett népszerűtlen volt előtte.

Egy pillanat alatt porrá zúzta Sam érveit.

- Hogy Mr. Ford mit vagy mit nem tenne szívesen, az ebben az ügyben mellékes, kérem. A felelősség, amíg a fiú az iskola falai közt tartózkodik... öööö... az enyém. Én pedig olyan óvintézkedéseket teszek, amelyeket helyénvalónak és... öööö... megfelelőnek látok, függetlenül attól, hogy a maga véleménye szerint... mi jut Mr. Ford eszébe. Mivel magam nem lehetek jelen... öööö... bizonyos sürgős üzleti ügy miatt, természetesen élek a Mr. Burns által felajánlott lehetőséggel, hogy távollétemben helyettesít engem.

Szünetet tartott, és kifújta az orrát, ami hasonló érzelem-kitörései után minden esetben szokása volt. Samet nem lombozta le a viharos szónoklat. Mozdulatlan nyugalommal várta, hogy befejeződjék.

- Attól tartok, még világosabban kell fogalmaznom. Reméltem, hogy a botrány és minden egyéb kellemetlenség elkerülhető lesz, de úgy látszik, ez lehetetlen.

Mr. Abney a meglepetéstől szinte kővé dermedt ábrázattal lesett ki a zsebkendője mögül.

- Teljes mértékben egyetértek önnel abban, hogy kell valaki, aki segít vigyázni a gyermekre, de az a személy nem lehet Mr. Burns. Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de nem bízom meg benne.

Mr. Abney elképedése csak fokozódott. Magam is meglepődtem. Egyáltalán nem Samre vallott, hogy kockára tegye az esélyeit egy ilyen kétes kimenetelű támadás érdekében.

Érthető, hogy Mr. Abney szinte felhorkant a megdöbbenéstől. Én is megeresztettem egy kacajt, mint akit nyilvánvaló ártatlanságában már-már szórakoztat a vád. Nem értettem, mire akar Sam kilyukadni. Azt semmiképp sem gondolhatta, hogy hitelt adnak vad kijelentésének. Arra tippeltem, hogy csalódottságában hirtelen elment az esze.

- Mondja, maga megőrült, White?

- Nem, uram. Bizonyítani tudom az állításomat. Ha nem tartottam volna vele Londonba, biztos lehet benne, hogy megszökött volna a fiúval.

Egy pillanatra az a kényelmetlen érzés vett erőt rajtam, hogy talán rejteget valamit a tarsolyában, amiről én nem tudhatok, s aminek birtokában elszánta magát erre a támadásra. De elhessegettem a gondolatot. Nem lehet nála semmiféle bizonyíték ellenem.

Mr. Abney szemében reménytelen zavarodottsággal fordult felém. Én felvontam a szemöldököm.

- Nevetséges! - jelentettem ki határozottan.

Mr. Abney szerint is ez volt az egyetlen lehetséges válasz. Olyan dühvel nézett Samre, amilyenre csak képes a magafajta szelíd lélek.

- Mit jelentsen ez, White, hogy mer elém állni ilyen abszurd vádaskodással?

- Nem azt állítom, hogy Mr. Burns a szokott célból akarta elrabolni a fiút - erősködött Sam rendíthetetlenül -, mint azok, akik aznap éjjel ránk törtek. Neki különös oka volt rá. Mr. és Mrs. Ford, ahogy ön is tudja, elváltak. Mr. Burns azért akarta elrabolni a gyermeket, hogy visszavigye őt az édesanyjának.

Hallottam, hogy Audrey lélegzete elakad. Mr. Abney felháborodásába leheletnyi kétely vegyült. Láttam, ahogy Sam szavai, amelyek a tökéletesen abszurd kategóriából a valamiképp lehetségesbe emelik át a vádat, némiképp hatottak rá. Megint elfogott az érzés, hogy Sam talán rendelkezik még ki nem játszott ütőkártyával. Ez az egész lehet blöff is, de van benne valami baljóslatú tónus.

- Azt mondhatnánk, hogy mindez akár dicséretre méltó is lehet Mr. Burns részéről. Ám a munkaadóm és az ön szempontjából nem árt gátat szabni e lovagias lendületnek. Elolvasná ezt, uram?

Egy levelet nyújtott át Mr. Abney-nek, aki megigazította a szemüvegét, és olvasni kezdett, először távolságtartó, elfogulatlan módon, majd egyre izgatottabb érdeklődéssel.
- Szükségesnek láttam, hogy átkutassam Mr. Burns holmiját, uram, hogy megtaláljam a...
Azonnal tudtam, mit talált. Már akkor is ismerősnek tűnt a szürkéskék papír, amikor átadta a levelet, de most végképp felismertem. Cynthia levele volt, a terhelő bizonyíték, amelyet útban Londonba felolvastam neki. Jóslata, mely szerint a szerencse forgandó, bámulatos módon teljesedett be.
A szemébe néztem. Ismét volt olyan érzéketlen, hogy kacsintson egyet. Ez a hunyorítás azonban olyan bővérűen vidám és lehengerlő volt, olyan kifejező, mint egy jókedvű rikoltás.
Mr. Abney belemerült a levélbe, és elállt a szava. Megértettem az érzelmeit. Ha nem is melengetett kígyót a kebelén, kiváltképp közel került hozzá. Egy iskolaigazgató senkit sem utál jobban a potenciális emberrablónál.
Ami engem illet, az agyamban vadul kavarogtak a gondolatok. De nem volt semmi tervem, még tervkezdemény sem jutott az eszembe, amely kihúzhatna ebből a csávából. Helyzetem totális reménytelensége valósággal porrá zúzta minden erőmet. Tisztában voltam vele, hogy lehetetlenség megcáfolni Sam állításait; az is ki volt zárva, hogy bizonyítani tudjam viszonylagos ártatlanságomat. A támadás váratlansága megfosztott a következetes gondolkodás képességétől.
Totális vereséget szenvedtem.
Ekkor Mr. Abney megszólalt.
- Mr. Burns, a maga keresztneve Peter?
Bólintottam. Képtelen voltam beszélni.
- Ezt a levelet... öööö... egy hölgy írta. Arra kéri önt, hogy... öööö... gyorsítsa fel Ogden Ford elrablásának folyamatát. Akarja, hogy

felolvassam magának? Vagy beismeri, hogy tudja, mi áll a levélben?

Válaszra várt. De nem volt mit mondanom.

- Tagadja, hogy azzal az előre kitervelt céllal jött Sanstead House-ba, hogy elrabolja Ogden Fordot?

Nem tudtam erre sem felelni. Audrey-ra pillantottam. Az arcán kemény és rideg kifejezés ült, gyorsan elfordítottam a tekintetem. Mr. Abney nyelt egyet. Olyan szemrehányó volt az ábrázata, mint egy tőkehalnak, amelyet a horgász épp most emel ki a vízből. Fájdalmas tekintettel, iszonyodva bámult rám. Olyan volt, akár egy hitében megrendült püspök.

- Én fenntartások nélkül bíztam magában.

Sam szemrehányóan csóválta a fejét. Maradék lelkierőmet összeszedve visszabámultam rá. De ettől csak még inkább csóválta.

Azt hiszem, ez volt életem legsötétebb pillanata. Vad vágy öntött el, hogy elmeneküljek, mindegy hová, csak innen el. Audrey arckifejezése úgy marta bele magát az agyamba, mint valami sav.

- Megyek és csomagolok - mondtam.

„A vége pedig mindennek közel van" - mondtam magamban.

Csomagolás közben leültem az ágyamra, és elmerengtem a helyzetemen. A végsőkig el voltam keseredve. Vannak az ember életében olyan válsághelyzetek, amikor az értelem nem nyújt csipetnyi vigaszt sem. Hiába próbáltam meggyőzni magam, hogy ami történt, csupán annak a vágyamnak a beteljesülése, amiért huszonnégy órával ezelőtt még bármit odaadtam volna. Végül is nem történt más, mint hogy Audrey végleg kisétált az életemből. Ezek után nem kell vele semminemű kapcsolatot fenntartanom. Hát nem éppen ezt akartam egy nappal ezelőtt? Nem az volt a leghőbb kívánságom akkor még, hogy

elmehessek, és sohase lássam többé? Kétségkívül ez volt. Mégis, ahogy ott üldögéltem, elbúsulám lelkemben.
Ez minden dolgok vége.
Szelíd hang szakította félbe merengésemet.
- Segíthetek?
Sam állt az ajtóban, leküzdhetetlen jókedvében rám ragyogtatva legszebb mosolyát.
- Higgye el, nem bánik vele megfelelően. Hadd segítsek. Még egy perc, és nem lehet többé simára vasalni.
Ekkor észrevettem, hogy kesergésem közepette az egyik nadrágomat markolászom, a szára tehetetlenül lógott a földre. Kivette a kezemből, akkurátusan összehajtogatta, és óvatosan lesimítva az utazóládámba tette.
- Ne vegye túlságosan a szívére, fiam. A hadi szerencse már csak ilyen. Különben is, mit számít mindez magának? A londoni lakásából ítélve nem szorul rá, van annyi pénze, ami egy maga korabeli fiatalnak kell. A munkája elvesztésébe nem fog belerokkanni. Ha pedig Mrs. Ford miatt aggódik, hát ne tegye! Szerintem mostanra már azt is elfelejtette, hogy egyáltalán van fia. Fel a fejjel! Minden rendben lesz!
Kinyújtotta a kezét, hogy megveregesse a vállamat, de meggondolta, és inkább félbehagyta a mozdulatot.
- Ha valami szépre szeretne gondolni, hát gondoljon az én boldogságomra. Higgye el, fiatalember, ez már valami! Szinte dalra tudnék fakadni! Ha belegondolok, milyen egyszerű dolgom lesz, és hogy nincs senki, aki keresztülhúzza a számításaimat, hát kedvem lenne táncra perdülni! El sem tudja képzelni, mit jelent számomra, hogy sikerül végre nyélbe ütnöm ezt az üzletet. Bárcsak ismerné az én Marymet! Mert így hívják, Mary. El kell jönnie majd meglátogatni minket, fiam, ha elkészül a házunk! A maga számára mindig lesz ott só és lágy kenyér. Befogadjuk a családba! Ó, Uram! Olyan tisztán látom magam előtt azt a kis

otthont, ahogy most magát. Gyönyörű favázas épület lesz, kedves kis tornáccal... Egy hintaszékben üldögélek majd, ingujjban, szivarozva, és a baseball-híreket olvasgatom; Mary egy másikban pihen mellettem, zoknit stoppol, vagy az ölében doromboló macskát simogatja. Macskánk biztosan lesz. Két macskánk. Tudja, nagyon szeretem a macskákat. És az előkertben kecske is legel majd. Hát mondja meg, nem csodálatos?

Azzal érzelmei túlfűtöttségében, megfeledkezve az óvatosságról, kövér keze nagy csattanással landolt görnyedt vállamon.

Mindennek van határa. Felpattantam.

- Takarodjon! - üvöltöttem. - Takarodjon innen, de azonnal!

- Máris! - suttogta kedvesen. Sietség nélkül állt fel, és együttérzőn végigsimított a tekintetével. - Fel a fejjel, fiam! Térjen magához!

Vannak pillanatok, amikor a legjózanabb ember is melodrámai hangnemre vált. Sajnos, csak ezt tudom mentségemül felhozni a következő mondatom miatt.

Ökölbe szorítottam a kezem, a szemébe meredtem, és azt kiabáltam:

- Elkapom még a grabancodat, te átkozott!

És vannak olyan emberek is, akiknek nincs érzékük a melodrámához. Sam angyali türelemmel válaszolt.

- Hát persze. Ahogy óhajtja, maga Búsképű Lovag. További szép napot!

Azzal otthagyott.

13. fejezet

Feltűnés nélkül menekültem el Sanstead House-ból, gyalogosan indultam el a kapuhoz vezető úton. Úgy gondoltam, a

csomagomat majd utánam küldik kocsin a pályaudvarra. Hálás voltam a Gondviselésnek azért a csöppnyi áldásért, hogy a fiúk az osztálytermekben voltak, így nem tudtak kérdésekkel bombázni. Ha nem így történik, Augustus Beckford egymaga úgy kiaknázza idő előtti távozásom témáját, hogy attól minden hajam szála egyenként fordult volna őszbe.

Csodálatos volt a reggel. A ragyogó kék égen egyetlen felhő sem úszott, s a tenger felől friss szellő fújdogált. A közelgő tavasz vidámsága engem is megérinthetett, mert váratlanul elszállt belőlem a tompa levertség, amellyel tele volt a szívem, amikor elindultam, és azon kaptam magam, hogy felélénkültem, fejemben különböző tervek kavarognak a jövőre nézvést.

Miért kellene gyáva módon feladnom a harcot? Miért kellene engedelmesen megadnom magam Sima Sam Fisher-nek? Felötlött bennem kacsintásainak emléke, s ez felpezsdítette maradék tettvágyamat. Meg fogom neki mutatni, hogy nem írhat le csak úgy, tényező leszek még ebben a játszmában. Ha a ház kapui zárva is maradnak előttem, ott a Tollas. Ott megbújhatok, és észrevétlenül figyelemmel kísérhetem Sam hadműveleteit.

A fogadóhoz érve megálltam, és már csaknem beléptem, hogy azonmód felvegyem harcálláspontomat, amikor eszembe jutott, hogy ez nem lenne helyes lépés. Lehetséges ugyanis, hogy Sam nem veszi olyan könnyen készpénznek a távozásomat, mint ahogy remélem. Rendszerint gondos alapossággal járt el minden esetben, és fennáll annak a valószínűsége, hogy ha személyesen nem is kísér ki, esetleg utóbb kérdezősködik az állomáson, hogy megtudja, felszálltam-e a vonatra. Úgyhogy inkább sietve továbbmentem.

Nem volt ott az állomáson. Sőt, az utazóládámat szállító kocsival sem érkezett meg. Ám én eltökéltem, hogy semmit sem kockáztatok. Vettem egy jegyet Londonig, és felszálltam a vonatra. Az volt a szándékom, hogy Guilfordnál majd leszállok,

és a délutáni vonattal visszajövök Sansteadbe. Aztán még egyszer átgondolva a dolgot rájöttem, hogy sietségre semmi szükség. Nem valószínű ugyanis, hogy Sam másnapig bármilyen lépést tenne a Rögöcske ügyében. Van időm tehát a visszatérésre.

Az éjszakát Londonban töltöttem, és a kora reggeli vonattal utaztam vissza Sansteadbe egy bőrönddel, amelyben többek között ott lapult egy Browning is. E beszerzésemre csöppet sem voltam büszke. Feltételezem, hogy egy Buck MacGinnis-féle ember számára a pisztoly hétköznapi tartozék csupán, mint másnak egy pár cipő, de én elvörösödve léptem be a fegyverboltba. Ha Buck lett volna az ellenfelem ebben az ügyben, talán kevésbé lettem volna szemérmes. De Samben volt valami, ami a pisztoly birtoklását bizony nevetségessé tette.

Miután elhelyezkedtem a fogadóban kibérelt szobában, az első dolgom volt, hogy elzarándokoltam az iskolához. Mindenekelőtt látnom kell Audrey-t, és el kell neki mondanom a teljes igazságot Sima Samről. Ha ő hisz nekem, és résen van, talán nem is lesz szükség az én segítségemre. De a bizalom, amelyet most Sam iránt érez, végzetesnek is bizonyulhat.

Egy iskola magányos hely a gyerekek nélkül. Ahogy óvatosan lopakodtam előre a fák között, szinte hátborzongatónak éreztem a park elhagyatott légkörét. A birtokra csend és nyugalom telepedett, mintha elvarázsolták volna. Még soha nem érzékeltem ennyire Sanstead House elszigeteltségét. Egy ilyen magányos helyen bármi megtörténhet, s a világ meg sem rendül belé. Határozottan megkönnyebbültem, amikor a házhoz közelebb érve megpillantottam a fejem fölött haladó telefonvezetéket a fák között. Ez legalább praktikus, megnyugtató látvány.

Egy kereskedő kocsija zötyögött végig az úton, majd eltűnt a ház mögött. A külvilág létezésének apró jele volt ez is, s mint

ilyen kellemesen hatott. Ennek ellenére sem tudtam szabadulni az érzéstől, hogy a hely baljós hangulatot áraszt. Végül megnyugtattam magam, hogy azért nyomaszt mindez, mert ellenséges területen kémkedem. Úgy kell mindent megfigyelnem, hogy engem ne lássanak meg. Nem gondolnám, hogy Johnson, a fűszeres, aki most hajtott el mellettem a kocsiján, bármi kivetnivalót találna a hely atmoszférájában. A baljós érzés csak bennem mocorog, mivel lopva, titokban járok itt.

Audrey-nak és Ogdennek nyomát sem láttam. Biztos voltam benne, hogy ezen a szép tavaszi reggelen valahol a parkban tartózkodnak; ám nem végezhettem kiterjedt kutatást utánuk. Már így is közelebb merészkedtem a házhoz, mint az tanácsos volna.

Szemem ismét a telefonvezetékre tévedt, s ez jó ötletet juttatott az eszembe. A fogadóból felhívom Audrey-t, és megkérem, hogy találkozzon velem. Annak persze volt némi kockázata, hogy Sima Sam veszi fel a telefont, de ez talán nem túl jelentős rizikó. Hacsak nem vedlette le teljesen a komornyik szerepét - amit kétlek, figyelembe véve művészi ambícióit -, akkor Sam ilyentájt a házvezetőnő szobájában tartózkodik, s a dolgozószobában lévő telefon csengése nem hallatszik el hozzá.

Azt az időszakot választottam, amikor a vacsorának már biztosan vége, és Audrey minden valószínűség szerint a nappaliban olvas.

A következtetésem kiválónak bizonyult. Audrey hangja csendült a telefonban.

- Peter Burns vagyok.

Audrey jól érzékelhető szünet után szólalt csak meg ismét, s amikor megtette, hangjából hideg közöny áradt.

- Igen?
- Beszélnem kell veled egy kiváltképp fontos és sürgős ügyben.

- Tessék.
- Nem telefonon. Nem találkoznál velem a kapunál, mondjuk, fél óra múlva?
- Honnan beszélsz?
- A Tollasból. Itt szálltam meg.
- Azt hittem, Londonban vagy.
- Visszajöttem. Találkozhatunk?
Habozott.
- Miért tennénk?

- Mert valami nagyon fontosat kell elmondanom. Számodra fontos dolgot.
Újabb szünet következett.
- Legyen hát.
- Akkor fél óra múlva. Ogden Ford ágyban van már?
- Igen.
- Be van zárva az ajtaja?
- Nincs.
- Akkor feltétlenül zárd be, és hozd magaddal a kulcsot.
- Miért?
- Elmondom majd, ha találkozunk.
- Jó, elhozom.
- Köszönöm. Viszontlátásra.
Letettem a kagylót, és azonnal el is indultam az iskola felé. A kicsiny, törékeny, a sötétben alig kivehető alak már várt rám az úton.
- Te vagy az... Peter?
A nevem kiejtése előtt kissé tétovázott, mint aki akadályhoz ért. Semmiség volt csupán, de akkori hangulatomban megütköztem rajta.

- Sajnálom, hogy elkéstem, de nem tartalak fel sokáig. Sétáljunk lefelé az úton. Talán nem követtek téged, de jobb, ha a biztonság kedvéért óvatosak leszünk.
- Követtek? Nem értem.
Megtettünk néhány lépést, majd megálltunk.
- Ki követne engem?
- Egy módfelett kiváló személy, név szerint Sima Sam Fisher.
- Sima Sam Fisher?
- White néven ismerheted inkább.
- Ezt nem értem.
- Az lenne a meglepő, ha értenéd. Azért kértem ezt a találkozót, hogy elmagyarázhassam. Az az ember, aki Pinkerton nyomozójának adja ki magát, és azért maradt a házban, hogy segítsen neked Ogdenre vigyázni, Sima Sam Fisher, egy hivatásos emberrabló.
- De hát... de hát...
- Hogy tudom-e mindezt bizonyítani? Ezt akarod kérdezni? Nem, nem tudom. De tőle magától származik az információ. Akkor mesélte el, amikor Londonba mentünk.

Audrey gyorsan válaszolt, és a hanghordozásából arra következtettem, hogy talált valami bökkenőt a történetemben.
- És miért mondta volna el neked?
- Mert a cinkosának akart. Szüksége volt a segítségemre. Valóban én küldtem el Ogdent aznap. Sam kihallgatta, amikor pénzt adtam a gyereknek, aztán eligazítottam, hogyan léphet meg az iskolából, és hogy hova kell mennie. Sam azt hitte - és tulajdonképp jogosan -, hogy én is abban az üzletágban utazom, amiben ő. Szövetséget ajánlott, amelyet nem fogadhattam el.
- Miért nem?
- A céljaink különböztek. Én nem azért raboltam el Ogdent, hogy váltságdíjat csikarjak ki érte.

Audrey teljesen váratlanul felfortyant. Eddig feltűnő nyugalommal hallgatta a mondandómat, és olyan érzelemmentesen tette fel a kérdéseit, hogy hirtelen dühkitörése szinte megsemmisítő hatásúnak bizonyult.
- Ó! Pontosan tudom, mi volt az indítékod! Semmi szükség magyarázkodásra. Süllyedhet ennél mélyebbre egy férfi, aki szerelmesnek hiszi magát? Gondolom, bebeszélted magadnak, hogy amit teszel, lovagias és nemes szolgálat. Az efféle nő bármilyen gonoszságba belerángathat egy férfit, és pusztán azért, mert megkéri rá, a férfi máris kóbor lovagnak képzeli magát. Biztos azt adta be neked, hogy a férje rosszul bánik vele, és nem értékeli kellőképpen a magasröptű személyiségét. Rád nézett azzal a nagy melegbarna szemével és - szinte látom magam előtt - összeomlott, sírva fakadt, te pedig mindenre kész voltál, amire csak kért.
- Mondd, te kiről beszélsz?
- Mrs. Fordról természetesen. A nőről, aki ideküldött, hogy elrabold Ogdent. A nőről, aki azt a levelet írta neked.
- Nem ő írta a levelet. De ne törődj most ezzel. Azért hívtalak ide, hogy figyelmeztesselek, óvakodj Sam Fishertől. Ennyi az egész. Ha bármiben segíthetek, küldess értem. De ha úgy akarod, veled maradhatok a házban is, amíg Mr. Abney visszatér.
Még mielőtt befejeztem volna, rájöttem, hogy hibát követtem el. Audrey mindeddig a gyanú és a bizalom között ingadozott, de ajánlatom fölborította a mérleg egyensúlyát.
- Inkább ne, köszönöm - szólt kurtán.
- Miért nem bízol bennem?
- Hogy bízhatnék? Talán White valóban Sam Fisher, de az is lehet, hogy nem. Résen leszek, köszönöm, hogy szóltál. Ám benned miért bíznék meg? Minden mindennel összefügg. Azt mondtad, vőlegény vagy. S olyan küldetésben jöttél ide, amit egy

férfi csakis egy nő kedvéért vállalhat, méghozzá olyan nőért, akibe bolondulásig szerelmes. Ott a levél, amely azért rimánkodik, hogy lopd el a fiút. Tisztában vagyok vele, hogy mi mindenre képes egy férfi a nőért, akinek elkötelezte magát. Mondd, miért bíznék meg benned?

- Például azért, mert számtalan lehetőségem lett volna elrabolni Ogdent, és mégsem tettem meg. Elküldtem ugyan Londonba, de vissza is hoztam. Mégpedig azért, mert te elmondtad, hogy milyen sokat jelent ez a dolog neked.

Habozni látszott, de csak egy rövid pillanatig. A gyanú túlságosan mélyen fészkelte be magát a szívébe.

- Nem hiszek neked. Azért hoztad vissza, mert ez az ember, akit te Fishernek nevezel, rájött a tervedre. Miért tetted volna meg értem? Hogyan helyezhetted volna az én érdekeimet Mrs. Ford érdekei elé? Én nem jelentek számodra semmit sem.

Egy őrült pillanatra vad vágy fogott el, hogy félredobjam minden önuralmamat, és rázúdítsam azokat a ki nem mondott szavakat, melyek úgy ugrándoztak az agyamban, mint a huncut kismanók, hogy végre megértessem vele, mit érzek iránta, bármi legyen is az ára. De a Cynthiának írt levelem visszatartott ettől. Az az üzenet visszavonhatatlan lépés volt. Ha meg akarom őrizni legalább a morzsáit a maradék önbecsülésemnek, nem beszélhetek.

- Rendben van - mondtam -, akkor jó éjszakát.

Azzal megfordultam, hogy elinduljak.

- Peter!

Volt valami a hangjában, amitől szilárd elhatározásom ellenére izgatottan perdültem sarkon.

- Elmégy?

A gyengeség csak tönkretesz, gondoltam, erőt gyűjtöttem hát, és kurtán válaszoltam.

- Mindent elmondtam, amit akartam. Jó éjszakát.

Ismét megfordultam, és sietve, csaknem futva elindultam a falu felé. Olyan állapotban voltam, amikor csak a menekülés mentheti meg az embert. Audrey nem válaszolt az utolsó mondatomra, és hamarosan kikerülök a veszélyzónából. A barátságos sötétségen át olyan messzeségbe, ahová már nem ér el a hangja.

A Tollas ajtaján kiáramló fény volt az egyetlen világosság, ami enyhítette a piactér fekete sötétségét. Ahogy közeledtem, egy férfi lépett ki az ajtón, majd egy pillanatra megállt, hogy szivarra gyújtson. Háttal állt nekem, meggörnyedve, hogy védje a gyufa lángját a feltámadt szellőtől, mégis nagyon ismerősnek tűnt.

Csak egy pillantást vethettem rá, ahogy kiegyenesedett, és kisétált a világítás fényköréből a térre, de ennyi is elég volt. Állhatatosan kitartó ismerősöm volt az, Buck MacGinnis.

14. fejezet

Miss Benjafield szokás szerint a bárpult mögött ült, méltóságteljesen, mint mindig, filléres regénnyel nyugtatva zaklatott elméjét.

- Ki volt az az ember, aki az imént távozott, Miss Benjafield?

Formás hüvelykujjával megjelölte a sort, ahol épp tartott a könyvben, és felnézett.

- Ja, az? Hát ő! Ő az, aki... De hiszen maga is itt volt azon a januári estén, amikor...

- Az amerikai?

- Bizony. Nem tudom, mit keres itt. Eltűnt akkoriban, nem is láttam azóta. Nem mintha vágytam volna rá. Ma este meg felbukkant, mint a rossz pénz. Jó lenne tudni, miben töri a fejét. Ha engem kérdez, semmi jóban.

Miss Benjafield előítéleteit nem volt könnyű lerombolni. Gyakran és büszkén mondogatta, hogy mindenről megvan a maga véleménye.

- Itt lakik?

- Nem a Tollasban szállt meg. Mi megválogatjuk, kit látunk vendégül.

Megköszöntem neki a sorok között elrejtett bókot, rendeltem egy sört a ház haszna végett, rágyújtottam a pipámra, és letelepedtem, hogy elmerengjek a legújabb fejleményeken.

A keselyűk gyülekeznek hát, hogy bosszút álljanak. Sam belülről, Buck pedig kívülről, mint a régi szép időkben, annyi különbséggel, hogy most én is az iskolakapu rossz oldalára szorultam.

Könnyű volt kitalálni Buck újbóli feltűnésének okát. Nyilván értesült Mr. Ford lépéseiről. Nem lehetett bonyolult feladat megtudnia, hogy a milliomost északra szólították üzleti ügyei, s hogy az Aranyrögöcske még mindig Sanstead House lakója. S máris itt van, készül a nagy támadásra.

Korai volt tehát kihúznom Buck nevét az aktív küzdő felek listájáról. A törött lábak mindig meggyógyulnak. Ezt igazán tudhattam volna.

Buck megjelenése miatt alapjaiban kell megváltoztatnom hadjáratom terveit. Ezen a ponton már Browningom megvásárlása sem tűnt annyira abszurd lépésnek, sokkal inkább volt tekinthető ravasz stratégiai húzásnak. Amíg Sam volt az egyetlen fenyegető veszélyforrás, felkészültem a kivárásos technikára: azaz arra, hogy csak távolról követem az eseményeket, és közbelépek, ha ez szükségesnek mutatkozik. Buck féken tartása azonban erélyesebb fellépést követelt.

Döntöttem. Most, hogy Buck, a frontális támadás módszerének e kövérkés híve színre lépett, csakis egyetlen hely látszott

alkalmasnak a számomra. Be kell jutnom Sanstead House-ba, és ott kell őrködnöm.

Lehet, hogy már ma este támadni fog? Ez a kérdés módfelett foglalkoztatott. Ellenfelei legnagyobb szerencséjére Mr. MacGinnis nem volt különösebben körmönfont ember. Biztonsággal lehetett számítani rá, hogy a legkézenfekvőbb utat fogja választani. Előbb vagy utóbb most is megrohamozza majd az erődítményt. Az egyetlen kérdés csupán, hogy ma este teszi-e. Szakmai buzgalmában vajon lemond-e édesded, megszépítő álmáról ma éjjel?

Nem volt ínyemre, hogy egész éjjel a parkot rójam, de a házat valahogy meg kell védelmezni. S akkor eszembe jutott, hogy Sam lehetne az az ember, aki teljesíti az éjjeli őrjáratot. Ha Buck MacGinnis megérkezése egyfelől bonyolította is kissé az ügyet, másfelől egyszerűsítette is, hiszen nincs többé szükség arra a titkolózásra, ami eleddig a tervem legfőbb alapelve volt. Buck megjelenése lehetővé tette számomra, hogy előálljak és nyíltan harcoljak ahelyett, hogy messziről igyekezzem megóvni Sanstead House-t, mintha magam volnék a Gondviselés. Holnap elkergetem Samet. Ma éjjel azonban még fölhasználom őt. A játék tehát háromszereplős körmérkőzésbe fordult, Buck és Sam fogják megvívni az első csatát.

Megint telefonáltam az iskolába. Jó sokára vették csak fel a kagylót. Mr. Fisher hangja szólt bele. Ebből arra következtettem, hogy Audrey nem tért azonnal vissza, miután velem beszélt.

- Halló! - így Sam.
- Jó estét, Mr. Fisher - így én.
- Nahát! Csak nem maga az, drága barátom? Londonból beszél?
- Nem. A Tollasban vagyok.

Sam zengő hangon felkacagott.

- Mi az, nem képes elszakadni tőlünk? Szóval még mindig be akar szállni a versenybe? De fiam, mi haszna ennek? Miért nem adja fel? Csak az idejét vesztegeti.
- Éberen alszik, Mr. Fisher?
- Sajnálom, de nem tudom követni.
- Jobban tenné, ha ma éjjel éberen aludna. Buck MacGinnis visszatért.

Mély hallgatás volt a válasz a vonal túlsó végén. Aztán hallottam, hogy Sam halkan szitkozódik. Sam Fisher felfogta az információ jelentőségét.
- Ez biztos?
- Mint a halál.
- Nem akar átvágni?
- A legkevésbé sem.
- És teljesen biztos benne, hogy Buck-ot látta?
- Maga szerint el lehet azt az ábrázatot felejteni?

Újabb szitkozódás hallatszott.
- Úgy tűnik, nyugtalanítja a dolog - jegyeztem meg.
- És hol látta?
- Épp a Tollasból lépett ki, módfelett vadnak és elszántnak látszott. A MacGinnisek vad vére fellángolt. Vagy megszerzi, amit akar, vagy meghal. Attól tartok, mindez nem mást jelent az ön számára, mint egész éjen át tartó éber őrködést.
- Azt hittem, magának sikerült őt kiakolbólítania az üzletből.

Panaszosan csengett a hangja.
- Ezek szerint csak ideiglenesen. Én megtettem a magamét, de amikor legutóbb láttam, még csak nem is sántított.

Sam nem szólalt meg egy ideig. Felteszem, az új fejlemény lehetséges következményeit latolgatta magában.
- Nos, mindenesetre köszönöm a fülest, fiam. Jó tudni, hogy mi a helyzet. Miért szólt nekem erről?
- Mert maga a szívem csücske, Samuel. Jó éjszakát!

Későn keltem, és szép kényelmesen megreggeliztem. Az angol vidéki fogadók szokásos békéje vett körül, ahogy hátradőltem a székben, és rágyújtottam aznapi első pipámra. Olyan nap volt ez, amely megerősíti a nagy tettekre kész férfi szívét: a nyári meleg korábban köszöntött be a szokásosnál, elviselhetővé téve a kora tavaszi szellők hűvösséget. A napsugarak csak úgy áradtak befelé a nyitott ablakon. Az udvaron madarak daloltak megnyugtató éneket. Az erőszak gondolata módfelett idegennek tűnt egy ilyen reggelen.

Kisétáltam a térre. Nem siettem, nem akartam e békés közjátéknak idejekorán véget vetni, és belevetni magam olyasvalamibe, ami gyakorlatilag nem más, mint városrom.

Úgy döntöttem, elegendő lesz ebéd után megkezdeni a hadműveleteket.

A templom toronyórája éppen elütötte a kettőt, amikor bőrönddel a kezemben elindultam az iskola felé. A délelőtt vidám gondtalansága még mindig ott lebegett körülöttem. Magamban mosolyogtam azon, mennyire meg fog lepődni Mr. Fisher, ha meglát. Az a bizonyos kacsintás még mindig nyomta a bögyömet. Ahogy átvágtam a parkon, a távolban láttam Audrey-t sétálni az Aranyrögöcskével. Nagy ívben kikerültem őket, és bementem a házba. Az épületben ugyanaz az elvarázsolt nyugalom fogadott, ami a parkot is áthatotta. Sőt: belül talán még inkább érzékelhető volt a csend és a nyugalom. Annyira hozzászoktam a szűnni nem akaró zajhoz és nyüzsgéshez a fiúk szálláshelyén, hogy most, amint áthaladtam a csendes előtéren, szinte bűntudat töltött el, amiért behatoltam a házba. Mintha magam is rabló lennék.

Látogatásom célja, Sam, ha egyáltalán a házban tartózkodik, feltételezésem szerint csakis a házvezetőnő szobájában lehet, ebben a konyhába vezető folyosóról nyíló, kicsiny, kényelmes lakrészben. Úgy döntöttem, ezzel próbálkozom hát először, és

igazam lett, mert amikor kinyitottam a félig behajtott ajtót, egy fonott karosszékből kinyújtózó, fekete nadrágos lábat pillantottam meg. Sam pocakos felsőteste, mely a lábak fölé magasodott, mint valami hegylánc, ritmikusan emelkedett és süllyedt. Arcát selyem zsebkendővel takarta le, mely alól halk, egyenletes horkolás hallatszott. Békés kép volt, ami elém tárult - a jóember pihengetett; s számomra még vonzóbbá tette a látványt a tudat, hogy Sam valószínűleg azt pótolja most be, amitől információm az éjjel megfosztotta. Mivel az éjjel jómagam hasztalan próbáltam zaklatott agyamat alvásra kényszeríteni, néminemű vigaszt jelentett, hogy Mr. Fisher ugyancsak éber őrködéssel töltötte az előző éjszakát.

De bármennyire kellemes volt is a csendélet látványa, a sürgető helyzet okán kénytelen voltam Samet felkelteni.

Finoman megböktem hát a nadrágja felett emelkedő és süllyedő pocakját. Mérgesen horkantott egyet, és felült. A zsebkendő lehullott az arcáról, és hunyorogva nézett rám, tekintetében a felébresztett ember bódult értetlenségével, ami lassan átváltott a „Lélek Ébredése"" kifejezésére, és végül egy széles mosolyban teljesedett ki.

- Üdvözlöm, fiatalember!

- Jó napot. Fáradtnak látszik.

Hatalmasat ásított.

- Uramatyám! Micsoda éjszaka!

- Csak nem ugrott be magukhoz Buck az éjjel?

- Nem, de minden alkalommal azt hittem, hogy ő az, amikor megnyikordult a padló. Nem mertem lehunyni a szemem egyetlen pillanatra sem. Volt már valaha fent egész éjjel, miközben attól rettegett, hogy elviszi a gonosz szellem, ha nem vigyáz? Hát nekem elhiheti, hogy nem egy népünnepély.

Ábrázata ismét egy jókora ásításba torzult. Szívét-lelkét beleadta, mintha semmi más dolga nem lenne az életben. Párját ritkította volna még aligátorok között is.

Kivártam, míg a szeizmikus felfordulás lejátszódik, aztán a tárgyra tértem.

- Sajnálom, hogy nehéz éjszakája volt, Mr. Fisher. Be kell pótolnia ma délután. Az ágyakat módfelett kényelmesnek fogja találni.

- Hogyhogy?

- Mármint a Tollasban. Én a maga helyében odamennék. Az árak megfizethetőek, és a konyha is remek. Szerintem tetszeni fog magának a Tollas.

- Nem értem, hova akar kilyukadni, fiam.

- Finoman a tudomására szerettem volna hozni, hogy el kell hagynia a házat. Méghozzá azonnal. Vessen egy könnyes búcsúpillantást az iskolára, Sam, és lépjen ki a zord nagyvilágba.

Érdeklődéssel tekintett rám.

- Fiatalember, maga úgy fest, mintha beszélne, szavak jönnek ki a száján; de fájdalom, a jelentésüket, ha van nekik ilyen egyáltalán, fel nem foghatom.

- Az a jelentésük, hogy most szépen kipenderítem magát ebből a házból. Visszajöttem, és kettőnk számára nincs itt elegendő hely. Szóval ha nem takarodik el magától, akkor fogom a grabancát, és kilódítom innen. Most már elég világosan beszéltem?

Sam zengő kacajt hallatott.

- Maga módfelett rosszindulatú, barátom. Nos, utálok barátságtalan lenni. És ráadásul magát kedvelem is, fiam. Mindig elszórakoztat - ám vannak pillanatok, amikor az ember szeretné, ha békén hagynák. Óriási elmaradást halmoztam fel alvás terén. Úgyhogy fogja magát, kisfiam, és ügessen el innen, hagyja békén a bácsit. Vegye fel a láthatatlanná tévő köpenyt, és tűnjön el! Na, minden jót!

A fonott karosszék nyikorgott, ahogy ismét kényelembe helyezte magát. Felvette a zsebkendőt.
- Mr. Fisher! - szólítottam meg újra. - Nem óhajtom magát ősz öregember létére végigvonszolni a kapu felé vezető úton, úgyhogy még egyszer elmagyarázom. Erősebb vagyok magánál. És ki akarom penderíteni magát innen. Hogy tudna ebben megakadályozni? Mr. Abney nincs itt. Hozzá nem mehet panaszra. A rendőrség ugyan itt van telefonvégen, de hozzájuk sem fordulhat. Egyszóval semmit sem tehet azon kívül, hogy eltakarodik innen. Megértett most már?

Elgondolkodva, csendben mérlegelte a helyzetet. Nem hagyta, hogy érzelmei elárulják, arca teljesen kifejezéstelen maradt, de biztosan tudtam, hogy felfogta a mondandóm jelentőségét. Szinte láttam, hogyan forognak agyának kerekei, amint az érveimet pontról pontra végiggondolta, és megdönthetetlennek találta őket.

Amikor pedig megszólalt, láttam, hogy hetyke könnyedséggel fogadja a vereséget.
- Maga tényleg az én balszerencsém, fiatalember. Mindig is hangoztattam ezt. Valóban ragaszkodik a távozásomhoz? Akkor ne is mondjon többet. Elmegyek. Végül is csend és nyugalom vár a fogadóban, és mit kívánhat ennél többet egy férfi az én koromban?
Kisétáltam a kertbe, hogy beszéljek Audrey-val.
A teniszpályán járkált fel-alá. Aranyrögöcske pedig egy nyugágyban heverve bóbiskolt.

Audrey meglátott, ahogy kiléptem a fák közül, és megtorpant. Ezután ellenséges szemektől kísérve kellett megtennem a hátralévő utat.

A Sam felett aratott győzelmem éberré és magabiztossá tett. Csöppet sem voltam zavarban. Élénk hangon üdvözöltem Audrey-t.

- Szervusz! Beszéltem Sam Fisherrel. Ha várszegy kicsit, megláthatod, hogyan fut végig az úton. Elhagyja a házat. Én meg visszajövök.
- Visszajössz?
Hitetlenkedőn hangzott a kérdése, mintha annak, amit mondtam, nem lenne semmi értelme. Ugyanaz történt, mint Sam esetében, időbe telt, míg elméje alkalmazkodott a váratlan fordulathoz.
Aztán, amikor felfogta, amit hallott, összerezzent.
- Visszajössz? - kerekedett el a szeme. Pír öntötte el az arcát. - De hiszen megmondtam neked...
- Emlékszem, mit mondtál. Közölted velem, hogy nem bízol bennem. De ez most nem érdekes. Visszajövök, akár megbízol bennem, akár nem. A ház statárium alatt áll, és én vagyok a parancsnok. A helyzet változott a tegnap esti beszélgetésünk óta. Akkor hajlottam arra, hogy hagyjam, hadd menj a magad feje után. Úgy terveztem, hogy majd a fogadóból követem nyomon az eseményeket. De már más a helyzet. Már nem csak Sam Fisherről van szó. Sammel egyedül is elbántál volna. Most azonban megjelent Buck MacGinnis, az az ember, aki aznap éjjel autóval jött ellenünk. Miután tegnap elváltunk, láttam a fogadóban. Ő veszélyes.
Audrey az út felé nézett a vállam fölött. Követtem a tekintetét. Vaskos alak haladt a kapu irányába, bőrönddel a kezében.
Elmosolyodtam. Egymásra néztünk Audrey-val, és láttam, hogy a mindvégig ott bujkáló harag ismét fellobban a szemében. Állát a jól ismert dacos kifejezéssel szegte föl. Azonnal megbántam azt a kis mosolyt. Régi hibám, az önelégültségem megint elrontott mindent.
- Nem hiszek neked! - kiáltotta. - Nem bízom meg benned!
Különös megfigyelni, hogy milyen gyorsan változnak meg vagy tűnnek el az. ember motívumai egy-egy bizonyos

cselekedet végrehajtása során, aszerint, ahogy az események alakulnak. Miután belefogunk egy vállalkozásba, mintha csak automatikusan sodródnánk vele, függetlenül attól, hogy mi volt az eredeti indítékunk. Az Aranyrögöcske ügyének - hogy úgy mondjam - második felvonását, azaz Cynthia érdekeinek feladását Audrey érdekeinek a kedvéért úgy kezdtem, hogy pontosan tudtam, miért vállalkozom erre. Eltökélten akadályoztam meg minden kísérletet, amely arra irányult, hogy Ogdent elrabolják Audrey-tól, mégpedig egyszerű okból: szerettem Audrey-t és segíteni akartam neki. Ez az indok, ha egyáltalán még létezik, már csak jelentősen átalakulva, valamiféle elvont lovagiasság bőrébe bújva érhető tetten. Személyes érzelmeim Audrey iránt tökéletesen megváltoztak, méghozzá az előző esti beszélgetésünktől fogva. Ellenségessége bennem is ellenségességet szült. Kritikus szemmel néztem rá, és azzal biztattam magam, hogy végre megtört a varázsa, s ha ő nem szeret engem, hát én legalábbis közömbös vagyok iránta.

Érdekes módon, megváltozott érzelmeim ellenére szilárd eltökéltségem, hogy a segítségére legyek, cseppet sem rendült meg. Ogden védelme talán nem elsősorban az én dolgom lenne, de mindenképp a magaménak tekintettem.

- Nem kérem, hogy bízz bennem. Ezt már megbeszéltük, azt hiszem. Szükségtelen újra meg újra előhozni. Gondolj, amit akarsz. Én döntöttem.

- Nos, ha itt akarsz maradni, attól tartok, én nem tehetek ellene semmit sem.

- Ahogy mondod.

Ismét feltűnt Sam alakja. Lassan, elgondolkodva haladt, mint Napóleon, amint Moszkva alól vonul vissza a seregével. Audrey tekintete követte, amíg el nem tűnt a szemünk elől.

- Ha akarod - jegyeztem meg keserűen -, felfoghatod úgy is, hogy a szakmai versengés kedvéért teszem, amit tenni fogok. Ha

szerelmes vagyok Mrs. Fordba, és azért vagyok itt, hogy visszalopjam neki Ogdent, akkor természetes, hogy mindent elkövetek, amivel megakadályozhatom, hogy Buck MacGinnis kaparintsa meg a gyereket. Még csak nem is kell szövetségesnek tekintened engem, akkor sem, ha egy oldalon állunk.
- Nem állunk egy oldalon.
- Pedig hamarosan úgy lesz. Buck nem tölt el tétlenül még egy éjszakát.
- Azt sem hiszem el, hogy láttad azt az embert.
- Ahogy tetszik - feleltem, és otthagytam. Mit érdekel engem, hogy Audrey mit gondol vagy mit hisz?

A nap lassan telt. Estefelé hirtelen eleredt az eső, ahogy ez Angliában igen gyakori tavasszal. A dolgozószobába menekültem a zápor elől.

Csaknem tíz óra lehetett, amikor megszólalt a telefon.

Mr. Fisher volt a hívó.
- Halló! Maga az, fiam?
- Igen. Miben segíthetek?
- Beszélni szeretnék magával. Üzleti ügyben. Átjöhetek?
- Ha gondolja.
- Azonnal indulok.

Úgy negyedóra múlva meghallottam egy autó motorjának a zúgását. A fényszórók bevilágították az erdőt, s hamarosan meg is érkezett a jármű a bejárat elé. Pocakos alak szállt ki belőle, és becsengetett. Mindezt az emeleti ablakból láttam, amely a bejárathoz vezető lépcsősorra nézett. Innen szóltam le.
- Maga az, Mr. Fisher?

A látogató elhátrált a bejárattól.
- Hol van? Honnan beszél?
- Ez a maga kocsija?
- Egy barátomé.
- Nem tudtam, hogy társaságot is kíván hozni.

- Csak hárman vagyunk. Én, a sofőr és a barátom... MacGinnis.

Korábban felmerült bennem, hogy Sam esetleg megkeresi Buck-ot, és megpróbál vele szövetkezni, ezért felkészültem erre a lehetőségre. Megmarkoltam a kezemben lévő automata pisztolyt.

- Mr. Fisher!
- Hahó!
- Legyen olyan jó, és kérje meg a barátját, Buck MacGinnist, hogy lépjen ki a fényre, és dobja el a fegyverét.

Izgatott, halk beszélgetés vette kezdetét odalent. Hallottam Buck hangját, amely úgy zakatolt, mint amikor a vonat elhalad egy híd alatt. A kérésem cseppet sem volt ínyére. Ekkor Mr. Fisher megnyugtató hangja ütötte meg a fülemet, amint igyekszik Buck-ot lehűteni. A szavait nem értettem, de úgy véltem, azt magyarázza a társának, hogy a látogatásuk célja ezúttal nem támadó jellegű, hiszen tárgyalni jöttek, ezért talán felesleges magával hoznia a fegyverét. Bármivel is érvelt, végül sikerrel járt, mert Buck morogva és görnyedten ugyan, de megjelent a lámpa fényében.

- Jó estét, Mr. MacGinnis! - üdvözöltem. - Örülök, hogy rendbejött a lába. Nem szeretném feltartani, nyúljon csak nyugodtan a zsebébe, és tegye ki szépen a magánál levő összes fegyvert, utána bejöhet az esőről. Csak a félreértések elkerülése végett közlöm önökkel, hogy nálam is van fegyver, éppen magukra fogom.
- Nálam nincs puska.
- Na, gyerünk már, a tréfálkozásnak nem ez az ideje. Elő velük!

Percnyi habozás után Buck egy kis fekete pisztolyt ejtett a földre.

- Nincs több?
- Mit gondol, egy egész hadsereg vagyok én?

- Nem tudom, micsoda maga. Na jó, elhiszem, ha azt mondja. Egyesével jöjjenek be, feltartott kezekkel.

Lementem, és kinyitottam az ajtót, miközben készenlétben tartottam a pisztolyomat a váratlan esemény eshetőségére.

Sam jött elöl. Feltartott keze főpapi külsőt kölcsönzött neki, úgy festett, mint a zarándokokra áldását adó püspök, s a kegyes mosoly, amely elterült az ábrázatán, csak növelte ezt az illúziót. Mr. MacGinnis, aki közvetlen mögötte lépett a házba, már közel sem keltett hasonló képzetet. Rosszkedvűen mormogott, és ferde szemmel méregetett.

Bevezettem őket az osztályterembe, és felkapcsoltam a villanyt. A levegőben különféle illatok terjengtek. A használaton kívüliség úgy emelte ki a kréta-tinta, alma-tábla elegyből létrejövő jellegzetesen iskolai szagot, ahogy az este hozza ki a virágok illatát. Szabad kezemmel elővettem egy cigarettát, rágyújtottam.

Sam rátért az első napirendi pontra.

- Fiatalember - kezdte -, szeretném emlékeztetni, hogy fehér zászló alatt jöttünk. Ezért igen barátságtalan lépésnek tartom, hogy pisztolyt fog ránk, és arra kényszerít minket, hogy feltartott kézzel álljunk itt. És ezt barátom, Buck MacGinnis nevében is mondom.

Mr. MacGinnisre kacsintott, aki jókorát sercintett a kandallóba, ilyeténképpen hagyva jóvá a közlést. Már korábbi találkozásunk alkalmával is felfigyeltem különös képességére, mellyel ily sajátos kifejezőeszközt alkalmazva volt képes számot adni lelkiállapotáról. E csendes szokás rabjaként a szó hagyományos értelmében a köpés rétora volt.

- Mr. MacGinnis egyetért velem - jelentette ki Sam vidáman. - Letehetjük a kezünket? Felvehetjük a svédtornagyakorlat kettes számú pozícióját? Csak egy kis baráti csevejre jöttünk, és beszélgethetnénk - csupán a magam nevében szólva - akár

kevésbé megerőltető pózban is. Egy kis pihenőt kérek, Mr. Burns! Hadd fonjam keresztbe a karom! Köszönöm!

Nem is várt az engedélyemre, de valójában szükségtelen is volt. Sam és a melodráma úgy viszonyultak egymáshoz, mint az olaj és a víz. Nem lehetett őket elegyíteni. Az asztalra tettem a pisztolyt, és leültem. Buck sóvárgó pillantást vetett a fegyverre, aztán ő is helyet foglalt. Sam már ült, és olyan otthonosan helyezkedett kényelembe, hogy már-már udvariatlanságnak éreztem, amiért nem kínálom a kellemes társaságot sherryvel és aprósüteménnyel.

- Szóval mit tehetek önökért?
- Hadd magyarázzam meg - fogott bele Sam. – Ahogy minden bizonnyal már kitalálta, Mr. MacGinnis és jómagam partnerségre léptünk egymással. Megalakítottuk az Aranyrögöcske Társulást!
- Igen, kitaláltam. És?

- Az átgondolt partneri viszony a jó üzlet alapja. Mr. MacGinnis és jómagam riválisok voltunk, de mindketten úgy találjuk, hogy elérkezett a szívélyes mosolyok és a baráti kézfogások ideje, azaz a szövetségé. Erős csapatot alkotunk mi ketten, édes fiam. A partnerem specialitása az akció, a tett. Én magam pedig a stratégiát szolgáltatom. Látja már, mivel áll szemben? Miért nem tér észhez?
- Azt akarja mondani, hogy biztosra mennek?
- Mint a parancsolat. Könnyű eset.
- Akkor miért vették a fáradságot, hogy idejöjjenek és meglátogassanak?

Úgy látszott, sikerült szavakba öntenem a Mr. MacGinnisben lappangó kételyt, ugyanis heves szónoklatba kezdett.

- Igaza van nekije! Minek? Ha' nem memmontam? Minek vesztegessük itten az időt? Minek dumálunk itten? Mennyünk, oszt csinájuk a dogunkat.

Sam olyan gesztussal intett felé, mint az előadó, akinek sikerült levezetnie egy tételt.

- Látja? Ő a tettek embere! És egyszerűen odavan a zűrzavarért. Egyenesen kiált érte. Elevenen felfalja. Jómagam a békét kedvelem. Minek annyi fakszni, amikor az ember anélkül is megszerezheti, amit akar? Ez az én mottóm. És ezért jöttünk. Még mindig tartom a régi ajánlatom. Azért jöttünk, hogy kivásároljuk magát. És tudom, hogy korábban visszautasított már, de a dolgok időközben megváltoztak. A maga részvényei estek a tőzsdén. Ezért aztán valójában nem is részesedést ajánlunk, hanem csupán jutalékot. Pillanatnyilag még úgy tűnik, erősek a pozíciói, hisz maga van a házban, és a kezében van a fiú. De ez semmit sem jelent. Öt perc alatt el tudnánk rabolni, ha nem volna ellenünkre a nagy hűhó. Ám nincs is ilyesmire szükség. Könnyedén győzhetnénk, ha bajt kevernénk; másrészt viszont magának fegyvere van, és fennáll a veszélye, hogy valamelyikünk megsérül. Miért ne rendezhetnénk el ezt a dolgot szép csendben? Mi a véleménye, fiam?

Mr. MacGinnis dörmögni kezdett, nekikészült, hogy további megjegyzéseket tegyen, de Sam leintette, és meleg, barna szemét várakozásteljesen emelte rám.

- Tizenöt százalékot ajánlunk - fejezte be szónoklatát.
- És ha belegondolok, hogy valaha fifty-fiftyről beszéltünk!
- Az üzlet szigorú szabályai!
- Ez magának üzlet? Ez éhbér!
- Ennyi a maximum. És elhiheti, ezt sem volt könnyű Buck-kal elfogadtatni. Makacskodott, mint egy öszvér.

Buck sasszézott a lábával, és barátságtalanul méregetett. Megértettem: nehéz lehet kedvesen tekinteni olyasvalakire, aki

eltörte a lábunkat. Mr. MacGinnis sem állt még készen, hogy fátylat borítson a múltra.
Felkeltem.
- Nos, sajnálom, hogy hiába fáradtak ide. Hadd kísérjem ki önöket. Libasorban, ha kérhetem.
Sam sértődöttnek látszott.
- Ez annyit jelent, hogy nemet mond?
- Annyit.
- Egy pillanat. Tisztázzuk a dolgokat. Ugye tudja, hogy mivel áll szemben? Ugye, nem hiszi, hogy csak Buck-kal és velem kell számolnia? Az összes haver itt van, itt várnak a közelben, ugyanaz a banda, amely megtámadta a házat akkor este. Fikarcnyi esélye sincs. Nem szeretném, ha megsérülne, de az ember sohasem tudhatja, mi fog történni. A fiúk eléggé dühösek magára amiatt, ami akkor éjjel történt. Én a maga helyében nem lennék ilyen csökönyösen ostoba. Fiam, őszintén...

Olyan kedvesség volt a hangjában, hogy meghatódtam. Észrevétlenül fura barátság fejlődött ki közöttünk. Az üzlet kedvéért érvelt, de tudtam, hogy valóban sajnálná, ha bajom esne. És úgy láttam, őszintén hiszi, hogy sarokba szorítottak, és hogy a Társulással szemben elenyészőek az esélyeim. El tudom képzelni, milyen nehéz lehetett rábeszélnie az üzlettársait, akik szinte már a markukban érzik a győzelmet, hogy megtehesse ezt az ajánlatot.

Ám egyvalamiről megfeledkezett, és az nem más, mint a telefon. Meglepett, hogy ilyen kézenfekvő hibát vét. Még ha Buck tette volna, azon cseppet sem csodálkoznék. Buck észbeli képességeivel megfért volna egy ilyen baklövés. Samtől azonban jobb teljesítményt vártam, tekintetbe véve, hogy a telefon olyannyira előtérbe került az utóbbi időben. Alig fél órája volt, hogy ő maga is használta.

Szinte belekapaszkodtam a telefonnal kapcsolatos gondolatba. Elégedettséggel töltött el, mint a szerencsejátékost a váratlanul meghúzott ász. A helyzet kulcsa az én kezemben volt. A rendőrséget módfelett felbolydította Mr. MacGinnis legutóbbi támadása. Ha felhívom őket, ahogy terveztem, amint becsukom az ajtót a távozó követek mögött, biztosan nem marad válasz nélkül a jelzésem. Ezúttal nemcsak Csonti nyomozó és Johnson közrendőr siet a segítségünkre, hanem egy egész csapat üt majd rajta a betolakodókon.

E gondolatokkal a fejemben szívélyesen, de határozottan válaszoltam Samnek.

- Sajnálom, ha nem vagyok eléggé népszerű ezzel, de... Az ajtó felé mutattam.

A szokásos módszerével nem, csupán szavakkal kifejezhető érzelmek kezdtek feltörni Mr. MacGinnisből. Vicsorogva ugrott előre, de mindjárt vissza is lépett, amikor beleütközött hűséges automata pisztolyom csövébe.

- Hé, maga! Hát idefigyejjen! Maga...

Sam, a békés természetű, a könyökénél fogva visszarántotta.

- Nincs mit tenni, gyerünk, indulj már!

Buck habozott kissé, aztán hagyta, hogy Sam elvonszolja. Abban a sorrendben hagytuk el az osztálytermet, ahogy ideérkeztünk.

A lépcső felől kiáltást hallottam, felnéztem. Audrey hajolt át a korláton. Az arca árnyékban volt, de a hangjából arra következtettem, hogy kis menetünk látványa zaklathatta fel. Nem voltam meglepve. Buck különösen ijesztő jelenség volt, és az a megrögzött szokása, hogy folytonosan morgott magában járás közben, kiváltképp nyugtalanító lehetett annak, aki nem ismerte.

- Jó estét, Mrs. Sheridan! - köszönt Sam nyájasan.

Audrey nem szólt egy szót sem. Földbe gyökerezett lábbal bámulta Buck-ot.

Kinyitottam a bejárati ajtót, a két férfi kilépett. Az autó a bejárat előtt állt, még mindig búgó motorral. Buck pisztolya eltűnt onnan, ahová ledobta. Feltételezésem szerint a sofőr vehette fel. Okoskodásom helyénvalónak bizonyult, mert miután az autó elindult, éles csattanást, majd durranást hallottam, s egy golyó fúródott mellettem a falba, az ajtó jobb oldalán. Vaktában leadott lövés volt, nem viszonoztam. Hatására azonban akkorát ugrottam az előtér felé, ami bevált volna egy hátraszaltónak is. Noha fel voltam készülve az erőszakra és lövöldözésre, ebben a pillanatban a legkevésbé sem számítottam rá, ezért kellemetlen meglepetést okozott az ijedtség, amit kiváltott belőlem. Becsaptam az ajtót, és rá is fordítottam a zárat. Módfelett idegesített, amikor észrevettem, hogy eközben remeg a kezem.

Audrey lejött a lépcsőn, és megállt mellettem.

- Rám lőttek - mondtam neki.

A lámpa fényében láttam, hogy halottsápadt az arca.

- De jócskán elvétették - siettem hozzátenni, mivel hamar sikerült összeszednem magam. - Ne ijedj meg.

- Én... én nem ijedtem meg - felelte meggyőződés nélkül.

- Én igen - válaszoltam meggyőződéssel. - Túl hirtelen jött ez nekem. Ez olyasmi, amihez inkább fokozatosan szeretne hozzászokni az ember. Máskor majd jobban számítok rá.

Elindultam a lépcső felé.

- Hová mégy?

- Felhívom a rendőrséget.

- Peter.

- Igen?

- Az egyikük... Az volt, akiről beszéltél?

- Igen, Buck MacGinnis volt az. Ő és Sam szövetségre léptek.

Audrey habozott.

- Sajnálom - szólalt meg végül.

Ekkorra már a lépcső közepén jártam, de megálltam, és lenéztem a korlát felett.

- Sajnálod? Mit?
- Hogy nem hittem neked ma délután.
- Ó, nem tesz semmit! - igyekeztem közönyt sűríteni a hangomba, hiszen résen kell lennem. Csak nagy nehezen sikerült magamra kényszerítenem, hogy ellenséges szemmel tekintsek Audrey-ra, ha elgyengülök, ismét bekövetkezik a régi káosz.

A telefonhoz léptem, és leemeltem a kagylót. A vidéki telefonközpontok működését általában kényelmes tempó jellemzi, ezért nem zavart, hogy a telefonos kisasszony nem kérdezte meg azonnal, milyen számot kapcsoljon. A szomorú igazság gyanúja akkor kezdett éledezni bennem, amikor már harmadszor kiáltottam hiába a kagylóba.

Legalább két percig álltam ott, időnként belekiabálva a telefonba, mire rájöttem, mi történt. Akkor aztán kiesett kezemből a kagyló, és bénultan dőltem a falnak. Olyan kábult voltam, mintha kiütöttek volna. Szinte gondolkodni sem tudtam. Csak lassan tértem magamhoz, és figyeltem föl rá, hogy Audrey beszél hozzám.

- Mi az? Nem veszik fel?

Érdekes módon az ember mások kedvéért képes az agyát munkára bírni, még ha ez hatalmas erőfeszítést kíván is. Ha csak rólam lett volna szó, biztosan sok időbe telik, míg összeszedem magam, és megbirkózom ezzel a szörnyűséggel. De a kényszer, hogy Audrey-val kíméletesen tudassam a hírt, és segítségére legyek elviselni azt, egykettőre kijózanított. Hideg fejjel máris azon töprengtem, hogyan hozhatnám a tudomására, mi is történt.

- Attól tartok... Mondanom kell valamit, ami talán...

Azonnal félbeszakított.

- Mi az? Nem veszik fel a telefont?

Megráztam a fejem. Csendben néztük egymást.
Audrey gyorsabban rájött az igazságra, mint én az imént.
- Elvágták a vezetéket!
Felemeltem az elejtett kagylót, és újra próbálkoztam. De semmi sem történt.
- Félek, hogy ez a helyzet.

15. fejezet

- Most mit csinálunk? - faggatott Audrey.
Mindeközben reménykedve nézett rám, mintha jobbnál jobb ötletek aranybányája lennék. A hangja nyugodt volt, nem érződött benne félelem. A nőknek megvan az a jó tulajdonságuk, hogy vészhelyzetekben a legbátrabbak, amikor minden okuk és lehetőségük meglenne rá, hogy összeomoljanak. Ez is része a kiszámíthatatlanságuknak.
Ez a mostani kétségtelenül ilyen vészhelyzet volt. Csak a nappal hozhat megkönnyebbülést, mert azt még Buck MacGinnisről sem gondolhattam, hogy olyankor kezd várostromba, amikor bármelyik pillanatban megjelenhet egy kereskedő kocsija a ház körül. De amíg tart a sötétség, teljesen el vagyunk vágva a külvilágtól. A telefonvezeték megrongálásával a civilizációhoz kapcsolódó egyetlen köldökzsinórt is elvágták. Még egy mainál kevésbé viharos éjszakán sem lett volna esély arra, hogy valaki meghallja a csatazajt, és a segítségünkre siessen.
Nagyjából két lehetőség áll nyitva egy ostromlott helyőrség számára. Marad, ahol van, vagy a távozás mezejére lép. A magam részéről inkább e második lehetőséget latolgattam.
Nem kizárt, hogy Sam és szövetségesei az autóval azonnal erősítésért indultak, egy időre szabadon hagyva a terepet. Ez

esetben, ha késlekedés nélkül elmenekülünk a házból, talán sikerül észrevétlenül átjutnunk a parkon, és sértetlenül elérhetjük a falut. Ugyancsak ezt az elméletet támasztotta alá, hogy kései látogatásuk alkalmával az autóban csupán a sofőr és a két követ tartózkodott, miközben Sam azt mondta, hogy Buck bandája készen áll a támadásra, ha nem megyek bele az egyezségbe. Mindez annyit jelenthet, hogy a banda Buck főhadiszállásán várakozik, akárhol legyen is az, bár úgy képzeltem, hogy az út menti házak egyikében üthette fel Mr. MacGinnis a tanyáját. A támadás megkezdéséig hátralévő időben talán sikeresen elmenekülhetünk.

- Ogden lefeküdt már? - érdeklődtem.
- Igen.
- Megtennéd, hogy felmégy hozzá, és amilyen gyorsan csak tudod, felkelted?

Erőltettem a szemem, hogy kilássak az ablakon, de lehetetlenség volt a kinti sötétben bármit is észrevenni. Az eső továbbra is szakadt. Ha a bejárathoz vezető úton nyüzsögtek volna az emberek, akkor sem láttam volna őket.

Audrey visszatért, mögötte Ogden csoszogott. Az Aranyrögöcske hatalmasakat ásított, mint akit a legmélyebb álmából vertek fel.

- Mi a fene folyik itt? - követelt magyarázatot.
- Figyelj! - súgtam sietve. - Buck MacGinnis és Sima Sam Fisher eljöttek érted. Odakint vannak. De ne ijedj meg.

A gyerek gúnyosan felhorkant.

- Ki ijed meg? Engem biztosan nem fognak bántani. Honnan tudja, hogy ők azok?
- Az előbb jártak nálam. Az a fickó, aki White-nak adta ki magát, valójában Sam Fisher. Az egész félév során arra várt, hogy alkalma adódjék elrabolni téged.

- White? Ő lenne Sima Sam Fisher? - Ogden felkacagott, leplezetlen ámulattal adózva a rablónak. - Mondhatom, csodálatos pasas!
- Elmentek, hogy összetrombitálják a bandát.
- És miért nem hívja a zsarukat?
- Mert elvágták a telefonvezetéket.

Ogden a hír hallatán egyáltalán nem látszott rémültnek, inkább jól szórakozott a dolgon, és még inkább csodálta Sima Samet. A kis hülye szélesen mosolygott.
- Csodálatos pasas! - ismételte önmagát. - Nem mondom, tényleg Sima, ami azt illeti. Ez már valami! És tudja mit? Ezúttal meg is szerez, az biztos. Fogadok öt centbe, hogy sikerül neki.

Ogden kezdett az agyamra menni. Nehéz, volt elviselni, hogy épp ő, minden bajunk okozója, úgy tekint erre a helyzetre, mint valami sporteseményre, amely kizárólag az ő szórakoztatására jött létre. És a tény, miszerint velem bármi történjék is, ő biztonságban van, egyáltalán nem nyugtatott meg. Ha azt érezhettem volna, hogy a veszélyben valamiképpen társak vagyunk, talán barátságosabban tekintek erre a terebélyes kölyökre. De a helyzet jelenlegi állása szerint a legszívesebben belerúgtam volna.
- Ne vesztegessük az időt! - javasolta Audrey. - Ha menni akarunk, induljunk.
- Meg kell próbálnunk - egyeztem bele.
- Mi van? - nyafogta a Rögöcske. - Hova megyünk?
- Kilopakodunk a hátsó ajtón, és megpróbálunk eljutni a faluba.

A Rögöcske véleménye erről a tervről rövid volt és velős. Nem mondhatnám, hogy mézes-mázos szavakkal dicsérte volna a stratégiám zsenialitását.
- Micsoda eszement ötlet! Ebben az esőben? Szó sem lehet róla!

Ez az újabb bonyodalom már túl sok volt nekem. Amikor kiterveltem a manővert, természetesnek vettem, hogy a gyerek

együttműködést tanúsít. Úgy vettem számításba, mintha csak egy csomag lenne. És lám, ehelyett egy lázadóval kellett szembesülnöm!

Megragadtam a grabancánál, és megráztam. Helyes lépés volt, engem lehiggasztott. S ezt az érvet pedig már ő is megértette.

- Rendben, legyen, ahogy akarja. Na, gyerünk! De akkor is nyamvadt ostobaságnak hangzik.

Ha semmi más nem történik, ami a menekülésünk sikerét aláássa, az Aranyrögöcske lehangoló viselkedése is épp elég lett volna hozzá. Egy reménytelennek tűnő vállalkozásba optimistán és bizonyos mértékű lelkesedéssel kell belefogni, ha az ember némi esélyt akar látni a sikeres megvalósításra. Ogden azonban az első perctől komor hangulatot keltett. Mérges volt és álmos, s ezzel egyértelműen halálra ítélte expedíciónkat. Ahogy a hátsó kijárat felé lopakodtunk, mindvégig dőlt belőle a gorombaság. Mielőtt az ajtót óvatosan kireteszeltem volna, elhallgattattam, de addigra már eleget károgott ahhoz, hogy elkedvetlenítsen. Nem tudom, milyen hatással lett volna Napóleonra, mondjuk, Austerlitznél, ha serege „eszement ötletnek" nyilvánítja a manővereit, őt magát pedig „eszetlen tuskónak" nevezi, de kétlem, hogy serkentőleg hatott volna rá.

Sanstead House hátsó kijárata egy kővel kirakott, szűk udvarra vezetett, amelyet egy kivételével minden oldalról falak vettek körül. Balra állt a melléképület, amelyben a fűtésre használt szenet tárolták. Alacsony, csűrszerű épület volt. Jobbra egy fal magasodott, feltehetően csupán az építész pillanatnyi szeszélyéből. Csak állt ott, minden cél nélkül, legalábbis nekem sohasem sikerült fényt derítenem a rendeltetésére, hacsak nem a macskák klubházául szolgált.

Ma éjjel azonban hálás voltam, amiért megépült. Fontos fedezéket jelentett nekünk. A fal rejtekében könnyebb volt megkerülni a szénraktárt, és kijutni a lóistállókhoz, ahonnan a

futballpályán át teljesen kikerülhettük az autóutat, amely a házhoz vezetett. S megítélésem szerint éppen az autóút volt a legveszélyesebb zóna.

A Rögöcske sirámai a rövid pillanat alatt, míg gondolataim lefoglaltak, újra feltörtek, ahogy a szakadó eső bevert a nyitott ajtón, és arcunkba csapott. Kétségtelen, hogy nem ez volt a legideálisabb időjárás a kószálásra. A szél befújt az udvarra és a zárt térben felerősödött. Helyzetünk olyan volt, mintha a Niagara-vízesés Szeles Barlangjában álldogálnánk, aminek az érzete csak fokozódott, amikor a fejünk feletti csatornából hatalmas zuhatag zúdult alá. Az Aranyrögöcske módfelett kellemetlennek találta ezt, és ennek visítva hangot is adott.

Kilöktem az ajtón, bár még mindig hevesen tiltakozott, és elindultunk, hogy átkússzunk az udvaron. Félúton a szénraktár sarka felé, mely expedíciónk első fontos állomása volt, megállítottam a menetet. Hirtelen szélcsend támadt ugyanis, és ezt ki akartam használni arra, hogy hallgatózzam.

Valahonnan a fal mögül, tehát nyilvánvalóan a ház közvetlen közeléből, egy autó tompa motorhangja hallatszott. Az ostromra készülő banda tehát visszatért.

Nem volt több vesztegetni való idő. Samnek nyilván nem fordult meg a fejében, hogy elmenekülhetünk, máskülönben nem hagyta volna őrizetlenül a hátsó bejáratot; de szokásos éles elméjével minden bizonnyal hamarosan kiküszöböli ezt a csorbát, a szabad cselekvés lehetősége számunkra tehát csupán néhány percen múlik. Igyekeztünk hát, ahogy csak tőlünk tellett, hogy mielőbb elérjük a lóistállót. Ha oda eljutunk, gyakorlatilag kikerülünk az ellenség hadműveleti vonalából.

Fenéken billentettem a Rögöcskét, aki szemmel láthatóan szeretett volna még időzni kissé és az időjárásról csevegni, aztán továbbmentem. Biztonságban elértük a szénraktár oldalát.

Utunk egyik legveszélyesebb szakaszához érkeztünk. Az építész, miután megépítette a falat a szénraktárral párhuzamosan, illetve vele azonos hosszúságban, ezen a ponton minden valószínűség szerint elunta a dolgot, mert a fal itt hirtelen véget ért, arra kárhoztatva minket, hogy csaknem fél tucat yardot nyílt terepen tegyünk meg, kitéve magunkat annak, hogy az útról megláthatnak. S ami még nehezebbé tette a dolgunkat, a kövezet is itt ért véget. A nyílt téren pedig kavics borította a talajt, ami azzal fenyegetett, hogy ha nem is látnak meg a sötétben, de könnyen meghallhatják a lépteinket.

Inspirációra vártam, valami ötletre, amikor olyasmi történt, ami megfosztott a döntés lehetőségétől. A bal kéz felől álló csűrből szétguruló koksz és rajta ingó léptek zaját hallottuk, s a szeneszsákok beadásának békés céljából épített nyíláson egyszer csak kimászott két férfi. Pisztoly zárja kattant. Az útról kiáltás hallatszott. Csapdába estünk.

Rosszul ítéltem meg Samet. Egyáltalán nem hagyta számításon kívül a menekülésünk lehetőségét.

Az élet krízishelyzeteiben sokszor balesetek döntik el a kérdést.

A nyílás, amelyen át a két férfi kimászott, mindössze néhány lépésre volt tőlünk. Ha jó irányzékkal és biztos lábbal ugrottak volna, előttünk teremnek, még mielőtt megmoccanhatunk. De Fortuna úgy intézte, hogy nagyobb volt bennük a buzgalom, mint a megfontoltság, mert az elsőként kiugró bandita a földre érkezvén megbotlott egy faágban, és négykézlábra esett, miközben a második, immár képtelen lévén módosítani ugrásának ívét, rázuhant, s a fojtott sikoltásból, ami ezt követte, arra lehetett következtetni, hogy épp az arcát találta el.

Esésük pillanatában kieszeltem egy tervet, amit végre is hajtottunk.

- Futás az istállóhoz!

Audrey-nak kiáltottam ezt, miközben felkaptam a Rögöcskét, és eliramodtam a mondott irányba. Audrey azonnal megértett. Egy pillanatig sem tétovázott, ami bizony végzetes lehetett volna ránk nézve, hanem futott velem lélekszakadva. Még mielőtt az első ugróművész feltápászkodott volna, és megláthatott volna a sötétben, átvágtunk a nyílt téren, és elértük a lóistállót. Az udvar dupla lakapujának egyik szárnya nyitva volt, a másik pedig eltakart minket az út felől. A fickók vaktában lövöldöztek, ahogy rohantak, de túl sötét volt ahhoz, hogy tisztán lássanak minket. Két golyó a kapuba csapódott. Egy harmadik pedig a falat találta el a fejünk felett, és gellert kapva elszállt valahova az éjszakában. Am mielőtt még újra tüzelhettek volna, mi már a lóistállóiban voltunk, becsaptuk az ajtót, a földre eresztettem Ogdent, és minden erőmmel megpróbáltam a helyére tolni a hatalmas, rozsdás reteszt. A kövezeten léptek kopogtak, majd megálltak odakint. Egy nehéz testű ember megpróbálta benyomni az ajtót. Aztán csend lett. Az első menet tehát véget ért.

Az istálló, mint a legtöbb angol vidéki házban, fénykorában Sanstead House dicsőségére válhatott. Bármiben is bizonyult elégtelennek egy brit építész munkája akkoriban, annyi biztos, hogy az istálló tervezésébe mindent beleadtak. Erősre és szilárdra építették, a falaknak állniuk kellett az időjárás - és talán az emberek - okozta viszontagságokat, mert Boone-ék, a birtokosok azokban az időkben büszke versenyló-tulajdonosok is voltak. S akkoriban, ha pénz forgott kockán, nem reszkíroztak, tudni akarták, hogy favoritjuk biztonságban van, s hogy az istálló, melyben tartják, legalább olyan erős, mint egy erődítmény: a falak vastagok, az ajtó sziklaszilárd, az ablakokon vasrács. Ennél keresve sem találhattunk volna biztosabb búvóhelyet.

Mr. Abney regnálása alatt az istálló elvesztette eredeti rendeltetését. Az épületet három részre osztották, amelyeket vastag fal választott el egymástól. Az egyik részben működött a tornaterem, a másik az asztalos műhelye volt, a harmadik pedig, ahová mi menekültünk, istálló maradt, bár ezekben az elkorcsosult időkben ló nem tette be oda a patáját, egyetlen funkciója az volt a helyiségnek, hogy a mindenes itt tisztította a cipőket. A jászlak, melyek valaha abrakkal voltak megrakva, most kefékkel és cipőpasztával voltak tele. A szebb napokat látott bokszokban, melyekben régen a derbik favoritjai rúgták a port, manapság iskolaidőben kerékpárokat tároltunk.

Körbetapogatóztam a paszták és a kefék között, és találtam egy gyertyát, amit meg is gyújtottam. Kockázatos lépés volt ez, de szükség volt rá, hogy körülnézzünk. Azelőtt sohasem vettem a fáradságot, hogy megismerjem az istállót, de most fontos volt, hogy alaposabban feltérképezzem.

Amikor végeztem, elégedetten fújtam el a gyertyát. A helyiség két ablaka kicsi volt, jó magasan vágták az épületbe, és remek rácsokat szereltek rájuk. Ha az ellenség ezeken keresztül tüzelne ránk, az istállóban fél tucatnyi hely akad, ahová elbújhatunk a golyózápor elől. És a búvóhelyünk legnagyobb előnye az volt, hogy ha az. ajtót sikerülne is támadóinknak betörniük, van egy második védelmi vonalunk is a padlástérben. A hátsó falhoz támasztott létra vezetett fel oda, s egy csapóajtó zárta el a padlásteret. A körülmények kedvező alakulása folytán csaknem bevehetetlen búvóhely állt a rendelkezésünkre.

Befejezve vizsgálódásomat tudatára ébredtem, hogy a Rögöcske még mindig nyafog. Azt hiszem, a lövések stimulálhatták az agyát, mert nem azon a lagymatag, vontatott hangon beszélt, amellyel boldogabb időkben az élet történéseit kommentálta, hanem pattogó fürgeséggel szónokolt.

- Hát ez aztán már minden hülyeségnek a teteje! Mit képzelnek azok az idióták magukról? Hogy képzelik, hogy csak úgy ránk lőhetnek? Az egyik golyó csak pár centivel ment el a fejem mellett. Akár meg is ölhettek volna! És a francba, csurom víz vagyok! Még a végén megfázom! Ez mind a maga hülyesége miatt van! Minek hozott ide ki minket? Miért nem maradhattunk a házban?
- Öt percig sem tudtuk volna őket kívül tartani, ha a házban maradunk - magyaráztam. - Ezt a helyet tartani tudjuk.
- Ki a fene akarja tartani? Én ugyan nem. Mit számít az, ha elvisznek? Nekem aztán nyolc. Egyáltalán nem kizárt, hogy szépen kisétálok azon az ajtón, és hagyom, hogy elfogjanak. A papa meg is érdemelné. Ebből majd megtanulja, hogy ne küldjön el többet otthonról valami vacak kis iskolába. Mi a francnak kellett ez? Jól voltam ott, ahol voltam. Én...

Ékesszóló monológját az ajtó hangos döngetése szakította félbe. A szünetnek tehát vége, kezdődik a második menet.

Koromsötét volt az istállóban, amióta elfújtam a gyertyát, és a sötétség meg a zaj kombinációja valahogy kikészíti az ember idegeit. Ha kiegyensúlyozott lettem volna, képes vagyok figyelmen kívül hagyni a zajt. Az ütések hangja alapján arra tippeltem, hogy valami fatárggyal verik az ajtót, mint később kiderült, fakalapács volt, amelyet az asztalos műhelyéből szereztek. De az ajtó erős volt, és bízhattunk benne, hogy tartani fog az én közreműködésem nélkül is. Ha az ember nem mozog otthonosan az erőszak világában, a legnagyobb kihívást a tétlen várakozás nyugodt elviselése jelenti. A zaj borzolta az idegeimet, s ezért túlzott fontosságot tulajdonítottam neki. Azt kívántam, bárcsak azonnal vége szakadna.

Egy perccel korábban felsértettem a lábszáram egy üres faládában, amely a többi limlommal együtt hevert az istállóban. Most kitapogattam a dobozt, hangtalanul az ablak alá húztam,

majd felkapaszkodtam rá, és kinéztem. Megtaláltam az ablak zárját, és kinyitottam. Semmi látnivaló nem volt a közelben, de a döngetés hangja erőteljesebb lett a nyitott ablak miatt. Kidugtam a kezem a rácsok között, és találomra kilőttem egy sorozatot.

E tettemnek persze semmiféle gyakorlati haszna nem volt. A lövések még a közelébe sem érhettek a rablóknak. Demonstrációnak azonban remekül bevált. Az udvar hamarjában tele lett táncoló hüvelyekkel. A golyók eltalálták a követ, majd visszapattantak, kisebb darabokat törtek le a távoli fal tégláiból, és egyáltalán, úgy viselkedtek, hogy az még a legkeményebb szívű ostromlót is elbátortalanítaná.

A támadók nem álltak le vitatkozni. A kövekről felhangzó léptekből ítélve egy emberként reagáltak, fejvesztve menekültek a szélrózsa minden irányába. Néhány másodperc múlva a csend lett az úr az udvaron, melyet csak a szakadó eső suhogása tört meg. A második menet - ha egyáltalán ez annak volt nevezhető - rövid volt, és akár az első, ez is a totális győzelmünkkel végződött.

Leugrottam a ládáról, és csak úgy dagadt a keblem a büszkeségtől. Semmi előképzettségem vagy tapasztalatom sem volt az ilyesmiben, és lám, úgy kezeltem a helyzetet, mint egy igazi veterán harcos. Úgy véltem, jogos a büszkeségem. Ismét meggyújtottam a gyertyát, és ragyogó mosollyal tekintettem végig a védelmem alatt álló helyőrségen.

A Rögöcske a padlón kuksolt, szájtátva bámult rám, és pillanatnyilag nem jutott szóhoz. Audrey az egyik távoli sarokban húzódott meg, sápadtan, de higgadt arckifejezéssel. Remekül viselkedett. Nem kellett semmit sem tennie, de az eseményeket nyugodt önkontrollal vészelte át, amivel kivívta csodálatomat. Magatartása tökéletesen illett szorult helyzetünkhöz. Egy ilyen szuper-rátermett fenegyerek vezetése alatt, mint jómagam,

mindössze annyi a dolga, hogy türelemmel várjon, és ne avatkozzon közbe.
- Nem találtam el senkit - jelentettem be -, de úgy elfutottak, mint a nyúl. Már árkon-bokron túl járnak.

Elnézően kacarásztam. Ebben a helyzetben még azt is megengedhettem magamnak, hogy némi toleráns élvezettel gondoljak az ellenségre.
- Mit gondolsz, visszajönnek?
- Lehetséges. És ez esetben - tapogattam meg a kabátom bal zsebét - jobb, ha készen állok!
Megmarkoltam a kabátom jobb zsebét.
- Készen állok... - ismételtem bambán. Kivert a hideg veríték. A hangom elhalt. Egyik zsebemben sem volt töltény, pedig abban a hitben éltem, hogy hatalmas munícióval rendelkezem. Az izgatott pillanatokban az ember hajlamos hibát elkövetni. Én az enyémet akkor vétettem, amikor elindultunk, és a tölténykészletemet a házban hagytam.

II.

Szeretném azt hinni, hogy azért tartottam meg ezt az információt magamnak, hogy megkíméljem társaimat az ijedelemtől. De attól tartok, hogy sokkal inkább azért hallgattam el, mert nem akartam, hogy a Rögöcske rájöjjön, milyen átkozottul és ostobán figyelmetlen vagyok. Az ember még a veszély pillanataiban sem tud megszabadulni gyengeségeitől. Én pedig most úgy éreztem, hogy képtelen volnék szembesülni a gyerek szitkainak újabb áradatával, így is épp eléggé felvágták a nyelvét, de elképzeltem, milyen epés megjegyzéseket tenne, ha felfedném az igazat, s ez visszarettentett.
Vidám optimizmussal próbáltam hát elütni a dolgot.
- Bár szerintem nem jönnek vissza - jelentettem ki határozottan, és szerettem volna magam is hinni ebben.

A Rögöcske szokás szerint zsémbes hangot ütött meg.
- Jó, akkor tűnjünk el innen. Nem szeretném az egész éjszakát ebben az. istenverte jégveremben tölteni. Szavamra, meg fogok fázni. Nekem gyenge a tüdőm. Ha annyira biztos benne, hogy elijesztette őket, akkor menjünk el mi is.

Ezt azért túlzásnak találtam.
- Attól még itt lehetnek valahol a közelben, megbújva.
- És akkor mi van? Nem bánom, ha elrabolnak. Menjünk.
- Szerintem is várnunk kellene - szólt közbe Audrey.
- Bizony - értettem egyet vele. - Őrültség volna most kimerészkedni.
- Ó, ugyan már! - nyögte az Arany rögöcske.

Ettől fogva mindvégig demonstratívan és erőteljesen köhécselt.

Sosem bíztam benne komolyan, hogy erőfitogtatásommal sikerült véglegesen véget vetnem az ostromnak. Abban bíztam csupán, hogy némi késedelmet sikerül kicsikarnom, mielőtt újra fellángol a harc. Mivel jól ismertem Buck MacGinnis szívósságát, nem áltattam magam azzal, hogy néhány vaktában leadott lövés miatt elállna a küzdelemtől, csak azért, mert a bandája a pillanatnyi pánik következtében szétrebbent. Előtte volt még az egész éjszaka, és előbb vagy utóbb vissza fog térni.

És jól ítéltem meg régi ismerősömet. A percek lassan teltek, és az ellenségnek nyoma sem volt, aztán egyszer csak, ahogy az ablaknál füleltem, lépéseket hallottam az udvar felől, majd suttogó beszélgetés hangjait. Elkövetkezett hát a csata folytatása.

Hirtelen éles fény árasztotta el az ablaknyílást, és széles körben megvilágította az istálló plafonját. Nem volt nehéz rájönni, mi is történt. Visszamentek az autóhoz, és elhozták az egyik fényszóróját. Fogadni mertem volna, hogy ez a ravasz húzás csakis Samnek juthatott eszébe. Ezzel kiiktatták a veszélyes pontot, és újult erővel láthattak neki az ajtó megrohamozásának. A fakalapácsot súlyosabb eszközzel váltották fel, ezúttal valami

vasból készült tárggyal verték az ajtót. Arra tippeltem, hogy az autó emelője lehet az. Sokkal ijesztőbbnek hangzott, mint a fakalapács, és a vaskos tölgyfaajtó megremegett a csapások alatt.

Amikor az ajtóból röpködni kezdtek a faszilánkok, úgy döntöttem, ideje visszavonulnunk a második védelmi vonal fedezékébe. Nem lehetett tudni, meddig tart ki az ajtó, de kétségesnek látszott, hogy néhány percnél tovább bírná.

Újra meggyújtottam a gyertyát, melyet korábban takarékosságból eloltottam, Audrey szemébe néztem, és fejemmel a létra felé intettem.

- Te mégy elsőnek - súgtam.

A Rögöcske figyelte, ahogy Audrey eltűnik a csapóajtó mögött, aztán eltökélt arckifejezéssel fordult felém.

- Ha azt hiszi, hogy rá tud venni engem, hogy felmenjek oda, akkor téved. Itt maradok, megvárom szépen, amíg betörnek, és hagyom magam elrabolni. Baromira unom már ezt az ökörséget.

Nem volt idő vitatkozni. Hiába rúgkapált, felnyaláboltam, odavittem a létrához, és felnyomtam rajta. Szokásos visítása ezúttal velőtrázó volt. A hang csak felbátorította az ostromló sereget, akár a harci kürt. Megkétszerezett erővel verték az ajtót.

Én is felmásztam, és becsuktam a csapóajtót magam mögött. A padlástérben dohos és áporodott volt a levegő, penészes széna szaga terjengett. Jószántunkból biztosan nem választottuk volna ezt a helyet arra, hogy itt időzzünk. Valami reccsent, egy patkány futott végig a rozoga padlón, megrémítve Audrey-t és egy undorodó „fúújj"-t kiváltva az Aranyrögöcskéből. Bár voltak tagadhatatlan előnyei is ennek a búvóhelyünknek, kétségtelenül kellemetlen zugnak bizonyult.

Az ajtó püfölése egyre erősödött. S egyszerre csak hatalmas reccsenés rázta meg az épületet, amitől szomszédaink, a patkányok dühödt menekülésbe kezdtek, és ide-oda rohangáltak a padláson. Az autólámpa éles fénye bevilágított a padlás idő

rongálta padozatának lyukain és repedésein. Középen egy hatalmas lyuk tátongott, ahol fényszórószerűen áramlott be a világosság, és a fényözönben először vehettük szemügyre, miféle helyre is fészkeltük be magunkat. A padlás magas volt és tágas. A tető több mint két méterre volt a fejünk felett. Könnyedén fel tudtam állni anélkül, hogy a fejem beleütközött volna.

Az alattunk folyó tevékenység elcsendesedett. Titokzatos eltűnésünk nem sokáig ejtette zavarba az ellenséget, mert az autólámpa sugara hamarosan a csapóajtóra irányult. Hallottam, hogy valaki felfelé mászik a létrán, s a csapóajtó megnyikordul, ahogy megpróbálja kinyitni. Az ajtó fölé álltam, készen arra, hogy amint enged a nyomásnak, egyetlen fegyveremmel, pisztolyom agyával megtegyem, amit tudok. De a retesz, bár rozsda marta, erős volt, s az ismeretlen a földre zuhant. Attól fogva egy-egy suttogó beszélgetésfoszlányon kívül nem hallottam semmit.

Egyszerre csak Sam hangjára lettem figyelmes.

- Mr. Burns!

Nem láttam értelmét, hogy válasz nélkül hagyjam.

- Igen?
- Nem volt még elég? Jól megtáncoltatott minket a pénzünkért, de maga is láthatja, hogy mindennek vége. Nagyon nem szeretném, ha bármelyiküknek is baja esne. Adja le a gyereket, s akkor lefújhatjuk ezt az egészet.

Szünetet tartott.

- Szóval? Miért nem válaszol?
- Már válaszoltam.
- Válaszolt? Nem hallottam.
- Mosolyogtam.
- Úgy érti, hogy elutasít? Ne legyen bolond, barátom. A fiúk már így is eléggé dühösek magára. Miért akar pácba kerülni, ha

egyszer semmi haszna sincs belőle? A markunkban vannak. A pisztolyáról is tudok, fiatalember. Gyanús volt, ami történt, s visszamentem a házba, ahol megtaláltam a töltényeit, amelyeket ottfelejtett. Szóval ha ez ügyben blöffölni akart, akkor nyugodtan felejtse el!
A leleplezés megtette a hatását.
- Maga idióta! - ordított rám az Aranyrögöcske epésen. - A bolondok házában lenne a helye! Na, most már remélem, hajlandó véget vetni ennek a hülyeségnek? Menjünk le, és legyen már vége! Egy kis békességet akarok. Így is tüdőgyulladást fogok kapni.
- Igaza van, Mr. Fisher - válaszoltam. - De ne feledje, ha nincs is töltényem, a pisztoly nálam van. Az első fickót, aki megpróbál felmászni ide, úgy fejbe verem, hogy megemlegeti.
- Erre nem kötnék fogadást, fiam. Jöjjenek le! Vége van! Legyenek jók, és ismerjék el! Nem várunk sokáig!
- Próbát kell tenniük.
Buck hangja is bekapcsolódott a társalgásba, nem túl kivehetően ugyan, de azt azért értésünkre adta, hogy a gazdája módfelett haragos.
- Nos, legyen - sóhajtott Sam lemondóan, majd csend támadt odalent.
Felbátorodva ismét felvettem őrhelyemet a csapóajtó mögött. Úgy véltem, az iménti szóváltás az ostromlók részéről a vereség beismerése volt. Nem hihettem, hogy Samet igazán érdekli, hogy mi lesz a sorsunk - de mint később kiderült, igazságtalan voltam hozzá. Ma már belátom, hogy teljes őszinteséggel beszélt. Helyzetünk - s ezt akkor még nem tudtam - valóban reménytelen volt, mivel a harcállásunknak nemcsak első vonala volt, hanem oldalszárnya is. Amikor felmértem a lehetőségeket, a támadást mindvégig alulról vártam. Kihagytam a számításból, hogy a padlásnak teteje is van.

A fejünk felett felhangzó kaparászás hívta fel a figyelmemet erre a veszélyforrásra. Ezt erőteljes kalapálás követte, majd a keserű beismerés, hogy Sam igazat mondott. Vesztettünk.

A támadás váratlansága olyannyira megbénított, hogy képtelen voltam kieszelni bármilyen értelmes tervet. De valójában nem hiszem, hogy bármit is tehettem volna a védelmünkre. Fegyvertelenül és tehetetlenül álltam, várva, hogy bekövetkezzék az elkerülhetetlen.

Ettől fogva felgyorsultak az események. A padlás fabordázatára vakolat hullott alá. Halványan érzékeltem, hogy a Rögöcske megint szónokol, de nem figyeltem a szavaira.

A tetőn lyuk támadt, amely egyre csak szélesedett. Hallottam a bandita lihegését, ahogy bontja a tetőcserepeket.

S ekkor az események elérték a tetőpontjukat, amelyet oly gyorsan követett annak lecsengése, hogy szinte egy időben zajlott a kettő. Láttam, ahogy a tetőmunkás óvatosan megpróbálja magát átnyomni a nyíláson, hajlott testtartásban, mint valami fura emberszabású majom. S a következő pillanatban már ugrott is. Ahogy lába földet ért, hatalmas reccsenéssel szilánkok szóródtak szerteszét, a levegő fojtó porral telt meg, s az ember úgy eltűnt, mintha ott sem lett volna. Az ócska, régi padlódeszkák inogni kezdtek a lábam alatt. Az ugrás terhétől beszakadt a padlás padozata, s a korábban kis lyukakon és repedéseken beszűrődő fény a középen támadt nyíláson át most vastag sugárban világította be a helyiséget.

Alattunk, az istállóban totális zűrzavar tört ki. Mindenki egyszerre beszélt. A katasztrófa hőse szörnyen jajgatott, amire nyilván minden oka megvolt; nem tudhattam, milyen sebesülést szenvedett, de ilyesmit nem hajthat végre az ember büntetlenül. És ekkor következett az éjszakai történések következő felvonása.

Egy ideje nem is figyeltem a Rögöcskére, mivel más, fontosabb események foglaltak le. Éppen ezért tökéletesen váratlanul és lesújtó meglepetésként ért, amit e ponton tett.

Óvatosan megközelítettem a padlás közepén tátongó lyukat, abban a reményben, hogy megláthatom, mi történik odalent, amikor közvetlenül mögöttem meghallottam Ogden éles üvöltését.

- Ogden Ford vagyok, és jövök! - s azzal minden további teketória nélkül a lyukhoz rohant, és levetette magát az istállóba.

A pusztában az égből hulló mannát sosem fogadta ehhez hasonlítható örömrivalgás. Üvöltés és ujjongás, fülsiketítő zsivajgás töltötte be a levegőt. Újra bábeli hangzavar támadt. Az egyik túláradóan boldog bandatag azzal fejezte ki örömét, hogy pisztolya tárát a plafonba eresztette, ami módfelett kellemetlenül érintett, mivel kiszemelt célpontja mindössze néhány centiméterre volt attól a helytől, ahol álltam. Aztán mindannyian kitódultak az istállóból, s ezzel az ostrom befejeződött.

Nem tudom, mennyi idő telhetett el, amíg meg tudtam szólalni. Lehet, hogy csak néhány perc. Kába voltam attól, ahogy az események gyors egymásutánban követték egymást a végkifejlet felé. Ha jobban odafigyeltem volna rá, megsejthettem volna, hogy Ogden csak az alkalomra vár, hogy valami effélét tegyen. De ez a lehetőség még csak fel sem merült bennem, így aztán a megdöbbenéstől kővé dermedten álltam.

Hallottam a távolból az autó zúgását, ahogy végighalad az úton. A hang magamhoz térített.

- Nos, akkor akár indulhatunk is - mondtam tompán. Meggyújtottam a gyertyát, és a magasba tartottam. Audrey a falnak támaszkodva állt, arca sápadt volt és eltökélt.

Felemeltem a csapóajtót, és követtem Audrey-t lefelé a létrán.

Elállt az eső, az ég csillagos volt. A padlás áporodott zártsága után jól esett beszívni a tiszta, nedves levegőt. Megálltunk egy pillanatra, rabul ejtett az éjszaka csendje és békéje.
S akkor hirtelen Audrey összeomlott.

A kitörés váratlansága szinte ledöntött a lábamról. Amióta csak ismerem, sohasem láttam még őt könnyek között. A múltban mindenkor sztoikus nyugalommal fogadta a sors különböző csapásait, ami olykor csodálattal töltött el, olykor pedig taszított, attól függően, hogy épp bátorságnak vagy érzéketlenségnek fogtam fel. Ez a tulajdonsága nagyban felelős volt azért, hogy fal magasodott közénk. Zárkózottá és megközelíthetetlenné tette. Azt hiszem, az is sértette az egoizmusomat, hogy képes megvédeni magát, ha bajba kerül, és nem érzi szükségét, hogy rám támaszkodjék.

Most azonban ledőlt a fal. Régi függetlensége, ez a csaknem agresszív önbizalom nyomtalanul eltűnt belőle. Új Audrey született.

Gyámoltalanul zokogott, miközben ott állt csendesen, leeresztett karral és a semmibe révedő szemmel. Annyira sebezhető volt, annyira reményvesztett és legyőzött, hogy a szánalom összefacsarta a szívemet.

- Audrey!

- A kopott kövek között, a pocsolyákon megcsillant a csillagok fénye. Csendes volt az éjszaka. Csak a fákról lehulló esőcseppek zaja törte meg a nyugalmat.

Hirtelen gyengédséghullám öntött el, kiseperve elméből minden egyebet a világon, s csak Audrey-ra tudtam gondolni. Feltört belőlem mindaz, amit eddig elfojtottam, elnyomtam magamban, ami gúzsba kötött azóta, hogy öt év után először találkoztunk. Elfelejtettem Cynthiát, az ígéretemet, mindent.

- Audrey!

A karomban termett, erősen szorított, és a nevemet mormolta. A sötétség felhőbe burkolt minket. Aztán kibontakozott az ölelésemből, és otthagyott.

16. fejezet

Ahogy visszagondolok erre a különös éjszakára, sok a fehér folt az emlékezetemben. A jelentéktelen események mind kivételes élénkséggel merülnek fel, ugyanakkor vannak órák, amelyek teljesen kihullottak belőle. Nem emlékszem rá, hogy mit csináltam vagy hová mentem. Visszatekintve úgy rémlik, szünet nélkül mászkáltam egészen reggelig; de mire kivilágosodott, még mindig az iskola parkjában voltam. Talán úgy járkáltam körbe-körbe, mint egy megsebzett vadállat, s közben minden időérzékemet elvesztettem. A hajnalhasadás nagyon hirtelen ért, mintha a fény egyetlen villanással győzte volna le a sötétséget. Az imént még éjszaka volt, s körül se néztem, máris beköszöntött az új nap - egy hideg, szomorú, vigasztalan nap, olyan, akár egy decemberi este. Ekkor eljutott a tudatomig, hogy nagyon fázom, hogy kimerült és szerencsétlenül nyomorúságos vagyok.

Olyan, mint ez a reggel: szürke és lehangolt. A lelkifurdalást ideig-óráig el lehet hessegetni, ám ahogy a Természet is állandóan újjáéled, ez is minduntalan visszatér. Az enyém a napkeltével egy időben kúszott vissza a lelkembe. Letelt a szabadságom órája, most ki kell egyenlítenem a számlát.

És megfizettem az utolsó fillérig. A gondolataim az őrületbe kergettek, szinte szétmarcangoltak. Nem láttam semmilyen kiutat. Az éjszakán még átsegített annak a vad pillanatnak a lázas túlfűtöttsége, de eljött a reggel, amikor az álmok helyét átveszik a tények, s nekem szembe kell néznem a jövőmmel.

Egy farönkön üldögéltem, kezembe temetve az arcomat. Lehet, hogy el is bóbiskoltam, mert amikor ismét felnéztem, világosabb volt, mint annak előtte. Már nem tűnt annyira vigasztalannak. Kék volt az ég, és énekeltek a madarak.

Talán fél órával később lehetett, hogy egy újabb terv csírája kezdett kibontakozni bennem. Nem bízhattam abban, hogy tisztán tudnék gondolkodni ezen a helyen, ahol Audrey varázslatos szelleme lengett be minden bokrot és fűszálat. Az énemnek az a része, amely azért küzd, hogy hű tudjak maradni Cynthiához, itt biztos alul marad. Londonba kell utaznom. Ott majd nyugodtan végiggondolhatom a helyzetemet, és döntésre juthatok.

Megfordultam, hogy a vasútállomás felé vegyem az irányt. Még csak megbecsülni sem tudtam, hány óra lehet. A nap már átsütött a fák lombján, de a parkban még nyoma sem volt a napi dolgukat végző munkásoknak.

Fél hat volt, mire az állomásra értem. Egy álmos hordártól megtudtam, hogy hatkor indul egy személyvonat Londonba.

Két napig maradtam Londonban, s a harmadikon elindultam Sansteadbe, hogy még egyszer, utoljára találkozzam Audrey-val. Meghoztam a döntésemet.

Az úton találtam rá, közel a kapuhoz. Ahogy meghallotta lépteim zaját a kavicson, megfordult, és amint megláttam, azonnal tudtam, hogy a harc, amelyről azt hittem, véget ért, csak most kezdődik el igazán.

Megdöbbentett a látványa. Az arca a szokottnál is sápadtabb volt, karikák ültek a szeme alatt.

Képtelen voltam megszólalni. Valami fojtogatott. Megint úgy éreztem, akár azon az éjszakán a lóistállónál, hogy a világ és mindaz, ami benne van, távoli és jelentéktelen.

Audrey törte meg végül a csendet.

- Nos, Peter... - szólalt meg közönyös hangon. Elindultunk az úton felfelé.
- Londonban voltál?
- Igen. Ma reggel érkeztem vissza.
Elhallgattam.
- Gondolkodni mentem haza - folytattam aztán.
Audrey bólintott.
- Én is gondolkodtam.
Megálltam, és sarkammal gödröt vájtam a vizes kavicsok közé. Nem találtam a megfelelő szavakat.
Ekkor Audrey hirtelen beszélni kezdett. Szinte hadart, de a hangja közömbös és élettelen volt.
- Felejtsük el, ami történt, Peter. Egyikünk sem volt magánál. Én legalábbis elcsigázott voltam, rémült és csalódott.
Abban a pillanatban megszántál engem, és akár nekem, neked is pattanásig feszültek az, idegeid. Nem történt semmi. Felejtsük el.
Megráztam a fejem.
- Nem - vágtam bele -, nem erről van szó. Nem hagyhatom, hogy úgy tegyél, mintha mi sem történt volna. Szeretlek. Mindig is szerettelek, bár erről mit sem tudtam, amíg el nem mentél. Egy idő után azt hittem, túl vagyok rajta. De amikor itt újra találkoztunk, be kellett látnom, hogy nem sikerült túljutnom rajtad, és sohasem fog sikerülni. Most azért jöttem vissza, hogy elbúcsúzzam, de tudnod kell, hogy mindig szeretni foglak. Ez a büntetésem, amiért - öt évvel ezelőtt olyan rossz ember voltam.
- S az enyém, amiért öt évvel ezelőtt oly rútul bántam veled, s amiért olyan rossz nő voltam - nevetett fel keserűen. - Még hogy nő! Inkább bolond, durcás kislány. Az én büntetésem szigorúbb lesz a tiédnél, Péter. Te nem leszel kénytelen állandóan arra gondolni, hogy két ember boldogsága volt a kezedben, amit könnyelműen félredobtál, nem voltál képes megtartani.

- De igen, éppen erre fogok gondolni. Ami öt éve történt, egyedül az én hibám, Audrey, és senki másé. Nem hiszem, hogy valaha is hibáztattalak azért, hogy akkor elhagytál, még akkor sem, amikor a legjobban fájt a hiányod. Kinyitottad a szemem, megláttam, milyen vagyok, és tudtam, hogy helyesen döntöttél. Önző voltam, lekezelő... Egyszóval elviselhetetlen. Én voltam az, aki félredobta a boldogságunkat. Az első napon, amikor megérkeztél ide, helyesen fogalmaztál: azt mondtad, hogy néhanapján kedves is tudtam lenni, amikor odafigyeltem. Ez pontos összefoglalása annak, amilyen régen voltam. Nincs miért ostoroznod magad. Azt hiszem, nem volt szerencsénk; de ezért egyedül én vagyok a hibás.
Audrey sápadt arca elvörösödött.
- Emlékszem, hogy ezt mondtam. Azért hoztam fel, mert féltem önmagamtól. Megrázott, hogy újra látlak. Azt gondoltam, gyűlölsz engem... Hiszen erre minden okod megvolt, és úgy is beszéltél velem, mint aki megvet... és ezért én... Nem akartam kimutatni, hogy mit jelentesz nekem. Nem volt igaz, Peter. Lehet, hogy öt évvel ezelőtt ilyesmit gondoltam rólad, de most már nem ilyennek látlak. Mostanra megtanultam felfogni, hogy mi a valóságos. Túl sok mindenen mentem keresztül ahhoz, hogy hamis elképzeléseket dédelgessek magamban. Módomban állt összehasonlításokat tenni a férfiak körében, és rájöttem, hogy nem mind kedvesek, Peter, még akkor sem, ha odafigyelnek.
- Audrey - suttogtam -, sosem mertem feltenni neked ezt a kérdést... Sheridan... rendes volt hozzád?
Egy ideig nem válaszolt, már azt hittem, rossz néven veszi a kérdésemet.
- Nem! - tört ki aztán belőle hirtelen.
Olyan indulattal ejtette ki ezt az egyetlen szótagot, ami megijesztett és belém fojtotta a szót. Ebben az egyetlen szóban boldogtalanságának egész története benne volt.

- Nem - ismételte kis szünet után, ezúttal csendesebben. Megértettem. Végül is egy halottról van szó.
- Képtelen vagyok róla többet mondani - folytatta sietve. - Ez is az én hibám volt. Boldogtalan voltam, mert ő nem te voltál, ő pedig látta, hogy boldogtalan vagyok, és meggyűlölt érte. Semmi közös nem volt bennünk. A házasságunk őrültség volt. De levett a lábamról. Sosem voltam valami józan, és akkor még az a csepp eszem is elhagyott. Sokkal boldogabb lettem, amikor elhagyott.
- Elhagyott?
- Csaknem rögtön azután, hogy Amerikába értünk - nevetett fel. - Mondtam már, hogy megtanultam megérteni a valóságot. Nos, ott és akkor vette kezdetét a tanulási folyamat.

Elborzadtam. Most kezdtem csak felfogni, valójában min mehetett keresztül. Amikor azon a bizonyos estén a kandalló mellett a gondjairól mesélt nekem, azt hittem, hogy azok csak a férje halálát követően kezdődtek, és hogy amíg együtt élt vele, burokban készülhetett az élet megpróbáltatásaira. Elborzasztott, hogy szinte gyerekként lökték ki a küzdőtérre, minden élettapasztalat nélkül. Miközben beszélt, már tudtam, hogy sohasem lógom megtenni azt, amiért idejöttem. Nem mondhatok le Audrey-ról. Szüksége van rám. Próbáltam nem gondolni Cynthiára. Megfogtam a kezét.
- Audrey - fogtam bele -, azért jöttem, hogy elbúcsúzzam. De nem tudok. Akarlak. Semmi sem számít rajtad kívül. Nem mondok le rólad.
- Már késő - felelte akadozó hangon -, hiszen Mrs. Ford vőlegénye vagy.
- Vőlegény vagyok, de nem Mrs. Fordé, hanem valaki másé, akit nem ismersz... A neve Cynthia Drassilis.

Azonnal elhúzta a kezét, és néhány pillanatig elkerekedett szemmel, csendben nézett rám.
- Szereted őt?

- Nem.
- És ő szeret téged?

Cynthia levele jelent meg a szemem előtt, az a bizonyos levél, amely nem jelenthetett mást, csakis egyetlen dolgot.

- Attól tartok, igen.

Audrey szilárd, határozott tekintettel nézett a szemembe. Arcszíne ismét sápadtra vált.

- Akkor feleségül kell venned, Peter.

Hevesen megráztam a fejem.

- De igen, mert számít rád.
- Nem tudom megtenni. Téged akarlak. És neked szükséged van rám. Mered tagadni, hogy szükséged van rám?
- Nem.

Egyszerűen, érzelem nélkül mondta ki a szót. Izgatottan mozdultam felé, ám ő elhátrált tőlem.

- De neki is szüksége van rád - magyarázta csendesen.

Tompa kétségbeesés vett lassan uralmat rajtam. A bukás előérzete szállt meg. Egy ízben már megküzdöttem a lelkiismeretemmel és a kötelességtudatommal, és sikerült elnyomnom őket magamban. Audrey most ismét feltámasztotta mindkettőt. Az önuralmam a végét járta.

- Audrey! - kiáltottam. - Az Isten szerelmére, nem látod, mit teszel? Kaptunk egy második esélyt. A boldogságunk kulcsa megint a kezünkbe adatott, és te csak úgy elhajítod! Miért tennénk magunkat boldogtalanná egész életünkre? Mi számít azon kívül, hogy szeretjük egymást? Miért kellene hagynunk, hogy bármi is közénk álljon? Nem mondok le rólad!

Nem válaszolt. Szemét a földre szegezte. A remény kezdett feléledni bennem, abban bíztam, hogy sikerült meggyőznöm őt. De amikor felnézett, megint csak az a kemény, eltökélt tekintet meredt rám, mint az előbb, s a szívem elszorult.

- Peter - kezdte -, mondanom kell neked valamit. Meg fogsz érteni, azt hiszem. Nem voltam őszinte, Peter. Nem küzdöttem becsületesen. Az elmúlt hetek alatt, mióta csak találkoztunk, el akartalak csábítani. Ez a helyes kifejezés. Minden lehetséges, kétségbeesett kis trükköt latba vetettem. Csak arra tudtam gondolni, hogy el akarlak venni attól a nőtől, akit eljegyeztél. Ő pedig nem volt itt, hogy megvédje magát. De eszembe sem jutott, hogy rá gondoljak. Beburkolt a saját önzésem. S azután az éjszaka után, amikor elmentél, mindent alaposan végiggondoltam. Mintha álomból ébredtem volna. Beláttam, miféle játékot űztem. Bár még akkor is próbáltam elhitetni magammal, hogy senkinek sem okoztam semmiféle kárt. Még azt is sikerült bebeszélnem magamnak, hogy helyesen cselekedtem. Tudod, azt feltételeztem, hogy Mrs. Ford magába bolondított téged... és én ismerem Mrs. Fordot. Ha egyáltalán képes arra, hogy szeressen egy férfit, akkor az a férfi csakis Mr. Ford, dacára annak, hogy elváltak. Biztos voltam benne, hogy boldogtalan leszel, ha összekötöd vele az életed. Ezért tudtam elhitetni magammal, hogy megmentelek, ha elcsábítalak tőle. S most közlöd velem, hogy nem róla van szó, hanem erről a lányról. Ez mindent megváltoztat. Ugye, érted már, miért nem engedhetem, hogy elhagyd őt? Később megvetnél érte. Nem érezném tisztának magam. Úgy érezném, mintha hátba döftem volna szegényt.

Kipréseltem magamból egy nevetést. Üresen csapódott neki a köztünk emelkedett falnak. A szívem mélyén tudtam, hogy ilyen vastag falat nem lehet nevetéssel lerombolni.

- Érted most már, Peter? Értened kell.

- Természetesen nem értem. Azt gondolom, hogy túlságosan feszült vagy, és elragadott a képzeleted. Én...

Félbeszakított.

- Emlékszel arra az estére, ott a dolgozószobában? - vágott közbe hirtelen. - Beszélgettünk, és én elmeséltem neked, mi mindennel foglalkoztam az elmúlt öt év alatt.
- Emlékszem.
- Minden szót előre pontosan kimódolt céllal mondtam akkor... Még a szüneteket is kiszámítottam. Azt akartam, hogy azok is beszéljenek helyettem. Nagyon jól ismerlek, tudod? Kívül-belül, keresztül-kasul ismerlek, mert szeretlek, és jól tudtam, milyen hatást tesznek majd rád a történeteim. És persze, igaz volt mind. Ilyen értelemben nem hazudtam. De volt bennük mögöttes tartalom és cél. Játszottam az érzéseiddel. Tudom, milyen szelíd és kedves ember vagy, és hogy mennyire megszánsz majd mindazért, ami velem történt. Tudatosan alakítottam ki benned olyan képet, amely megmarad rólam, és kiöli belőled annak a másik nőnek az emlékét is: egy szegény, elesett kis teremtés képmását plántáltam beléd, aki az együttérzéseden keresztül megtalálja az útját a szívedhez. Ismerlek, Peter. Jól ismerlek. És valami még gonoszabb dolgot is elkövettem. Úgy tettem, mintha megbotlanék és a karodba zuhantam, hogy elkapj, és átölelve tarts engem, és te meg is tetted. És...

Elcsuklott a hangja.

- Örülök, hogy mindezt elmondhattam. Kicsit jobban érzem magam tőle. Most már érted, hogyan érzek, ugye?

Kinyújtotta a kezét.

- Isten veled.
- Nem engedlek el, nem mondok le rólad! - ismételtem makacsul.
- Isten veled - búcsúzott újra. Hangja suttogássá halkult. Megragadtam a kezét, és magamhoz vontam.
- Semmi Isten veled! Senkim sincs rajtad kívül, és nem mondok le rólad.

- Peter! - erőtlen kísérletet tett, hogy kiszabadítsa magát. - Engedj el!
Erre még szorosabban öleltem magamhoz.
- Nem engedlek.
De ahogy ezt kimondtam, a kavicsos úton autókerekek csikorgása hangzott fel. Hatalmas piros jármű érkezett. Elengedtem Audrey kezét, ő pedig hátrálni kezdett, és eltűnt a bozótban. Az autó lassított, és megállt mellettem. Két nő ült a hátsó ülésen. Egyikük egy ismeretlen, sötét hajú, csinos hölgy volt, a másik pedig: Mrs. Drassilis.

17. fejezet

Nem volt időm elmerengeni azon, hogy kerül Cynthia anyja Sanstead House parkjába, mert szinte még meg sem állt az autó, amikor a kísérője kiugrott, karon ragadott, és a következő szóáradattal hengerelt le:
- Bármit is ajánl az az ember, én a kétszeresét fizetem! Miközben beszélt, tiszteletet parancsoló tekintettel nézett rám. Egy pillanat alatt felmértem, hogy olyan nővel állok szemben, aki parancsolásra született. Úgy tetszett, nincs kétsége afelől, hogy nekem legalábbis osztogathat utasításokat. Akkor sem tekinthetett volna megvetőbb felsőbbrendűséggel rám, ha történetesen egy csótány lettem volna. Hatalmas, tüzes-barna szeme gyanút ébresztett bennem a kilétét illetően. Arról azonban, hogy mit jelentenek a szavai, a leghalványabb fogalmam sem volt.
- Ezt ne felejtse el! - folytatta. - Akkor is megduplázom, ha egymillió dollárt ígér.
- Attól tartok, nem értem - jegyeztem meg, amikor végre szóhoz jutottam.

Türelmetlenül csettintett a nyelvével.
- Semmi szükség rá, hogy óvatoskodjon meg titokzatoskodjon. Ez a hölgy a barátnőm. Mindenbe be van avatva. Én kértem meg, hogy jöjjön velem. Mrs. Elmer Ford vagyok. Amint megkaptam a levelét, azonnal indultam. Úgy gondolom, hogy maga a legalávalóbb gazember, aki mindeddig valahogy megúszta a börtönt, de ennek most semmi jelentősége. Azért jöttem, hogy üzletet kössünk, Mr. Fisher, úgyhogy akár hozzá is láthatnánk.

Rémesen untam már, hogy állandóan összekevernek Sima Sammel.
- Én nem Sima Sam Fisher vagyok.
Az autó felé fordultam.
- Nem igazolna, kérem, Mrs. Drassilis?
Cynthia anyja tágra nyílt szemmel nézett rám.
- Mit keres maga itt? Mindenhol kerestem magát, de senki sem...

Mrs. Ford félbeszakította. Olyan asszonynak látszott, aki szereti jócskán kivenni a részét a társalgásból, és nem törődik vele, mi módon jut megszólaláshoz. Társalgási orgyilkosságot követett el Mrs. Drassilisen, vagy inkább elsodorta, mint dagály a homokozólapátot.
- Ó! - szólt, talán az előbbinél kevésbé megvető, de még mindig dölyfös tekintetét rám szegezve. - Elnézését kell kérnem. Hibát követtem el. Azt hittem, maga Sam Fisher, az a semmirekellő gonosztevő. Remélem, megbocsát. Úgy beszéltük meg, hogy most találkozunk ezen a helyen, ezért gondoltam, hogy maga az.
- Beszélhetnék önnel négyszemközt?

Mrs. Ford kurtán-furcsán bánt az emberekkel. Mindenkor természetesnek vette beleegyezésüket, ha óhajtott valamit.
- Induljon el a házhoz, Jarvis! - mondta a sofőrnek, és még mielőtt Mrs. Drassilis észbe kaphatott volna, már vitte is az autó felfelé az úton a ház bejárata felé.

- Nos, mit óhajt?
- A nevem Burns.
- Most már értem. Már tudom, ki maga - szünetet tartott, és én azt vártam, hogy hálával és dicsérettel halmoz el az érdekében tett gáláns szolgálataimért, de meglepetésemre egészen más hangot ütött meg.
- El sem tudom képzelni, Mr. Burns, hogyan lehetséges, hogy nem volt képes Cynthia kérését teljesíteni. Hetek és hónapok álltak a rendelkezésére... És aztán, mindezek tetejébe még hagyta, hogy ez a gazember Fisher elrabolja a gyereket, ráadásul épp az orra előtt!

Mélységesen megvető pillantást küldött felém. Felrémlett bennem mindaz a szenvedés, amit az elmúlt fél év alatt el kellett viselnem a fia miatt, no meg persze közvetve az ő kedvéért, és úgy éreztem, nem hallgathatok tovább.
- Elmeséljem, milyen körülmények között rabolták el az orrom előtt a maga drágalátos fiacskáját? - s alaposan megválogatva szavaimat felvázoltam előtte mindazt, ami történt. Igyekeztem kidomborítani a tényt, hogy a Rögöcske távozása az ellenséggel tökéletesen önkéntes volt.
Csendben végighallgatott.
- Nahát, ez nem volt szép Oggie-tól - jegyezte meg, amikor a mesém csúcspontjára érve befejeztem a mondandómat.
A megjegyzést nem találtam túl helyénvalónak.
- Oggie mindig is túlfűtött gyerek volt - folytatta. - Bizonyára ön is észrevette?
- Cseppecskét.
- Vezetni lehet, de irányítani soha. Ön, kétségkívül a legjobb szándéktól vezérelve, de megtiltotta neki, hogy elhagyja az istállót, és visszamenjen a házba, ő pedig zokon vette a tiltást, és saját kezébe vette az ügyet - elhallgatott, és az órájára nézett. - Van magánál óra? Mennyi az idő? Csak ennyi? Azt hittem, már

későbbre jár. Ezek szerint túl korán érkeztem. Kaptam egy levelet ettől a Fishertől, amelyben ezt a helyet és órát jelölte meg, hogy megbeszéljük a feltételeket. Azt mondta, Mr. Fordnak is írt, ugyanezt az időpontot adva meg neki.
Összevonta a szemöldökét.
- Biztosan eljön ő is, efelől semmi kétség - tette hozzá hidegen.
- Talán éppen az ő kocsija közeledik - szúrtam közbe.
Egy második autó jött felénk az úton. Kiáltás hallatszott, ahogy mellénk ért, és a sofőr a fékbe taposott. Egy férfi szállt ki a hátsó ülésről. Odavetett egy szót a sofőrnek, s a jármű továbbhaladt.

A férfi középkorú, testes ember volt, erőteljes vállakkal, arca pedig - úgy láttam, amikor levette motorosszemüvegét - hasonlított legalább fél tucat római császáréra, akiknek arcmásával az érméken és szobrokon találkozunk: ábrázata ugyanolyan szögletes állú, simára borotvált és agresszív volt, mint azoké. Akárcsak volt felesége (aki most magát kihúzva, gőgösen méregette őt), ő is hatalomra és parancsolásra született. Úgy képzelem, hogy e két ember házasélete még a szokásosnál is inkább állandó csatározások színtere lehetett, mintsem galambok turbékolásáé. Ha e két akarat összecsapott, az a mozdíthatatlan tömeg és az ellenállhatatlan erő ütközése volt.

Mr. Ford hasonló dölyffel viszonozta Mrs. Ford tekintetét, majd hozzám fordult.
- Megduplázom az összeget, amit ajánlott magának - közölte. Aztán kis szünetet tartva, undorral végigmért. - Maga átkozott gazember!

A megszokás igazán immúnissá tehetett volna már, de nem így volt. Megmondtam neki a magamét.
- Egy napon, Mr. Ford - kezdtem -, kiadom majd azoknak a cím- és névsorát, akik összetévesztettek engem Sima Sam Fisherrel. Most azonban csak annyit közölhetek, hogy nem vagyok Sam Fisher. Fel tudja fogni? A nevem Peter Burns, és az elmúlt fél

évben ennek az iskolának a tanára voltam. És hadd tegyem hozzá, mindannak alapján, amit arról a kis vadállatról tudok, akárki is rabolta el a fiát két nappal ezelőtt, biztos vagyok benne, hogy mára már annyira szeretne megszabadulni tőle, hogy szerintem inkább ő fizetne maguknak, csak hogy visszavegyék.

Szavaim hatása annyira erőteljesnek bizonyult, hogy csaknem ismét összehozta az elvált házaspárt. Közös ellenségük lettem egy szempillantás alatt. Évek óta ez lehetett az első eset, hogy, ha időlegesen is, de szövetségre léptek egymással.

- Hogy merészel így beszélni? - hisztériázott Mrs. Ford. - Oggie minden szempontból tündéri kisfiú.

- Teljesen igazad van, Nesta - replikázott Mr. Ford. - Lehetséges, hogy kell hozzá bizonyos intelligencia, de nagyon rendes gyerek. Majd kivizsgálom a dolgot, és ha kiderül, hogy ez az ember rosszul bánt Ogdennel, panaszt teszek Mr. Abney-nél. Hol az ördögben van ez a Fisher?

- Jelen! - szólt egy nyájas hang. A bokrok szétváltak, és Sima Sam lépett ki közülük a kavicsos útra.

A hangjáról felismertem. De a látvány annyira szokatlan volt, hogy annak alapján semmiképp sem jöttem volna rá, kivel állok szemben. Óvatosságból ugyanis elmaszkírozta magát a találkozó tiszteletére. Meghatározhatatlan méltóság fehér parókája kandikált ki a kalapja alól. Hatalmas fehér szemöldökének ernyője alól csillant ránk a szeme. Fehér bajusz fedte a felső ajkát. Mindez a fura álca mégis valamelyest tiszteletre méltó külsőt kölcsönzött neki.

Felém biccentett, és fehér fejét gálánsán meghajtotta Mr. Ford előtt.

- Örömmel látom, Mr. Burns, hogy a kis kiruccanásunk nem ártott meg önnek. Mrs. Ford, elnézését kell kérjem pontatlanságomért, bár valójában nem késtem. A bokrok között várakoztam. Úgy véltem, fennáll a lehetősége, hogy esetleg nem

kívánt vendégeket hoznak magukkal, például a rendőrséget, s ezért szükségesnek tartottam, hogy megfigyeljem a társaságot, mielőtt felfedem magam. De látom, hogy minden rendben van, így nyomban az üzletre térhetünk. Azonban hadd jegyezzem meg még előtte, hogy egyáltalán nem értek egyet Mr. Burnsszel. Ford úrfi bűbájos gyermek. Máris úgy érzem, mintha a bátyja lennék. Szinte elborzaszt a gondolat, hogy meg kell válnom tőle.

- Mennyi? - csapott le Mr. Ford. - Hallja? Mennyit akar?
- Én a dupláját adom annak, amit ő kínál! - kiáltotta Mrs. Ford.

Sam felemelte a kezét. A jól ismert püspöki gesztus hatását csak fokozta a fehér paróka.

- Szólhatok, kérem? Köszönöm. Kissé zavarba ejtő ez a helyzet. Azzal, hogy mindkettejüket idefárasztottam, nem az volt a célom, hogy valamiféle aukciót rendezzünk e helyt. Becsületes ajánlattal a tarsolyomban érkeztem ide. Persze, mindez némi egyenes és bizonyos mértékig személyes beszédet feltételez. Folytathatom? Köszönöm. Olyan rövid leszek, amennyire csak lehetséges.

Szónoklata megnyugtató hatást fejtett ki a két Fordra. Legalábbis pillanatnyilag csendben maradtak.

- Meg kell érteniük - fogott hozzá Sam -, ha szakemberként közelítem meg a problémát. Sok éve dolgozom már az emberrabló-iparban, és higgyék el, tudom, mit beszélek. Abban a percben, amikor önök ketten elváltak, egyszersmind búcsút mondtak a békének és a nyugalomnak is. Áldja meg önöket az ég! - tette hozzá Sam atyai hangsúllyal. - Láttam már ilyet számtalanszor. Egy házaspár elválik, és ha gyermek is van, mi történik? Pingpongozni kezdenek a szegény csemetével. A feleség elcseni az apától, a férj meg visszalopja az anyától. Egy idő után biztosan megjelenik egy szakmámbeli úriember, aki professzionalista ebben a játszmában, és mindkét amatőrnek keresztbe tesz. Ugyanis a magunkfajta mindig a zavarosban

halászik, becsúszó szereléssel kaparintja meg a gyermeket. Így történt ezúttal is, de én most megmutatom önöknek, hogyan előzzék meg az ilyesmit legközelebb. Teszek egy ajánlatot. Amire önöknek szükségük van - még soha életemben nem hallottam ilyen megnyugtató, a családi barát modorában előadott gyógyhatású beszédet, mint amelyet Sam ezen a ponton produkált -, egyszóval amire önöknek szükségük van, az nem más, mint hogy minél előbb kibéküljenek. Ne törődjenek a múlttal. Borítsanak rá fátylat! Csókolják meg egymást, és legyenek újra barátok!

Mr. Ford horkantása kizökkentette egy pillanatra, de rögvest folytatta.

- Feltételezem, hogy mindkét részről követtek el hibákat. Sebaj, beszéljék meg. És amikor majd megegyeznek szépen, és szent lesz a béke, abbahagyják a veszekedést, és ismét fair play-t játszanak, nos, akkor jövök én a képbe. Mr. Burns a megmondhatója, hogy mennyire szeretnék már visszavonulni az üzlettől, mivel kiváltképp vágyakozom a nősülésre és a letelepedésre. Nos, nézzék, az ajánlatom a következő: annyit kell csupán tenniük, hogy adnak nekem egy tisztes fizetést - az összegről ráérünk később is szót ejteni -, amiért én állandóan a közelükben leszek, és vigyázok a gyerekre. Ne horkanjon fel, Mr. Ford, ez nagyon is ésszerű ajánlat. Jobban járnak, ha önök mellett állok, mint ha ellenük dolgozom. A mondás is azt tartja, hogy rablóból lesz a legjobb pandúr. Amit én nem tudok ennek a szakmának a finomságairól, azt nem is érdemes tudni. És garantálom önöknek, ha kineveznek a gyerek mellé, száz mérföldön belül nem közelíti meg senki illetéktelenül. Meg fogják látni, hogy minden pennyjét megérem majd annak a fizetésnek... Most pedig Mr. Burns és én sétálunk kicsit itt az úton, hogy megbeszélhessék az ajánlatomat.

Azzal belém karolt, és elvonszolt onnan. Mielőtt befordultunk a ház sarkánál, a vállam fölött még vetettem egy pillantást a Rögöcske szüleire. Továbbra is ott álldogáltak, ahol hagytuk őket. Sam szónoklatától földbe gyökerezett a lábuk.
- Nos hát, nos hát... Fiatalember! - szólalt meg Sam, miközben szeretettel nézett rám - Jó újra látni magát, és mennyivel kellemesebb körülmények közt találkozunk! Maga valóban módfelett szerencsés, fiam, hogy nem sérült meg akkor este. Jómagam tartottam attól, hogy valami baj történik a végén. Buck igazi vagány, és a bandája sem marad el tőle. Mindannyiuknak fájt a foga magára. Ha elkapják, nem is tudom, hogy végződött volna a dolog. De hát minden jó, ha a vége jó, s mondhatjuk, ez a kis játék igazán jól végződött. Meg fogom kapni azt az állást, fiam. Az öreg Ford nem kispályás, hamar rá fog jönni, ha végiggondolja, hogy igazam van. Felfogad engem, meglátja!
- A partnerét meg kihagyja a buliból? - érdeklődtem. - Vagy mi Buck MacGinnis szerepe a megállapodásban?
Sam atyáskodva veregette meg a vállam.
- Nincs neki, fiam, nincsen szerepe. Szégyen, hogy ezt kellett tennem, mert olyan ez, mintha egy gyerek kezéből kivenném a cukrot, de az üzlet az üzlet, s én rákényszerültem, hogy átvágjam szegény Buck-ot. Már másnap kiloptam tőlük a Rögöcskét. Nem is érdemes beszélni róla, annyira egyszerű dolgom volt. Buck nagyon jó a közelharcban, de ha agymunkára kerül sor, akkor megáll a tudománya, és szegénynek ez a hendikepje már egész életére megmarad. Gondolni sem szeretek erre.
Felsóhajtott. Buck balszerencséje nagyon megérintette a lelkét.
- Nem lennék meglepve, ha ezek után elhagyná a pályát. Éppen elég dolog történt, ami kedvét szegheti szegénynek. Meséltem magának, mi esett meg vele aznap éjjel? Nem? Pedig azt hittem, elmondtam. Buck volt a rögtönzött Steve Brodie, aki a tetőről a padlásra ugrott. És amikor felnyaláboltuk, mit kellett látnunk?

Megint eltörte a lábát! Hát nem elegendő ennyi ahhoz, hogy egy ember összeomoljon? Biztosan visszavonul ezek után. Nem való neki ez a pálya!

Közeledtünk a két autóhoz, és visszapillantva láttam, hogy Mr. és Mrs. Ford is felénk tart. Sam követte a tekintetemet, és hallottam, hogy kuncog a bajusza alatt.

- Minden rendben - tudatta jókedve okát. - Megbeszélték. Abból látom, ahogy jönnek. A nyakamat rá, hogy megállapodtak.

Mrs. Drassilis még mindig a piros autóban gubbasztott, sértődöttnek és egyben beletörődőnek is látszott. Mrs. Ford hozzá intézte szavait, amikor odaért.

- Itt kell hagyjam önt, Mrs. Drassilis. Vitesse magát Jarvis-szal, ahová csak jólesik. A férjemmel elmegyünk Ogden fiunkért.

A kezét nyújtotta a milliomosnak. Amaz gyengéden megfogta, és csak álltak ott bárgyún mosolyogva egymásra, miközben Sam szinte dorombolva magasodott föléjük, mint egy kövér, mesebeli jó tündér. A két sofőr esetlenül álldogált a megható jelenet kellős közepén.

Mr. Ford elengedte felesége kezét, és Samhez fordult.

- Fisher!
- Uram?
- Megfontoltam az ajánlatát. Valami cselfogást sejtek benne.
- Szó sincs róla, uram, biztosíthatom!
- De bizony. Mi a garancia, hogy nem ejt át minket?

Sam megkönnyebbülten elmosolyodott.

- Elfelejti, uram, hogy említettem, miszerint nősülni szándékozom. A feleségem sosem engedné.

Mr. Ford az autó felé intett.

- Na, szálljon be - utasította kurtán -, és közölje a sofőrrel, hova menjen. Fel van véve!

18. fejezet

- Modortalan perszóna! - szólalt meg Mrs. Drassilis. - Az égvilágon semmi modoruk nincs ezeknek, mindig is mondtam!

Keserűség vegyült a hangjába. Megbántott tekintetével követte az autót, ahogy végighajtott az úton a kapu felé.

Az épp befordult a kanyarban. Sam megfordult és vidáman búcsút intett. Mr. és Mrs. Ford szorosan egymás mellett ültek a hátsó ülésen, és mereven néztek előre, nem fordultak hátra egyszer sem.

Mrs. Drassilis undorodva szipogott.

- Ez a nő Cynthia állítólagos barátnője. Cynthia megkért, hogy kísérjem el ide, s egyúttal látogassam meg magát. Szívességet akartam tenni neki, hát eljöttem. És ez a nő, anélkül, hogy elnézést kérne, se szó, se beszéd, faképnél hagy. Modortalan perszóna.

Nem vettem védelmembe a távollévőt. Mrs. Drassilis ítélete többé-kevésbé egybevágott a véleményemmel.

- Cynthia visszajött már Angliába? - váltottam témát.

- A jacht tegnap érkezett meg. Peter, van valami nagyon fontos, amiről beszélnem kell magával - Jarvisra, a sofőrre nézett, aki a hivatásos autóvezetők szokásos pózában elterülve pihent az autóban. - Kérem, sétáljunk egy kicsit.

Kisegítettem az autóból, és csendben elindultunk. Kísérőm viselkedésében valami elnyomott izgatottságot szimatoltam, ami felkeltette az érdeklődésemet, ugyanakkor egyfajta titkolózást is felfedezni véltem, ami viszont felébresztette iránta régi ellenszenvemet. El nem tudtam képzelni, mi lehet az a fontos mondandó, ami miatt mérföldeket utazott, hogy találkozzon velem.

- Tulajdonképpen hogy került ide? Amikor Cynthia említette, hogy itt van, alig akartam hinni a fülemnek. Miért állt tanárnak? Nem értem ezt az egészet.
- Mit akar mondani? - kérdeztem.

Habozott egy darabig. Mindig is nehezére esett őszintének lenni. Most is meghaladta az erejét a feladat. A következő percben belekezdett valami messziről induló, bonyolult mesébe, ami, bár a végén eljuttatja a céljához, hatalmas kerülőt jelentett.
- Már nagyon régen ismerem magát, Peter, és alig akad ember, akinek a jellemét jobban csodálnám. Maga nagylelkű, lovagias. Az egyike azoknak a valóban önzetlen férfiaknak, akikkel valaha találkoztam, és higgye el, nincsenek sokan. Maga mindig csak másokra gondol. Függetlenül attól, hogy magának mibe kerül, bármit elkövetne, hogy másokat boldoggá tegyen. Ezt annyira csodálom magában! Oly kevés fiatalember törődik másokkal manapság.

Szünetet tartott, vagy azért, mert kifogyott a levegőből, vagy újabb ötleteket keresett. Kihasználtam a szóvirágok áradatában bekövetkezett átmeneti csendet, és közbevágtam.
- Miről akart velem beszélni? - kérdeztem angyali türelemmel.
- Cynthiáról. Ő kért meg, hogy látogassak el ide.
- Ó!
- Kapott tőle egy levelet, ugye?
- Igen.
- Múlt éjjel, mikor hazaért, említette nekem, és megmutatta a maga válaszát is. Nagyon szép levél volt, Peter. El is sírtam magam, ahogy elolvastam. Biztos vagyok benne, hogy Cynthia is. Az olyan lánynak, mint ő, egy efféle levél döntő fontosságú. Milyen hűséges az a lány! Az én édes kislányom.
- Nem értem.

Sam szavaival élve, úgy tűnt, hogy Mrs. Drassilis beszél, mert szavak jöttek ki a száján, de mondandója értelmét fel nem foghattam.
- Ha egyszer a szavát adta, semmi sem veheti rá, hogy megszegje azt, bármit is érez. Annyira hűséges! Olyan szilárd jellem!
- Nem lehetne egy leheletnyivel konkrétabb? - vágtam közbe élesen. - Tényleg nem értem, hova akar kilyukadni. Mit akar a hűséggel meg a jellemmel? Nem értem.
De Mrs. Drassilist nem lehetett a kerülő útról letéríteni.
Kihatározta, hogy merről közelíti meg a célját, és ha törik, ha szakad, végigmegy rajta, fittyet hányva a kínálkozó rövidebb útvonalra.
- Cynthia számára, ahogy mondtam, ez mindent eldöntő levél volt. Egyszerűen nem hajlandó tudomásul venni, hogy semmi visszavonhatatlan nem történt. Én ezt nagyon kifinomultnak találom a jellemében. De az anyja vagyok, és kötelességem, hogy mindent megpróbáljak megtenni a boldogsága érdekében, amíg reményt látok arra, hogy a helyzetet nem muszáj elkerülhetetlennek minősíteni. Én ismerem a maga önzetlen és lovagias természetét, Peter. És én beszélhetek magával úgy, ahogy Cynthia sosem tenné. Én apellálhatok a nagylelkűségére, ahogy ő nem. Vagyis maga elé tárhatom a tényeket, úgy, ahogy vannak.
Lecsaptam a szavaira.
- Bárcsak megtenné! Melyek azok a tények, amelyek úgy vannak, ahogy vannak?
De megint csak elbarangolt.
- Cynthia annyira kötelességtudó. Ettől nem is lehet eltántorítani. Mondtam neki, hogy ha maga tudna a dologról, biztosan nem állna az útjába. Mert maga annyira nagylelkű, olyan igaz barát, hogy minden gondolata csak körülötte forog. Ha azon

múlna a lányom boldogsága, hogy maga felmenti-e az ígérete alól, akkor nem saját magára gondolna. Így aztán végül úgy döntöttem, hogy a kezembe veszem a dolgokat, és idejövök, hogy beszéljek magával. Nagyon sajnálom magát, drága Peter, de megértheti, hogy számomra a lányom boldogsága fontosabb minden másnál. Ugye megérti? Ugye?

Ahogy tartott a szóáradat, fokozatosan kezdtem megragadni valamit mindennek az értelméből, de csak tétován, mert ahogy az első célzást elértettem, olyan vad, örvénylő reménység támadt bennem, hogy attól féltem, hatalmasat fogok csalódni, ha mégsem igaz. De ha mégis - és végső soron mi mást akarhatna mondani mindezzel -, akkor az annyit jelent, hogy szabad vagyok, mégpedig anélkül, hogy a szavamat meg kellene szegnem. De a célzás ehhez kevés. Bizonyságra van szükség. Hallani akarom az igazságot, tisztességes, egyenes szavakkal megfogalmazva.

- Szóval Cynthia... - elhallgattam, hogy megszűnjön a hangom remegése. - Cynthia ezek szerint talált...

Megint elhallgattam. Abszurd módon nehéznek találtam, hogy szabatosan megfogalmazzam ezt a mondatot.

- Van tehát valaki más? - fejeztem be végül kurtán.

Mrs. Drassilis együttérzőn veregette meg a karomat.

- Erősnek kell lennie, Peter.
- Van valakije?
- Igen.

A fák, az út, a pázsit, az ég, a madarak, a ház, az autó és Jarvis, a sofőr egyetlen pillanat alatt összemosódott a szemem előtt, és úgy forgott körülöttem, mint valami táncoló, kusza örvény, amelynek én állok a közepén. És akkor a káosz eloszlott, minden a maga helyére ugrott, s én meghallottam a saját hangomat, ahogy azt dadogom:

- Meséljen el mindent.

A világ visszatért a rendes kerékvágásba, s én csendben, lanyha érdeklődéssel hallgattam a magyarázatot, amely, akárhogy is erőlködtem, ennél jobban nem tudott felizgatni. Érzelmeim a lényegre összpontosultak, a többinek nem volt jelentősége.

- Nekem már az első találkozás alkalmával azonnal megtetszett - mesélte Mrs. Drassilis. - És persze, mivel nagyon jó barátja magának, mi természetesen...

- A barátom?

- Lord Mountryról beszélek.

- Mountry? Mi van vele? - ekkor hirtelen világosság gyúlt az agyamban. - Csak nem azt akarja mondani, hogy... Lord Mountry lenne az?

Mrs. Drassilis félreérthette a viselkedésemet. Afeletti igyekezetében, hogy eloszlassa, amit a nemtetszésemnek vélt, szinte hebegett-habogott

- Ne gondolja, hogy a barátja nem viselkedett minden tekintetben tökéletes úriemberként! Szó sincs róla! Ő semmit sem tudott az önök eljegyzéséről. Cynthia akkor mondta el neki, amikor megkérte a kezét - valójában ő ragaszkodott hozzá, hogy Cynthia megírja azt a levelet magának.

Elhallgatott, kidőlt a fárasztó kirándulástól, míg eljutott az őszinteségig.

- Igen?

- Valójában ő maga diktálta.

- Ó!

- Sajnos nem volt a legmegfelelőbb levél. Nem derült ki belőle az igazság, épp ellenkezőleg! Még csak utalást sem tartalmazott, amiből megsejthette volna, mi a helyzet.

- Nem bizony.

- De Lord Mountry nem engedett rajta semmilyen változtatást. Nagyon makacs néha, mint minden szégyenlős ember. S amikor

megjött a maga válasza, a helyzet rosszabb volt, mint annak előtte.
- Meghiszem azt.
- Tegnap este láttam, mennyire boldogtalanok mindketten. S amikor Cynthia javasolta, hogy jöjjek el magához, és mindent meséljek el, azonnal beleegyeztem.

Aggódva nézett fel rám. Az ő szempontjából ez volt a csúcspont, a mindent eldöntő pillanat. Habozni látszott. Mintha azon munkálkodna, hogy összetoborozza minden haderejét, a sokatmondó mondatokat, a meggyőző jelzőket, és egy utolsó elsöprő ütközetbe küldi őket.

De ekkor a fák közt megláttam Audrey-t, amint a pázsiton sétál; és az ütközet elmaradt.
- Még ma este írok Cynthiának, és sok boldogságot kívánok neki.
- Ó, Peter! - szólt meghatottan Mrs. Drassilis.
- Ne hálálkodjon, kérem, semmiség az egész.
Kétkedés rombolta le nehezen kivívott elégedettségét.
- Biztos benne, hogy meg tudja győzni?
- Meggyőzni?
- Igen, őt, és Lord Mountryt is. Szegény fiú, annyira eltökélt, hogy... öööö... nem akar becstelenséget elkövetni.
- Igaza van, talán azt kellene megírnom neki, hogy valaki mást veszek el.
- Látja, ez remek ötlet! - ragyogott fel Mrs. Drassilis arca. - Milyen okos magától, hogy ezt így kitalálta!

Még egy közhelyet is megengedett magának.
- Végül is, kedves Peter, annyi csinos lány van a világon. Csak keresni kell, és megtalálja az igazit.
- Hogy magának milyen igaza van! Azonnal hozzá is fogok!

Valami fehér villant a fák között, a pázsiton. Elindultam felé.

VÉGE